

**GELOVIGE BASTAARDS
EN
ONGELOVIGE KINDEREN**

Door

Arthur Wilcockson

Leraar in een Independentische gemeente in
Zion Chapel, Walker Street, HULL, Engeland

Met een voorwoord van **ds. E. Fransen**

Gereformeerd leraar te Kampen

Eerste Nederlandse uitgave 1883

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2010

VOORWOORD.

De geschriften van A. WILCOCKSON, uit Engeland, zijn al jaren onder 's Heeren volk bekend, zowel in Amerika en Australië als in Engeland. Een vriend uit Amerika verzocht mijn medewerking tot vertaling en drukken; dit heeft de heer CAMPEN bereidwillig op zich genomen. Daarbij werd mij opgedragen dit onbekende werkje in Nederland aan te bevelen. Daar is mijns inziens nogal voorzichtigheid toe nodig, omdat in veel opzichten het schepsel teveel vergoed wordt, tot oneer van de Schepper, van Wie alle goede gaven en volmaakte giften afdalen. Wij mogen tot onze lering en beoefening de woorden van de grote kruisgezant Paulus, wel met kapitale letters optekenen: EN ZIJ VERHEERLIJKTEN GOD IN MIJ. Gal. 1: 24

Des Heeren goede Voorzienigheid heeft al voor jaren uit Englands rijke voorraadschuren, veel geestelijk koren naar Nederland gezonden, waaruit de beminnaars van de oude, beproefde en bevindelijke waarheid in onze tegenwoordige hongersnood gevoed worden, zoals de geschriften van veel Godzalige geloofshelden getuigen. OWEN, WATSON, BOSTON, LOVE, SHEPARD, BUNJAN, HUNTINGTON, enz. En voor enige jaren riepen de kinderen Gods elkaar toe: „Hebt u de preken van PHILPOT al gelezen?” Dit schrijft Ds. DU CLOUX in een voorrede. PHILPOT'S leerredenen en brieven getuigen dat hij een beproefd, geoefend en ontbloot kind Gods was en tevens zeer oprecht gemaakt, ons zijn blindheid, geesteloosheid, dwaasheid, huichelarij en vleselijke godsdienst niet te bemantelen, waardoor hij menige verborgene bestrijding van het verdrukke, door onweer voortgedrevene, ongetrooste Sion Gods oplost; die door de zielsvijand worden aangevallen, dat zij éénlingen zijn, zonder weerga op aarde.

Zulke dienstknechten, van God geleerd ons Sions treurigen te troosten, worden door de wijsheid in en 't grote geloof dezer eeuw, als *mystiek of ziekelijk* verachtelijk gemaakt, niettemin zal het levende volk het tot haar zalig voorrecht schatten. Want een oprecht mystiek bemint een verborgen leven met de HEERE, en zij geloven dat de *heilgeheimen* der Heilige Schrift uitsluitend aan Gods kinderen worden geopenbaard. En dat de uitmuntendste en hooggeroemde gaven, voor de HEERE enkel dwaasheid en zonder waarde zijn. Luk. 10: 21; 1 Cor. 2: 14. En in 't geestelijke *ziekelijk* te zijn is een hoogstgelukkige ziekte. Hoewel het geloof als een zuivere inplanting des hemels niet ziek kan worden, worden de onderwerpen waarin het geplant wordt, - met de man naar Gods hart als een luistervol voorbeeld van de levende kerk - van stonden aan en hoe langer hoe meer ziek, vol pijn en gans melaats. Psalm 38 en 51. Maar degenen die een historisch en genomen geloof bezitten, worden niet ziek; zulke gezonde christenen hebben, gelijk de Zone Gods zegt, 'geen Medicijnmeester', geen Jezus Christus tot Zaligmaker nodig. Matth. 9: 12.

Maar laat ik de lezers van „de gelovige bastaards en ongelovige kinderen,” nog kort mededelen, dat de vrijmachtige Jehovah A. WILCOCKSON in zijn 23ste jaar bekeerd en daarna krachtig geroepen en uitgestoten heeft in Zijn wijngaard, om met het zwaard des Geestes en de pijlen van Gods Woord te strijden tegen het nieuwe licht van onze 19de eeuw. Hij is evenmin als een BUNJAN, HUNTINGTON, enz. op een aardse Hogeschool geleerd. Het strijdige met 's Heeren Woord dat mensen het wagen om

predikanten te maken, is door mij aangetoond in mijn bundel leerredenen, „de verheerlijkte Immanuël.”

Och, dat de HEERE nog eens veel helden Israëls mocht doen opstaan, met het zwaard aan de heup „om het bed dat Salomo heeft,” namelijk de geloofsgemeenschap met Christus, de kracht der innerlijke Waarheid door de Heilige Geest toegepast, te beschermen. De Koning Zijner duurgekochte Kerk zegene ook dit werkje tot heil van Sion.

KAMPEN, november 1883.

E. FRANSEN.

P. S.

Wilcockson werd geboren ca. 1831/32. Hij was een Independentisch predikant. Zijn geschrift dateert van ca. 1876.

*A. Wilcockson gaf in 1871 een boek uitgegeven met titel: **Zions getuige**. 590 pagina's. Hierin beschrijft hij onder andere zijn ervaringen tot 1866.*

Wilcockson draagt zijn boek op aan hen die behoren bij de sekte die overal tegengesproken wordt, Handelingen 28:22.

In deze tijd van godsdienstige opwekking ontbreekt het in ons land niet aan gelovigen. De godsdienstige wereld is verdeeld in veel sekten en partijen, die zich allen gelovigen noemen, wát ook hun geloofsbelijdenis moge zijn, en die allen verwachten, indien zij slechts tot het einde bij hun belijdenis volharden, bij hun dood opgenomen worden in heerlijkheid. Te sterven als de belijder van de een of andere godsdienst, is te sterven als een gelovige, en te sterven als een gelovige, is te sterven met de vaste hoop op een dadelijke ingang in heerlijkheid.

Gedurig hoort men van het gelukkig afsterven en het zacht heengaan van belijders van allerlei naam en soort. Zij leefden en stierven als gelovigen, en natuurlijk zijn zij dus naar de hemel gegaan. Het doet er niet toe, of iemand een gelovige is van Ariaanse, Sociniaanse, Unitarische, Baptistische, Methodistische of Calvinistische belijdenis, hij is een gelovige, en dat is voldoende. Hij leefde als een waar gelovige, stierf als een verzekerd gelovige en is naar de hemel gegaan als een gekroond gelovige. Inderdaad, wij leven in een tijd van Christelijke liefderijkheid; er is hoop voor alle doden, indien zij slechts tot een kerk behoorden en gestorven zijn in het geloof van hun eigen groep of partij. De hel is slechts gevuld met Atheïsten, Deïsten en beslist ongelovigen. De hemel is bevolkt met gelovigen van allerlei rang en kleur.

Wat ons echter betreft, wij zijn niet zo gerust over het lot van al die zogenaamde gelovigen. Want wij geloven vast, dat de duivelen een beter geloof hebben, dan de meesten van hen, en als men allerlei belijders gelovigen mag noemen, dan kan men de duivelen ook zo noemen. Want daar staat in Gods heilig Woord geschreven: „De duivelen geloven en zij sidderen.” Hieruit volgt dus, dat men door een gelovige te zijn, niet nader bij het Koninkrijk Gods is dan de duivelen en duivelen, dit is zeker, zullen nooit de hemel binnengaan. Want zij worden overgegeven aan de duisternis, om tot het oordeel bewaard te worden, wanneer de Heere zal zeggen tot de schapen, aan Zijn rechterhand: „Komt gij gezegenden Mijns Vaders en beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van vóór de grondlegging der wereld. Maar tot die aan Zijn linkerhand, welke ook het geloof zij, waarin zij gestorven zijn, zal Hij zeggen: „Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur.” Wel mocht KENT in zijn tijd zeggen:

Mijn ziel, hoe staat het met u?

Zijn uw geloofsbrieven voor de hemel in orde?

Is Jezus' bloed uw enige pleitgrond?

Is Hij, uw grote Plaatsbereider daar?

Gods Woord verdeelt de belijders, hetzij gelovigen of niet, in twee klassen en bestempelt hen met de naam van *bastaards* of van *zonen* en, evenals in het natuurlijke een bastaard geen wettige zoon is, zo is ook op het gebied des geloofs een bastaard geen kind van de Verbonds-God. In welk geloof hij ook moge leven en sterven, hij leeft en sterft vervreemd van het „geloof van Gods uitverkorenen.” Hij moge hope hebben maar het is geen goede hope; hij mag blijdschap voelen, maar het is geen blijdschap in den Heere; hij mag vrede smaken, maar niet die vrede, die voortvloeit uit het bloed der verzoening. Hij is een natuurlijk Adamskind, maar geen geestelijk kind van God. Hij mag geloven aan de leerstellingen van de vrije wil of van de vrije genade. Maar hij bezit het zaligmakend geloof niet. Hij mag in de valse of de ware kerk doorgaan voor een oprecht heilige, maar in het oog van een God, die het hart

doorgrond en de nieren proeft, „is hij in een gans zeer bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid”. Een bastaard kan nooit een zoon zijn en een zoon nooit een bastaard worden. De eerste mag een onwankelbaar gelovige zijn en de laatste zo vol ongeloof als de zonde, zijn eigen ik en de Satan hem kan maken, toch is de eerste, - ondanks de sterkte van zijn geloof - een bastaard, terwijl de laatste een zoon is in weerwil van al zijn ongelovige vrees. Een bastaard kent geen twijfel aan de vastheid van zijn staat, terwijl een zoon dikwijls vreest, dat hij steunt op een bedrieglijke zandgrond. Een bastaard kan dikwijls zingen uit de blijdschap van zijn hart, terwijl een zoon gedurig moet zuchten wegens geestelijke bestrijdingen.

Een zoon wordt weerstaan door de wereld, het vlees en de duivel. Hij wordt weerstaan door de wereld, omdat hij niet tot de wereld behoort, zoals Christus zegt: „Ik heb hun Uw Woord gegeven, en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet van de wereld zijn gelijk Ik van de wereld niet ben”. Hij wordt weerstaan door het vlees „want hetgeen uit vlees geboren is, dat is vlees” en „deze staan tegen elkaar over” en „het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees.” Hij wordt weerstaan door de duivel, omdat de Heere hem ontrukkt heeft aan het rijk en de dienst des Satan daarom zeer wel, dat een waar zoon, zijn eigendom niet is, want in het eind zal hij niets dan bastaards om zich hebben.

Een bastaard wordt nóch door de wereld weerstaan, noch door het vlees, noch door de duivel. Waarom niet? Omdat hij van de wereld is, en „de wereld heeft het hare lief.” Zijn natuur is geheel vleeselijk, en „niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat.” De duivel heeft hem geheel in zijn macht en zijn dienst, daarom weerstaat hij hem niet, welk een sterk en standvastig gelovige, hij zich ook mag wanen. Op zijn best is hij een kind van hoogmoed en de duivel is koning over al deze. In zijn vleeselijke dienstbaarheid moge hij ootmoed veinzen, zoals hij iedere andere genade des Geestes kan veinzen, maar het is slechts een ijdele en nietsbetekenende nabootsing. Een bastaard kan te allen tijde geloven, bij alle gelegenheden bidden en is altijd gereed om over de godsdienst te spreken. Hij heeft Christus op de tong, de waarheid in zijn hoofd en de wereld in zijn hart. Hij kan te allen tijde over de leer redetwisten. Strijdvragen over de godsdienst zijn hem een zonnige bank, nu eens koestert hij zich, dan weer tracht hij te schijnen als de zon. Hij gelooft vast aan de waarheden waarvoor hij strijdt. Hij maakt zich warm bij zijn onderwerpen. Er is geen flauwhartigheid bij hem. Ernstig *strijdt hij voor het geloof* (als belijdenis) *eens de heiligen overgeleverd*. Een Arminiaan heeft weinig kans van slagen tegen deze Goliath in de waarheid. Hij blaast op de leer van de vrije wil en zij verdwijnt als dauw voor de zon. In één woord: hij zegt zijn tegenpartij, dat de leer waaraan deze zich houdt, de leer der duivelen is, en dat, indien hij sterft met zulk een leugen in zijn rechterhand hij onmogelijk kan komen waar God is.

Tot zover heeft hij gelijk. Maar hij zelf verkeert in geen betere toestand. Wat meer is, hij is er nog erger aan toe.

Dit willen wij nu aantonen **in een samenspraak tussen Paulus en Silas.**

PAULUS. — Men heeft mij gezegd, broeder Silas, dat u de wens hebt te kennen gegeven, om een gesprek met mij te hebben, over een onderwerp waaronder sinds enige tijd uw gemoed gebukt gaat, en dat u tot veel doorzoekingen des harten geleid heeft. En indien ik goed ben onderricht dan is het bedoelde onderwerp: *het geloof*.

SILAS. — Het verheugt mij van harte, mijn vriend, - broeder durf ik u niet noemen, gave God, dat ik het kon - dat ik u ontmoet heb, want inderdaad ik zou graag een vertrouwelijk gesprek met u willen voeren over dat allerbelangrijkst onderwerp.

PAULUS. — Waarom noemt u mij niet broeder? Is het omdat u aan mij twijfelt? Of omdat u in het onzekere bent, of u zélf wel deel hebt aan de Heere?

SILAS. — Ik wens alleen dat ik evenveel hoop mocht hebben voor mezelf, als voor u. Want ik ben volkomen overtuigd, dat u op de Rots staat en meermalen een volledige verzekering hebt ontvangen van uw deel aan Christus. Anders zou u niet van tijd tot tijd zo lieflijk over Hem kunnen spreken en schrijven, als u tot hertoe gedaan hebt.

PAULUS. — Het verwondert mij u te horen zeggen, *dat u niet de volle verzekerdheid des geloofs hebt*. Want als ik goed ben ingelicht, strijdt u al sinds veel jaar met vuur voor „het geloof den heiligen overgeleverd,” en hebt u dikwijls een tocht van mijlen ver gemaakt, om een dienstknecht van God te horen, die bekwaam is om het Evangelie, door de Heilige Geest van de hemel gezonden, te preken. Ja, ik heb zelfs gehoord, dat weinigen zich kunnen staande houden tegen uw bewijsgronden tot verdedigen van de waarheden Gods.

SILAS. — U bent goed ingelicht mijn vriend. De waarheid heb ik veel jaren geleden aangenomen, en ik achtte geen afstand te groot voor mij om een goede preek te gaan horen van de lippen en uit het hart van een oprecht dienstknecht des Heeren. Maar helaas, helaas, ik hoorde slechts met mijn uitwendig oor, nam het op in mijn natuurlijk verstand en kwam tot het besluit, dat, daar ik geloofde in de leerstellingen der waarheid, ik ook deel had aan de waarheid van die leerstellingen.

PAULUS. — Ongetwijfeld hebben duizenden belijders van de vrije genade in dezelfde waan geleefd en zijn daarin gestorven en het is ontegenzeggelijk waar, dat de meesten, die tot de belijdende kerk behoren, in deze helse dwaling verkeren. Maar mijn broeder, het verheugt mij waarlijk, dat de Heere genadig uw ogen voor uw gevaar geopend heeft. Hoelang is het geleden, dat u hebt ingezien, dat u het wezen moet bezitten van hetgeen, waarvan u slechts de vorm deelachtig was?

SILAS. — Ten minste zeven jaar.

PAULUS. — Onder welke omstandigheden werd u er toe gebracht, om het bedrieglijke van uw vroeger dood geloof en uw oppervlakkige kennis in te zien?

SILAS. — Door middel van een dienstknecht van God die niet alleen de leer van het Woord duidelijk verkondigde, maar die er ook steeds op aandrong, dat een enkel geloven van de leer niet genoeg is. Dat wij met een bloot verstandelijke kennis, hoe duidelijk die wezen moge, bedrogen zullen uitkomen, en dat wij door te denken, dat onze staat goed is, omdat wij strijden voor de Goddelijke waarheid der vrije genade in plaats voor de satanische leugen van de vrije wil, in een even grote dwaling verkeren

als de Arminianen. Hij probeerde de plaag des harten te peilen, hij sneed het Woord der Waarheid recht. Zijn woord drong zo door merg en been, dat ik volkomen uit al mijn schuilhoeken werd uitgedreven.

PAULUS. — Ik ben hartelijk blij, dat het u ten deel is gevallen zo'n man te horen want ik kan u verzekeren broeder, dat zulke in deze tijd dun gezaaid zijn. De leer der genade wordt gepredikt, maar de meeste voorstanders van *de vrije genade*, zijn vreemd van de genade zelf. Slechts vindt men er hier en daar een die er op aandringt, dat er moet worden ervaren, wat de Heere aan Mozes beloofde, namelijk: „Mijn leer druïpe als een regen, mijn rede vloeie als een dauw.”

U ziet nu in hoe nodig het is, dat het een hartszaak wordt. Hoewel u het Woord Gods eertijds had gestolen wenst u het nu niet meer te stelen. Inderdaad, ik veronderstel, dat u nu liever heel uw leven zou willen wachten op een deel van de Heere, dan te verkeren in de ijdele waan van op de rechte weg te zijn terwijl u zo dwaalde.

SILAS. — Ja inderdaad, ik weet, dat ik eertijds dwaalde, maar ik weet niet of ik nu op de rechte weg ben. Om die reden gaf ik aan een vriend de wens te kennen, om met u een onderhoud te hebben over het geloof. Ik hoop van harte, dat de Heere u moge in staat stellen om enige weinige lichtstralen te werpen op mijn pad en mij enige vrijmoedigheid tot hoop op Zijn genade te geven. Want ik kan u verzekeren, “dat mijn hoop dikwijls voor de Heere vergaan is.”

PAULUS. — Het is een deel van het werk des Heiligen Geestes om de valse hoop van een mens te verstoren, en het is zeer duidelijk, dat Hij bij u in Zijn werk geslaagd is. Wat nut gaf u de hoop, die u eertijds had?

SILAS. — Volstrekt niets, want zij was geheel bedrieglijk. Ik had *de naam van te leven, terwijl ik dood was*. Ik zie mezelf duidelijk afgespiegeld in de volgende verklaring: „In die tijd waart gij zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.”

PAULUS. — Een zeer ongelukkige toestand om in te verkeren, broeder, maar ik geloof, dat duizenden zogenaamde gelovigen, zich thans in dezelfde toestand bevinden.

SILAS. — Meent u, dat deze zogenaamde gelovigen gevonden worden onder de voorstanders van de vrije wil?

PAULUS. — Wel worden zij natuurlijk in grote menigte gevonden in dat kerkgenootschap. Maar ik bedoel nu diegenen, die de leer der genade aankleven en de leer van de vrije wil die uit de duivel is, haten. Iemand kan de letter der waarheid met zijn verstand aannemen en daarvoor strijden, in weerwil van de heftigste tegenstand, en toch het werk der genade in de ziel geheel missen. Hij kan inderdaad de waarheid én hen die haar voorstaan en preken, liefhebben en vrede en blijdschap gevoelen, als hij haar leest of hoort verkondigen, en toch even weinig verstaan van de wedergeboorte als Nicodémus.

SILAS. — Dat geloof ik zeker, mijn vriend, want ik ben overtuigd, dat het zo met mij gesteld was. In die dagen was ik zo vurig in de strijd voor de vijf hoofdpunten, zoals

zij genoemd worden, dat ik al de daartegen ingebrachte bewijsgronden kon omver stoten. Mijn ziel haatte de woorden: *vrije wil en menselijke verdienste*. Ik verfoeide, wat men noemde de volmaaktheidsleer. Ieder woord, dat op *isme* eindigde, behalve Calvinisme, stuitte mij tegen de borst. De onmogelijkheid van de afval der heiligen was echte leer dierbaar voor mijn hart. Wat de verkiezing betreft, mijn hart sprong op bij de overpeinzing daarvan. Deze leer te ontkennen, scheen mij de grootste aanmatiging, waaraan iemand zich schuldig kon maken. Werkelijk, ik kon niet begrijpen, hoe iemand die met de Schrift bekend is, zulk een duidelijk geopenbaarde waarheid kon loochenen.

Toch was ik al die tijd even onbekend met de genade zelf, als een arme heiden bij mogelijkheid zijn kan. Ik kende nóch mezelf als een zondaar, noch God als de Rechtvaardige en Heilige. In één woord, ik was „dood in zonden en misdaden.” Ik was in „een bittere gal en samenknoping van ongerechtigheid.” Ik wilde mijn eigen gerechtigheid bewerken; hoewel ik beleed alles te verfoeien, wat daar naar leek.

PAULUS. — En ontving men u over het algemeen als iemand, die waarlijk de waarheid bij bevinding kende? Werd u onder de kinderen erkend als een van hen?

SILAS. — Jazeker. Ik geloof niet, dat iemand met wie ik sprak, twijfelde aan mijn staat. Want ik was gewoon met hen in te stemmen dat:

*„De ware godsdienst meer is dan een begrip,
Dat er iets moet gekend en ondervonden worden.”*

PAULUS. — Kon u al die tijd God uw Vader, Christus uw Zaligmaker en de Heilige Geest uw Onderwijzer noemen?

SILAS — Zeker ja, mijn vriend; en ik beschouwde mezelf als een door het Evangelie vrijgemaakte.

PAULUS. — Kwam het niet bij u op, dat u niets van de duisternis kende, waarin Gods kinderen soms verkeren? Niets van die dodigheid, waarmede het volk des Heeren zo dikwijls te worstelen heeft, niets van de twijfelingen, die zo menigvuldig opkomen in het hart van de erfgenamen der heerlijkheid? Niets van de bestrijdingen, die worden gevonden bij Gods kinderen; niets van de verzoeken, waardoor de vaten der genade worden gekweld en bestormd? Niets van de vervolgingen, die levend gemaakte zielen overkomen; niets van het ongeloof, waarvan de door het Bloed vrijgekochte kinderen slaven zijn? Zeg mijn vriend, kwamen deze dingen niet van tijd tot tijd bij u op?

SILAS. — Wel mijn vriend, ik kan niet ontkennen, dat deze dingen soms bij mij opkwamen. Maar zulke indrukken verdwenen spoedig. Want ik dacht, dat dit gedeelte uit de Zendbrief van Johannes een voldoende grond voor mijn vertrouwen was, namelijk: „Wij weten, dat wij van de dood zijn overgegaan in het leven, omdat wij de broeders liefhebben.” Ik voelde, dat ik „de broederen liefhad” en dat ik met Ruth kon zeggen; „Uw volk zal mijn volk en uw God mijn God zijn.” Wat betreft, het mij voegen bij de belijders van de vrije wil of het horen van hun onware leerstellingen, ik had daarin geen vermaak. In waarheid, ik haatte al dergelijke dingen.

PAULUS. — Leidde u al die tijd een leven in overeenstemming met uw leer?

SILAS. — Ja, ik meende, dat ik een „sieraad was van de leer van God mijn Zaligmaker in alle dingen.” Mijn godsdienstig gedrag was onberispelijk.

PAULUS. — Dacht u ooit ernstig aan de gelijkenis van de Zaaier en het zaad? Vroeg ge uzelf nooit af, tot welke soort hoorders u behoorde? Twijfelde u soms niet aan de oprechtheid van uw staat, terwijl u daarover nadacht?

SILAS. — Zeker, ik heb die gelijkenis dikwijls met veel belangstelling gelezen, maar gewoonlijk bracht ik die ten einde met een tamelijk gerust hart en kwam ik tot het besluit, dat ik behoorde tot hen, „bij wie het zaad in goede aarde was gevallen.”

PAULUS. — Wie dacht u dat zij waren, bij wie het zaad in slechte aarde was gevallen, namelijk op de weg op de steenachtige grond en onder de doornen? Kwam het nooit bij u op, dat al deze hoorders belijders van de vrije genade konden zijn, of meende u, dat drie vierde tot de voorstanders van de vrije wil behoorden?

SILAS. — Zeker dacht ik dat. Geen enkel ogenblik trof het mij, dat zij allen beweerden te geloven in de leer van Gods Woord.

PAULUS. — Vergun mij, uw aandacht voor enige ogenblikken te bepalen bij de gelijkenis, en moge de Heilige Geest mij bekwamen, daarover enig licht te werpen, dan zal het mij, denk ik, niet moeilijk vallen, te bewijzen, dat de vier soorten van hoorders behoren tot de belijders der vrije genade.

SILAS. — Dit kan ik niet met u eens zijn. Mij dunkt, mijn vriend, dat de gelijkenis werd uitgesproken om de valse en de ware kerk te schetsen.

PAULUS. — U hebt gelijk, de gelijkenis schets de valse en de ware kerk, maar de leden van beide belijden hetzelfde. Meent u dat voorstanders van de vrije wil het Woord preken, of ambtshalve het zaad des Evangelies uitstrooien?

SILAS. — Nee, wat zij preken de leugens van satan, die in lijnrechte strijd zijn met de waarheden Gods.

PAULUS. — Welnu, als de predikers leugens preken en de mensen die leugens aannemen, hoe kan men dan zeggen, dat het zaad door hen wordt gezaaid of ontvangen door hun hoorders? Wat bedoelde Paulus toen hij zei: „Doch al ware het ook, dat wij, of een Engel uit de hemel, u een ander Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt. Gelijk wij u te voren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu weerom: indien u iemand een Evangelie verkondigt, buiten hetgeen u ontvangen hebt, die zij vervloekt.”
Daarom wordt het Woord in geen geval gezaaid door die valse apostelen en bedriegers; daarom zijn de hoorders van het Woord of van de waarheid naar de belijdenis geen Arminianen, maar zogenaamde Calvinisten. Maar drie vierde van hen „bedriegen en worden bedrogen.”

SILAS. — Ongetwijfeld hebt u gelijk en het wordt mij nu duidelijk, dat ik slechts een hoorder was, bij wie het zaad op een steenachtige grond viel. Want ik weet heel goed, dat ik het woord met vreugde ontving en de waarheid oprecht geloofde.

PAULUS. — U had de „gedaante der Godzaligheid” maar was onbekend met de kracht der Godzaligheid. U was, zoals HART het uitdrukt.

*„Een kind in schijn, netjes opgepronkt,
Maar geen levend kind.”*

U had de leer der genade in het hoofd, maar uw hart kende de genade zelf niet. Evenals Bileam had u een goed woord op uw lippen maar geen olie der genade, noch honig der waarheid in de ziel. In werkelijkheid was u op de brede weg, hoewel u naar uw belijdenis op de smalle weg was. U kende niets van de „schrik des Heeren” en was ook onbekend met de geveinsdheid van uw hart. Allen, die leven en sterven in de toestand, waarin ge u toen bevond zijn even zeker op de weg naar de hel, als de meest verkleefde aanhangers van zijn onheiligheid de Paus. Uw godsdienst was volstrekt niet beter dan die van de zogenaamde opvolger van de Heilige Petrus.

SILAS. — Ik erken de waarheid van wat u zegt, mijn vriend. Want ik kan nu het bedrieglijke van mijn belijdenis inzien en ik ben volkomen overtuigd, dat de grootste dwaling, waarin iemand kan verkeren, die is van een belijder te zijn van de leer der genade, terwijl men vreemd is aan de kracht van de grote en heerlijke genade zelf. Ik ben nu overtuigd, dat mijn inzicht van de letter van het Woord een grote geestelijke duisternis was, zoals de Heere zei toen Hij op aarde was: „Indien dan het licht dat in u is, duisternis is, hoe groot zal de duisternis zelf zijn?” Het is waar, dat het mij nu aan voldoende licht ontbreekt, om mijn aandeel te zien in de eeuwige verbondsliefde. Mijn ogen zijn zelfs nu niet helder genoeg, om te kunnen zien, dat mijn naam in de hemel is opgeschreven. Maar ik heb licht genoeg om mijn duisternis te zien en kennis genoeg om mijn onwetendheid te gevoelen, en kennis des onderscheids genoeg om de ijdelheid van mijn vroegere belijdenis op te merken.

En nu wenste ik dat u mij oprecht, eerlijk en onbevreesd, uit de grond van uw hart zegt of u denkt, dat ik van de dood tot het leven ben overgegaan, en of ik geleid wordt door de Heilige Geest. Voor niets in de wereld zou ik misleid willen worden in de dingen die mijn ziel betreffen. Want deze hebben voor mij een alles te boven gaande waarde. Doorzoek mij grondig, snijd er zonder schroom in, spaar mij in geen enkel opzicht. In één woord, beproef mij volgens het Woord van God en uw eigen ervaring.

PAULUS. — Ik ben oprecht verheugd, mijn vriend, dat ik u zo bereid vind in een rechte weegschaal gewogen te worden. Het is een goed teken. Weinigen wensent tot het licht te komen en weinigen zouden het licht kunnen verdragen als zij ermee in aanraking kwamen. De meesten willen een leugen geloven. Bijna allen zeggen: ‘vrede’ tot hun medebelijders, terwijl God nooit tot hen van vrede gesproken heeft door het Bloed der Verzoening. En HART zegt zeer terecht:

*Geloof niet, dat Hij op enige andere wijze
Kan of wil vergiffenis schenken.*

Dezelfde dichter zegt ook:

*De zonde te vergeven zonder bloedstorting
Is strijdig met Gods natuur.*

En dit is in juiste overeenstemming met het Woord, dat zegt: „Zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving.” Dat wil zeggen, naar ik meen: *indien het bloed van Immanuël niet vergoten was geworden, dan zouden de zonden der kerk niet verzoend*

zijn. En indien dat dierbaar bloed niet wordt uitgegoten in het geweten van elk kind van God in het bijzonder, wordt er in de ziel geen vergeving ervaren. En u zult met mij erkennen, dat het onderwerp van *het Bloed der Besprenging* in onze tijd bijna verouderd is geworden. Vanwaar dit? Omdat slechts zeer weinigen zichzelf bij het licht van Gods Wet, door de ontdekkende kracht van Gods Geest, als verloren en doemwaardige zondaars kennen. HART zegt:

*De zonde te zien bedroeft maar weinig,
Die met de mond te belijden,
Is nog gemakkelijker, maar die te gevoelen
Veroorzaakt een onuitsprekelijke smart.*

Nu mijn vriend, ben ik geheel aandacht en ik beloof u, dat ik eerlijk en trouw met u zal handelen door naar mijn beste weten iedere vraag te beantwoorden, die het u gegeven zal worden mij te stellen. Voordat u uw eerste vraag stelt, wens ik de Heere te smeken mij nuttig voor u te maken en Zichzelf en de rijkdom Zijner genade door mij en in u te verheerlijken. Want ik weet zeer goed, evenals mijn naamgenoot Paulus, dat al het planten en nat maken van het schepsel vruchteloos is zonder de allesvermogende zegen des Heeren. Daarom wil ik met KENT zeggen:

*Zonder uw alvermogende kracht, o Heer',
Kan het Evangelie geen zoetheid geven.*

SILAS. — Het is mij zeer aangenaam, u zo bereid te vinden om mij enig geestelijk onderricht te geven door mijn vragen te beantwoorden over geloof en ongeloof en ik hoop oprecht, dat ons gesprek ons wederkerig tot nut zal zijn.

Dat geve de Heere!

Vraag. *Ik heb onlangs verscheiden personen ontmoet, die tamelijk heldere inzichten hebben in de leer naar het Woord en zichzelf gelovigen noemen. Maar zij willen niet toegeven, dat Gods kinderen kunnen worden overvallen door ongelovige vrees. Daarom kunnen zij te allen tijde geloven, ten allen tijde zich verblijden, ten allen tijde vrede met God hebben en zij zijn nooit op enigerlei wijze bezet met ongeloof. En zij kunnen niet gevoelen met hen, die door ongeloof worden verontrust. Geloof u nu, dat deze mensen gelijk hebben?*

PAULUS. — Zij hebben maar al te zeer gelijk volgens hun eigen ijdele waan. Er is een duidelijke reden, waarom zij nooit door ongelovige vrees worden gekweld. Het geloof, dat zij bezitten, is niet „het geloof van Gods uitverkorenen dat door liefde werkt.” Het geloof, dat zij beweren te bezitten, kent geen strijd, geen tegenstand. Het is een vals geloof. Zij „die nooit gekweld worden door ongeloof”, zijn echter „in een gans bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid.”

SILAS. — Maar gelooft u niet, dat ongeloof God onteert, en dat men Hem oneindig meer zou verheerlijken, indien men ten allen tijde in Hem geloofde en volkomen vertrouwde, dat Zijn liefde nooit verandert, dat Hij steeds dezelfde genegenheden koestert en niets Hem afkerig kan maken van Zijn volk, zoals ook de dichter zingt:

*„Niets verandert Zijn genegenheden,
Abba's liefde is steeds dezelfde.”*

PAULUS. — Het is ongetwijfeld waar, broeder, dat wij de Heere eren door standvastig in Hem te geloven, voornamelijk wanneer alles tegen ons schijnt. En dat

wij Hem zeer onteren door ongelovig vrezen. Dit wil ik niet betwisten. Maar als wij met een ongeschokt vertrouwen konden geloven en nooit twijfelden aan Zijn liefde, zorg en goedheid, dan zou drie vierde van wat in de Bijbel staat, voor ons niet veel meer zijn dan een sprookje, dat ons verteld wordt. Niet dat ik het ongeloof wil verdedigen, of ook maar één enkel woord ten gunste daarvan zeggen. Nee, dat is zo ver van mij, dat ik mezelf dikwijls verfoei en veroordeel wegens mijn zondige vrees. Omdat ik zeer goed weet, dat ik mijn genadige Heere onteer, telkens als ik Hem wantrouw. En dit is werkelijk mijn ware toestand, en ik beken, dat dit een zwakheid is. Dit is een van de vele ongestalten die gedurig bij mij wederkeren. Daarom zou het mij niet helpen, als ik zei, dat ik altijd leef zonder vrees en dat ik niet verontrust word door zulk een zwakheid. Want als ik dat zeg, dan zou mijn geweten mij veroordelen, als een leugenaar; en aantonen dat mijn woorden niets betekenden. Ik wil liever zijn zoals ik ben, met al mijn vlagen van ongeloof en een gehele nasleep van andere kwalen, dan te behoren tot die *gelovende bastaards*, die heden ten dage zo overvloedig gevonden worden in de godsdienstige wereld. Deze woorden, mijn broeder, zijn mij zoet: *Gelijk een vader ontfermt over zijn kinderen, zo ontfermt zich de Heere, over allen, die Hem vrezen; gedachtig zijnde dat wij stof zijn.* Nogmaals zeg ik, dat, hoewel ongeloof mijn Heere onteert en ik daarom mezelf dikwijls veroordeel en verfoei, ik toch om niets ter wereld wens misleid te worden door dat oppervlakkig geloof van hen die altijd geloven, nooit vrezen, nooit twijfelen, nooit rouwdragen, nooit treuren, nooit zuchten, nooit geslingerd worden en nooit waggelen als een dronken man en geen raad weten. Het staat vast, dat zij die nooit vrezen, de meeste oorzaak hebben om bevreesd te zijn.

SILAS. — Maar, mijn vriend, gelooft u niet, dat het mogelijk is voor een kind van God, ertoe gebracht te worden, om te wandelen door geloof en zo geheel in Christus en van Christus en boven hetgeen hij in zichzelf is te leven, dat hij nooit twijfelt aan zijn deel aan Christus, aan zijn vereniging met Christus, noch vreest, niet eindelijk met Christus verheerlijkt te worden?

PAULUS. — „Er is niets onmogelijk bij de Heere” en men kan de Heilige Israëls geen perken stellen. Maar ik geloof oprecht, dat zulke reuzen in het geloof, als u daar beschrijft, bijna even schaars zijn als Jesaja's beziën. (Jesaja 17: 6.)

Inderdaad, ik geloof, dat in de regel - is er een uitzondering? - Gods kinderen onderhevig zijn aan vrees en twijfel. Wat niet zou kunnen gebeuren, indien zij vrij waren van ongeloof. Want wij weten zeer wel, dat vrees en twijfel de tweelingkinderen zijn van ongeloof. Het is ontegenzeggelijk waar, dat velen van Gods kinderen op hun sterfbed, met een eeuwigheid van gelukzaligheid voor zich, met het liefelijk aanschijn van hun beste Vriend, als de Zon, op hen lichtend, hun harten vol van Zijn liefde, hun zielen verwijd door Zijn barmhartigheid, hun geest verrukt door de Goddelijke gemeenschapsoefening, in hun gemeenschap met de Tweede Adam als boven zichzelf uitgingen, zodat er bij hen geen plaats was voor die ongelovige vrees. Inderdaad, zij werden zó boven de sterfelijkheid met al haar kwalen verheven, dat zij al een voorsmaak hadden van de eeuwige heerlijkheid. Voor hun ogen openden zich de poorten des hemels. De welkome stem van hun Beminde werd in verrukking door hen gehoord, zodat hun ziel geheel in vuur geraakte en hun hart ontvlamde. In het uur van hun ontbinding konden zij met al de kracht, die in hen was, zingen:

*O zalig uur, o gezegende woonplaats.
Ik zal bij mijn God zijn en Hem gelijk.*

SILAS. — Maar, mijn vriend, gelooft u niet, dat veel van Gods kinderen alles wat u daar noemt, en zelfs nog meer, ook jaren vóór hun dood, ondervinden?

PAULUS. — Ik heb alle reden om dit te geloven, want ik ben me zeer wel bewust, dat ik een levend getuige ben „van de liefde Gods, in het hart uitgestort door de Heilige Geest. En zo ooit enig mens reden heeft om te spreken, van ‘de heerlijkheid van Zijn Koninkrijk en van Zijn macht,’ dan ben ik het. Want ik ben mij maar al te zeer bewust, dat de Heere mij menigmaal Zijn liefde heeft doen ondervinden; zodat reeds de hemel hier op aarde in mijn hart werd gesmaakt. Zelfs vóórdat de Heere mijn ziel bevrijdde van de verschrikkingen van Zijn toorn en mij bracht tot de liefelijke ervaring van Zijn liefde, van Zijn bloed, van de zaligheid, die in Hem is, ontving ik nu en dan kleine ervaringen Zijner liefde. Met stralen van geestelijk licht gevoelde ik mij zachtken door Hem getrokken. Bestraald door het licht van Zijn aanschijn, genoot ik van tijd tot tijd enige vrede, hopende en vertrouwende, dat ik eens,

*„Hem zou prijzen voor al het ondervondene
En Hem vertrouwen voor de toekomst.”*

Herhaaldelijk had ik liefelijke aanmoediging, om op Zijn barmhartigheid te hopen en te geloven, dat indien Hij mij bestemd had, om verloren te gaan, Hij mij niet half zo veel van mezelf zou hebben leren kennen, noch, de gegronde hoop in mij verwekt dat ik de dood niet zien zou, voordat ik de Heere Christus gezien had.

SILAS. — Wacht mijn vriend, nu hebt u mij aan mezelf ontdekt. Nu breekt een lichtstraal door de duisternis van mijn geest en ik gevoel, dat u in enige trekken mijn eigen toestand hebt beschreven. Want inderdaad te midden van al mijn duisternis en dodigheid, mijn zwakheid en mijn gebrek, mijn vrees voor de dood en de verdoemenis, mijn dorheid en ledigheid, mijn snoodheid en verdorvenheid, mijn verstrikkingen en verwarringen, mijn gemelijkheid, knorrigheid en mijn opstand, heb ik soms een weinig vrijmoedigheid voor de Heere, een weinig moed om tot Hem te naderen, hetgeen alles schijnt aan te duiden, dat ik niet word overgelaten om te komen in mijn zonde, te sterven in mijn schuld, om uit de tegenwoordigheid des Heeren naar de hel gebannen te worden, om te gaan naar die plaats, waar de hoop nooit binnentreedt, de vreugde nooit wordt gesmaakt, de vrede nooit genoten, de gemeenschap met de Heere nooit ervaren! Inderdaad, mijn vriend, u bemoedigt mij door hetgeen u hebt laten ontvallen over uw vroegere ervaringen, zodat ik durf hopen dat:

*„De tijd der liefde zal komen,
Wanneer ik duidelijk zal zien
Niet alleen, dat Hij Zijn bloed vergoten heeft;
Maar ook dat het vergoten werd voor mij.”*

PAULUS. — Ik ben blij, broeder, dat het mij vergund wordt dit middel te zijn, enige lichtstralen te werpen op uw thans zo duister pad, en ik heb het vaste vertrouwen dat, eer ons onderhoud geëindigd is, u er toe zult gekomen zijn, zelf te zien: „In het licht van des Konings aangezicht is leven en Zijn welgevallen is als een wolk des spaden regens.” Moge de Almachtige u zegenen, broeder, met de toeleiding tot deze genade in welke wij staan! Moge Hij „het juk verderven om des Gezalfden wil” en u in staat stellen om te zeggen: “Gij zijt mijn God, wereld noch zonde zal mijn ziel van U aftrekken! Dood noch hel zal het wagen dit vaste raadsbesluit te verbreken. O! lieflijke tent, daarin verberg ik mij, gezegende plek, daarin schuil ik en ik zoek in Uw bloedende zijde voor eeuwig mijn verberging.”

SILAS. — O, mijn Vriend, wat zou ik niet geven, om dat heerlijke vertrouwen te koesteren, dat u mij toewenst. Maar gelooft u niet, dat velen gewenst hebben te zien, wat ik wens te zien en gestorven zijn zonder het te zien? Gelooft gij niet, dat iemands aard veel deel kan hebben aan zijn belijdenis van de ware godsdienst en hem veel liefelijkheden van het evangelie doen smaken, zonder dat hij toch ooit de beker der zaligheid in de hand des geloofs en der liefde heeft genomen en daaruit gedronken. Gelooft u niet werkelijk, dat velen nog veel verder zijn gegaan dan ik en eindelijk bedrogen zijn uitgekomen? Is het niet mogelijk te smaken, dat de Heere goed is, en toch ten laatste verloren te gaan? O, mijn vriend, ik verlang met hart en ziel naar uw antwoord, het is alsof mijn lot afhangt van de uitspraak van uw lippen! Geve de Heere van alle Heeren mij een antwoord des vredes door u!

PAULUS. — Mijn broeder, ik kan u verzekeren, dat ik goede hope voor u heb en dat dit zo geweest is van de dag af dat ik u zag. Ik geloof niet, dat er enige ervaring kan zijn van geestelijken aard zonder de nieuwe natuur. Het is waar, dat godsdienstige gezindheid soms ver kan gaan en ervaring hebben van zaken, die van de Heere schijnen te komen en des Heeren te zijn, maar ik hoop op geestelijke gronden uw gemoed gerust te stellen, dat u geen huichelaar, geen bedrieger, geen bastaard, geen kind des satans, geen erfgenaam der verdoemenis, geen lid der valse kerk bent: in één woord, ik vertrouw door het onderwijs en de besturing des Heiligen Geestes bekwaam gemaakt te worden, u te bewijzen, dat u een levend kind van God bent, een deelgenoot der ware genade, een erfgenaam van het Koninkrijk der hemelen, een vrijgekochte door het bloed des Verlossers, een echte parel aan Zijn kroon, en een lid van Zijn geestelijk lichaam. Inderdaad ik hoop aan te tonen dat,

*„Uw naam in eeuwigheid niet
Uit de palm Zijner handen kan worden uitgewist.”*

SILAS. — Ik weet zeer wel, dat als mijn naam daar geschreven staat, hij nooit zal worden uitgewist, maar het is bij mij de vraag: “Is hij geschreven in het levensboek des Lams?” Dikwijls klaag ik en vraag ik met KENT:

*En is mijn naam opgeschreven?
Stelt u mijn hart gerust:
Ben ik in de schaapskooi
Die door Jezus wordt beveiligd?*

En ik gevoel, dat niemand dan de Heere mij een bevredigend antwoord kan geven. En mijn vriend, hoewel ik mijn tot hiertoe gesloten hart voor u open, zo weet ik toch zeer wel, dat de Heere alleen tot mij kan spreken van vrede. Hij alleen kan zeggen: „Heb goeden moed, Ik ben het, vrees niet.”

PAULUS. — U bent te wel onderwezen om misleid te worden. Tenminste, u wilt u niets toe-eigenen, tenzij de Heere u zachtens door liefde trekke, door barmhartigheid dwinge, u overstelpe door Zijn eigen genade, u bekwame door de almachtige werking des Geestes. Inderdaad, u wilt niet geloven, tenzij gij de tekenen Zijner liefde en de wonderen Zijner barmhartigheid ziet. Gij hebt vastbesloten u slechts door Hem Zelf tot een gelovige te laten maken, zoals Petrus dat uitdrukt: „Die door Hem gelooft in God, welke Hem opgewekt heeft uit de doden, opdat uw geloof en uw hoop op God zou zijn.” Dit is zo, broeder, en u hebt besloten niet te geloven tenzij, zoals Paulus zegt, door de uitnemende grootheid Zijner kracht aan u, naar de werking der sterkte Zijner macht. Ik ben volkomen overtuigt, dat u instemt met de woorden van HART

over dit punt:

*Hij maakt de gelovige
en geeft hem zijn kroon*

U moet, zoals de Heilige Geest door Paulus zegt: „Horen het Woord der waarheid, het Evangelie uwer zaligheid”, eer gij wilt aannemen, dat gij verzegeld zijt tot de dag der verlossing; dan wilt u blijmoedig gehoorzamen aan dat gezegend bevel des Heeren. „Werkt uws zelfs zaligheid met vrezen en beven,” wel wetende dat het God is die in u werkt beiden het willen en het volbrengen naar Zijn welbehagen. Wanneer dit door u wordt ondervonden, dan zult u met blijdschap des harten met KENT zingen:

*God zelf is mijne zaligheid
Dit kan mijn geredden ziel getuigen*

SILAS. — Geloof u dat het mogelijk is, Gods kinderen lief te hebben, te wensen bij voorkeur in hun gezelschap te zijn en genoeg te vinden hen te horen verhalen van hetgeen zij „gesmaakt en getast hebben, en gevoeld van het Woord des levens, en toch „dood te zijn door de zonden en misdaden.”?

PAULUS. — Wel, ik durf niet zeggen, dat dit niet mogelijk is, want ik heb in mijn leven veel mensen gekend, die veel liefde toonden voor Gods kinderen, hun gezelschap schenen te verkiezen boven dat van anderen, en die zeer veel genoeg schenen te hebben in hun geestelijk gesprek, en toch eindelijk bleken, lage verraders te zijn in de legerplaats, die de naam hadden, dat zij leefden, terwijl zij dood waren door zonden en misdaden. Ik zou u van velen van deze soort kunnen verhalen, die ik van nabij heb gadegeslagen. Ja, die zulke grote dingen hebben beleden en zulk een verbazend inzicht in de Schrift hadden, die zulke innige ervaringen hadden, dat ik bij hen in het niet wegzonk. Inderdaad, wanneer ik mij vergeleek bij deze reuzen in het geloof, kwam ik dikwijls tot de gevolgtrekking, dat ik niets wist, en toch heb ik lang genoeg geleefd om te ondervinden, dat mijn kennis, hoewel schijnbaar niets, toch van de rechte soort is, terwijl het bij hen alleen verstandelijke kennis was van de dingen Gods en geen ervaring des harten. Deze mensen, mijn vriend, beangstigden mij, vóórdat zij openbaar werden, daar ik dacht, dat al de kennis aan hun zijde was en niet aan de mijne, en zij hebben mij weerom doen beven, nadat zij openbaar geworden zijn, daar ik vreesde dat het eens zou blijken dat ik hun gelijk was. Zulke mensen, broeder, ontsieren alle kerken der waarheid. De Bijbelheiligen werden door hen verontrust en de heiligen heden ten dage blijven niet van hen bevrijd.

SILAS. — Mijn vriend, de glimp van hoop, die ik zo-even scheen te hebben, toen u mij bemoedigde, schijnt nu weer geheel de bodem te zijn ingeslagen. Mijn hart is nu zo bezwaard, dat ik nauwelijks een enkel woord meer kan zeggen.

PAULUS. — Zo ik u bedroefd heb, broeder, want ik blijf u toch broeder noemen, hoop ik, dat de Heere u des te eerder zal verblijden. Want zoals u daareven erkende, het is Zijn werk. Nu kan er ontegenzeggelijk een natuurlijke godsdienstige liefde tot Gods volk, een natuurlijke godsdienstige voorkeur voor hun gezelschap, een natuurlijke godsdienstige voorliefde voor hun omgang gevonden worden, in het hart van de onweergeboren mens. Maar dat wat natuur is, is zo geheel verschillend van hetgeen geestelijk is!

SILAS. — Maar, mijn vriend, als zij zoveel op elkaar gelijken en als er geen

uitwendig onderscheid is, waar kan dan iemand gevonden worden, die overeenkomstig de behoefte en de wens van een arm zondaar het onderscheid kan verklaren? Ik verzeker u, dat ik beef bevonden te worden, slechts een natuurlijke godsdienst te bezitten.

PAULUS. — Mijn broeder, ik zal trachten, u zulk een naamchristen te schetsen en onderzoekt u inmiddels u zelf, of het op u van toepassing is. En moge de Heere mij besturen en bekwamen, mijn gedachten in gepaste bewoordingen te kleden, opdat u moogt zien, dat tussen u en deze bastaard, „een grote klove is” en dat u de parel van grote waarde bezit; het wezen der zaak, „Christus, in uw hart, geworden de hoop der heerlijkheid.” De kerk van God is altijd besmet geworden door mondbelijders, praatzieke huichelaars, verachtelijke nabootsers.

De Bijbelheiligen in het Oude en Nieuwe Testament, zijn voor een tijd door „deze wolven in schaapsklederen” verontrust en misleid geworden. Ik bedoel nu niet dezulken, die niet hebben geloofd in de leer der genade, maar dezulken, die de waarheid helder in hun hoofd hadden. De Heere zelf vond een Judas onder Zijn eigen uitverkoren discipelen. Paulus werd bedroefd door velen, die voor een tijd met hem meegingen, maar zich daarna van hem afwendden. De Heere der heerlijkheid had ook veel discipelen, die Hem voor een tijd volgden en slechts geërgerd werden, toen Hij hun op de noodzakelijkheid wees, om Zijn vlees te eten en Zijn bloed te drinken door het geloof: „toen wendden zij zich af en wandelden niet meer met Hem.” Een mens kan met Christus instemmen in de waarheden des Evangelies, hij kan met de kerk instemmen in de belijdenis van liefde tot die waarheden en hij kan de schijn hebben, de kinderen in de kennis dier waarheden te overtreffen. Maar één proef kan hij niet doorstaan, één maatstaf is er, die hij niet kan bereiken, één zwaard dat hij niet kan afweren, één licht, dat hij niet kan weerstaan, één oog; dat hij niet kan verdragen, één woord, dat hij niet kan uitspreken. Indien een mondbelijder zich niet zo goed wist voor te doen, zou een kind in de genade hem spoedig ontdekken. Een grote reden, waardoor een naamchristen niet eerder openbaar wordt, is dat een vreesachtig kind van God altijd meent, dat het met een ander beter staat dan met hem, hij vreest elke vooringenomenheid tegen allen, die belijden de waarheid lief te hebben. Dit is natuurlijk in het algemeen een goed teken, maar het heeft ook zijn schaduwzijde, namelijk: de mondbelijder wordt er door aangemoedigd, in plaats van teruggestoten. Zelfs onder Gods kinderen is veel gebrek aan oprechtheid tegenover elkaar. Paulus zegt: „Leg niemand haastig de handen op.” Indien wij nu op deze wijze met elkaar handelden, geloof ik, dat dit tot wederkerig nut van Gods kinderen zou zijn en de ontdekking van de naamchristen zeer zou bevorderen. Ik bedoel, als men zich voornam elkaar zo de gelegenheid het toeliet, te ondervragen naar de grond der hoop. Het zou goed zijn, bij de aanvang te beginnen — bij het uitgangspunt. KENT spreekt het uit in een van zijn voortreffelijke liederen:

*„Wij zullen nu het gewijde lied aanvangen,
Met datgene, waarmee God bij ons begint.”*

Wij moeten trachten, elkaar te ondervragen over het werk Gods in onze eigen zielen. Dit zou op een vriendelijke wijze kunnen geschieden en geen kind van God zou er iets tegen kunnen hebben. Bij voorbeeld: A ontmoet B voor de eerste maal na het horen van een preek.

A. — Welk een heerlijke preek hebben wij gehad. Ik geloof niet, dat ik ooit iemand gehoord heb, die zo zuiver in de waarheid was! Hoe heerlijk sprak hij over de

verkiezing! Hoe duidelijk was hij op het punt van de volharding der heiligen! Gave God dat er meer zulke predikers waren in deze tijd! Niets anders kan mij voldoen! Ik had de gehele nacht naar zulk een preek kunnen blijven luisteren zonder moe te worden.

B. — Ja vriend, de predikant deed inderdaad een goede en getrouwe preek, die ook voor mijn ziel zeer aangenaam en weldadig was. De waarheden, die hij nu en dan uit één weet te zetten, doen mijn hart opspringen van vreugde, want zij worden uitgesproken met die zalving, eigen aan een dienaar, die daarin zelf leeft. Hij heeft het voorrecht, dat hij een van God geroepene is, en wanneer hij spreekt van de leer der genade, dan spreekt hij als iemand, die persoonlijk kennis heeft aan die genade. Maar laat ons de leraar voor het oogenblik daarlaten, en, daar het de eerste maal is, dat wij elkaar ontmoeten zo laat ons enige minuten over onze eigen belangen spreken en ik ben verzekerd, dat u het mij niet kwalijk zult nemen, wanneer ik u vraag, mij rekenschap te geven van de hoop, die in u is.

Zeg, mijn vriend, wat heeft de Heere aan uw ziel gedaan? U zei zo-even, dat de predikant een dierbare preek heeft gehouden, dat u niet meende, ooit iemand zo duidelijk de waarheid te hebben horen uiteenzetten, dat hij heerlijk sprak over de uitverkiezing, het punt van de volharding der heiligen zeer verduidelijkte, naar uw genoegen; dat niets anders u kon behagen en dat u de gehelen nacht wel had kunnen blijven luisteren.

Indien nu hetgeen u zegt waar is, en natuurlijk heb ik niet de minste reden om uwe, oprechtheid te betwijfelen, dan zult u ook wel een goede, gegronde reden kunnen opgeven van de hoop, die in u is. En ik verzeker u, dat ik als iemand, wie door genade barmhartigheid is geschied, met zeer veel genoegen zal luisteren, terwijl u spreekt over het woord der waarheid, dat aan uw hart is bevestigd, „het Evangelie uwer zaligheid” dat aan uw ziel is geopenbaard. En wanneer u geëindigd hebt, zal ik graag mijn zwak getuigenis afleggen, tot prijs van de rijkdom Zijner genade, die mij heeft aangenomen in de Geliefde.

A. — Wel, mijn vriend, toen ik mij zo gunstig uitliet tegen u, over de preek, die wij gehoord hebben, dacht ik niet, dat ik op deze wijze door u zou worden aangesproken.

B. — Vergeef mij, ik bedoelde geen belediging, maar ik was begerig te vernemen, wat de Heere aan u persoonlijk had gedaan, en ik ben overtuigd, dat het geen kwaad kan, dat Gods kinderen oprecht en recht met elkaar omgaan. Want niets is gemakkelijker dan misleid te worden, en u weet, dat wij elkaar vreemd zijn. Maar als u niet gezind bent om te antwoorden op hetgeen ik vraag; doe het dan niet.

A. — Voorzeker, ik gevoelde mij nooit in mijn leven zo gekrenkt en het zal lang duren, eer ik het weer zal wagen, met u te spreken, over hetgeen ik in Gods huis gehoord heb.

PAULUS. — Zo ziet gij, broeder, A verlangde niet, zo nauwkeurig ondervraagd te worden over de levende waarheden der eeuwigheid en in plaats van B te antwoorden, als aan een mede-erfgenaar derzelfde genade, en rekenschap te geven van de hoop, die in hem was, was hij ten hoogste verontwaardigd over de betoonde eerlijkheid van zijn broeder en het staat bij mij vast, dat indien wij allen zo eerlijk handelen met hen, met wie wij in aanraking komen, op godsdienstig gebied, Gods kerk niet zo verpest

zou zijn met gelovende bastaards. Wij nemen mensen in onze genegenheid op, (als iets dat van zelf spreekt) op grond van hetgeen zij belijden. Dikwijls leven wij lang genoeg om de dag te betreuren, waarop wij zelfs slechts een half woord met hen wisselden. Hebben wij geloof? Wij deden oneindig beter, met het voor onszelf en voor God te houden, dan diegenen ons vertrouwen te schenken, die de naam hebben, dat zij leven, maar die dood zijn door zonden en misdaden

SILAS. — In de hoofdzaak ben ik het met u eens, vriend, maar gelooft u niet, dat wij dikwijls, zonder te weten, een waar kind van God zouden kunnen bedroeven, indien wij altijd zulk een gedragslijn volgden jegens hen, die zich met warmte uitlaten over de waarheden van ons allerheiligst geloof?

PAULUS. Natuurlijk moeten wij ons in onze opmerkingen laten leiden door de omstandigheden en ons gesprek inrichten naar de staat van de persoon, maar waar iemand zich zo beslist uitspreekt als in het geval met A, mogen wij een mijn van rijke ervaring in die persoon verwachten. Wanneer iemand met zoveel verzekerdheid spreekt, mag men dan billijkerwijs niet veronderstellen, dat zo iemand met zachtmoedigheid en vreze, een liefelijk verhaal zou kunnen geven, van liefde, barmhartigheid en getrouwheid? En is het geen uitnemend voorrecht in staat gesteld te worden, tot echte gemeenschap der heiligen? Voorzeker moet het dat zijn, want:

*„Liefelijk, uitnemend liefelijk is de tijd,
Wanneer heiligen elkaar ontmoeten.
Wanneer de Zaligmaker het onderwerp des gespreks is
Wanneer zij graag van Hem spreken.”*

SILAS. — Ja, maar is er niet een groot onderscheid, tussen het spreken over Hem en spreken over onze eigen bevindingen?

PAULUS. — Dit hangt er van af of Christus de inhoud van onze bevinding is. Indien wij bevindingen hebben, die niet gewerkt zijn door Zijn Geest, waarvan Christus het onderwerp niet is, dan is er een groot onderscheid tussen. En indien het een bevinding is van Jezus' liefde, kruis en zaligheid, dan houd ik het voor zeker, dat het een oneindig beter onderwerp van gesprek is, dan waarbij gewoonlijk wordt stil gestaan door hen, die belijden, “de grote Hogepriester onzer belijdenis te kennen.”

Ik verzeker u, dat ik menigmaal smartelijk ben aangedaan geworden, wanneer ik bij het verlaten van de preekstoel, met een hart verwarmd door de Goddelijke liefde, de dierbare tegenwoordigheid gesmaakt hebbende van die “vriend, die ten allen tijde lief heeft,” de kinderen, of liever hen, die belijden erfgenamen Gods, mede-erfgenamen met Christus te zijn, hoorde spreken over onderwerpen, volstrekt niet in overeenstemming, met de dingen Gods die zij hadden aangehoord.

Dikwijls is het huis des gebeds, zo'n “moordenaarskuil geworden.” Mij dunkt, er behoorde een weinig eerbied te zijn voor het huis des Heeren en als de heiligen niets van geestelijken aard te bespreken hebben, dat zij dan veel gepaster zouden doen, met niets te zeggen.

In waarheid, in het Godshuis is het goed “ras te zijn om te horen,” van de levende Waarheden van het wel geordend verbond, of van 's Heeren leidingen, onderwijzingen en besturingen, en „traag te zijn om te spreken,” over andere onderwerpen. Want

voorzeker, is het noch de tijd, noch de plaats, voor ijdele praatjes of werelds gebabbel. Op zijn minst genomen, is het zeer ongepast in de heiligen. Hoeveel beter zou het zijn, om stil te staan bij de alles in zich sluitende “dingen der oude bergen,” en tot elkaar te spreken van de dierbare werkelijkheden “van de eeuwige heuvelen,”- of als dat meer overeenkomt met onze gewaarwordingen, wat te verhalen van 's Heeren goedheid en de leidingen en besturingen Zijner voorzienigheid.

SILAS. — Ik ben verplicht in te stemmen met hetgeen u zegt en ik moet bekennen, dat ik mezelf maar al te dikwijls schuldig maak aan het spreken van allerlei ijdele dingen, in plaats van stil te staan bij de waarheden Gods, waarbij de leraar ons had bepaald. De Heilige Geest zegt “dat niemand uw kroon neme,” en gelooft u niet, dat het kind van God dikwijls van de kroon zijner blijdschap beroofd wordt, door zich te wikkelen in alledaagse en beuzelachtige praatjes, nadat hij het Evangelie heeft horen preken, dat de Heilige Geest uit de hemel heeft gezonden?

PAULUS. — Dat wordt hij voorzeker en hij zou veel beter doen “zijn bete alleen te eten,” dan te spreken met hen, die hem slechts zijn troost ontroven, en hem beroven van de vrede zijner ziel. Maar om op ons onderwerp terug te komen; u wenste, dat ik u het onderscheid zou noemen, tussen hen, die een eigen gemaakt geloof hebben en hen die geloven, “door de uitnemende grootheid Zijner kracht,” tussen hen die altijd vertrouwen, altijd blij zijn, en altijd de godsdienst in de mond hebben, en hen, die maar al te dikwijls moeten zuchten en wenen over hun onvruchtbaarheid, hun dorheid, hun dodigheid, hun koudheid en hun gehele onbekwaamheid, zelfs tot een enkele goede gedachte. Ik denk, dat de tegenstelling van de hoorder, bij wie het zaad op de rots viel en van hem bij wie het in goede aarde viel, in de gelijkenis van de Heere, ons bijzonder dienen kan om beide karakters te verklaren. De Heere zegt, dat zij, die op de steengrond bezaaid worden, diegenen zijn, die het Woord met vreugde ontvangen. Nu moeten wij aannemen, dat door het Woord of het zaad, die woorden van één betekenis zijn, verstaan wordt, de letter der waarheid van de verschillende leerstellingen van de Bijbel. Het zaad is in beide voor beelden hetzelfde, het enige verschil ligt in de grond, waarin het valt. De steenrots toont ons een onbebouwde grond en, let wel, er is een groot onderscheid tussen de hoorders, die aan de weg bezaaid worden, en zij, die op de steenrots bezaaid worden. Christus zegt van de eersten: “Als iemand dat Woord des Koninkrijks hoort en niet verstaat, zo komt de boze en rukt weg, hetgeen in zijn hart gezaaid was: deze is diegene, die bij de weg bezaaid is. Maar die in steenachtige plaatsen bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort, en dat terstond met vreugde ontvangt, maar hij heeft geen wortel in zichzelf. Maar is voor een tijd en als verdrukking en vervolging komt “om des woords wil, zo wordt hij terstond geërgerd.”

Het onderscheid tussen hem, die bij de weg bezaaid is, en hem die op de steenrots bezaaid is, is dit: de eerste hoort het Woord zonder het te verstaan, zelfs met zijn natuurlijk verstand, en het is hem geenszins tot blijdschap; zodat, wel ver van het onderwerp, zelfs met zijn natuurlijk verstand te vatten, hij niet meer verstandelijke vermogens daarvoor schijnt te hebben dan een dwaas. Maar hij, die het ontving in steenachtige plaatsen, was een belijder van goeden natuurlijken aanleg, zelfs iemand, die het in zoverre in zijn natuurlijke verstand kon opnemen, dat hij er zich voor een tijd in kon verheugen. Daarom ontrukte de duivel hem niet het eenvoudige zaad des Woords, zoals bij de aan de weg bezaaide, maar liet hem er zich een tijd in verheugen. Hij ontving het met blijdschap. Ongetwijfeld was hij een sterk gelovige. Hoe had hem anders het Woord blijdschap kunnen geven? Hij twijfelde evenmin aan zijn deel aan

Christus, als “een uitverkoren vat der genade,” die zich over de geest der aanneming verblijdt. Hij had even weinig vrees en twijfel over zichzelf, als Paulus, toen Hij kwam “tot gezichten en openbaringen des Heeren.”

“De dwaas raast en vertrouwd,” op de echtheid van zijn staat, de gegrondheid van zijn geloof, de veiligheid van zijn toestand en van zijn eindelijke aanneming bij God, maar hij is met dat al slechts iemand, die op steenachtige plaatsen is bezaaid. Hij ontvangt het Woord met blijdschap, en toch kent hij zichzelf niet als een zondaar, en verstaat Hij niets meer van deelgenootschap aan het bloed van Christus, of gemeenschapsoefening met de lijdende Zaligmaker, dan de tovenaars van Endor. Hij kent even weinig van de „alsem en de gal,” de put en de strik, de oven en de vloed, als Simon Magus, de tovenaars. Hij ontving het Woord met blijdschap, niet in grote droefheid des gemoeds, niet in smart des harten, niet in neergedrukttheid. van geest en niet in blijdschap in de Heiligen Geest. Nee, hij heeft zelfs niet gehoord, dat er een Heilige Geest is. Want „die gezegende Geest, heeft hem nooit gewillig gemaakt, op de dag Zijner heirkraft,” heeft hem nooit geroepen uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht, heeft hem nooit Zijn kinderlijke vreze in zijn hart gelegd, heeft hem nooit gerechtigheid tot meetsnoer en oordeel tot dieplood gelegd, heeft hem nooit beroofd van Zijn vals vertrouwen, hem nooit de berg brandende van vuur en duisternis getoond, nooit hem een ernstige vreze voor de hel in zijn geweten doen gevoelen, heeft hem nooit laten zien, met welke verfoeilijkheden de verbeelding de ziel bezoedelt, en heeft hem nooit doen uitroepen in de taal van de tollenaar „God wees mij zondaar genadig.” Hij ontvangt het Woord met blijdschap, de blijdschap van de naamchristen, die slechts voor een tijd is, vergeleken bij het eeuwig gewicht der heerlijkheid, die het deel zal zijn van Gods kinderen.

Al de droefheid der heiligen wordt licht genoemd en is slechts voor een tijd, en toch duurt zij even lang als hun pelgrimsreis door de woestijn duurt. Zo kan ook de blijdschap van een valse christen, die geruste belijder, zijn leven lang duren, dat toch ook slechts een ogenblik van duur is vergeleken bij de eeuwigheid. En dan zal zij verdwijnen en hij zal beroofd, naakt en onvruchtbaar bevonden en overgelaten worden aan de wraak van die God, die hij beleed te kennen, voorgaf te aanbidden, heette lief te hebben en in Wie hij zich scheen te verblijden. Hij nam het Woord met blijdschap in zijn natuurlijk verstand, zijn verdorven genegenheden, zijn onrein hart, zijn oude, melaatse natuur op, en meende, dat de Heere zijn God, Christus zijn Zaligmaker en de Heilige Geest, zijn Leermeester, vertrooster en Indachtigmaker was. Hij ontving het Woord met blijdschap en zei: „Wat een welsprekende rede! Welk een wondervolle en diepe waarheid! Wat is die man begaafd, dat hij zo heerlijk kan preken! Nooit in mijn leven hoorde ik zo preken!” En zij, die hieraan niet genoeg hebben, weten in waarheid niets en zijn slechts ijdele belijders.

Hij bestrijdt valse leringen, strijdt ijverig voor de waarheid Gods, beweert Gods volk oprecht lief te hebben en Gods dienaren hoog te achten. Hij verfoeit zelfs de naam van vrije wil, verstandsgeloof, werkheiligheid. Hij hoort het Woord met blijdschap. Maar vraag hem, rekenschap te geven van hetgeen God aan zijn ziel heeft gedaan, dring er bij hem op aan, u zijn geestelijke ervaring mede te delen, spoor hem aan om een geschiedenis te geven, als ieder door genade geleerd kind van God kent, toen hij de hel en het verderf vreesde, de gewaarwordingen zijner ziel, toen hij zijn wenende ogen ten hemel richtte en daar niets zag dan wolken en storm.

Vraag hem, hoe hij zich gevoelde, toen de Heere Hem verootmoedigde, en hem

zichzelf leerde kennen, als een verloren, verdorven, ellendige zondaar, welke zijn gewaarwordingen waren, wanneer hij des avonds wenste dat het morgen, en des morgens, dat het avond ware. Toen hij her- en derwaarts werd geslingerd, toen de hel haar kaken voor hem scheen te openen, toen de satan in zijn oren de woorden deed klinken: „Gij bent verloren! U bent verloren! U bent verdoemd! Er is meer hoop voor de duivelen dan voor u.”

Vraag hem u onverholten te verhalen, van de dagen van duisternis, die hij doorworstelde, de diepten van smart, die hij gevoelde, de verleidingen van de duivel, die zijn hart doorboorden, de dodelijke vrees voor de dood, die Zijn ziel verteerde: hoe hij het uur der ontbinding vreesde, hoe hij vreesde te worden afgesneden te midden zijner zonden, en even weinig kon hopen op Zijn genade, als hij een wereld kon scheppen. Laat hij u van de anderen kant ook mededelingen doen, als hij kan, van de kleine verkwikkingen op de weg, van de stralen van Goddelijk licht, die nu en dan helder schenen in zijn hart, van de hoop, die bij wijlen zijn pad verhelderde, van al die niet te noemen zaken, die zich van tijd tot tijd, aan zijn beangstigd gemoed opdringen. Eindelijk, verzoek hem u een korte schets te geven van de verlossing, die hij ervoer, door de genadige en goede hand van zijn God, toen hij geheel uit de kuil werd opgetrokken en geheel bevrijd van al zijn verschrikkelijke duisternis, dodigheid en ellende. Smeek hem, voor zo verre dit onder woorden gebracht kan worden, u zijn gemoedstoestand te beschrijven, toen het bloed der verzoening werd toegepast op zijn schuldig geweten, toen de Heere zeide, door de almachtige kracht des Heiligen Geestes: „Verlos hem van de hel, want ik heb zijn rantsoen gevonden. Ik heb al uw overtredingen als in een nevel uitgedelgd. En uw zonden als een volk: keer tot mij weer, want Ik heb u verlost.” Vraag hem, wat hij kent van het heerlijke lied van KENT:

*Maar toen mijn God Zichzelf aan mij vertoonde,
Aan het kruis overdekt met bloed en zweet,
Werd mijn hart gebroken door Zijn liefde
En smolt als was voor gloeiende kolen.*

Geloof mij, broeder, de hoorder die in steenachtige plaatsen bezaaid is, zou verlegen staan, om te spreken over de zaken hier opgenoemd, want ze zijn hem geheel vreemd. Hij kent slechts één leven en dat is een natuurlijk leven. Hij draagt slechts het beeld van de aardsen. Hij gelooft in de letter van het Woord. Hij wordt misleid door zijn eigen hart en de duivel. Hij heeft zelf de misleiding gekozen: hij gelooft een leugen, denkt dat hij op de goeden weg is, als hij op de kwaden is. Hij verbeeldt zich, dat hij op de Rots staat, terwijl hij op de zandgrond staat. Hij meent, dat hij goed op weg naar de hemel is, terwijl hij op weg is naar de hel. De Heere zegt van hem, dat hij „geen wortel” in zichzelf heeft, daarom is hij slechts voor een tijd.

Nu, broeder, kan ik nu door de korte schets, die ik u van deze *gelovende naamchristen* heb gegeven, tot u zeggen, wat Nathan tot David zeide, „Gij bent die man?” Durft u zeggen, dat u geen beteren grond hebt dan hij, geen zekerder hoop dan de zijne?

Silas. — Wel, mijn vriend, ik heb bijna ademloos naar u geluisterd, met zeer gemengde gewaarwordingen, en heb gevreesd een woord te zeggen, daar ik niet wenste uw rede af te breken, en indien u er niets op tegen hebt, zou ik, graag een beschrijving van u horen, van hem, bij wie het zaad in goede aarde viel, hoewel ik bekennen moet, dat u hem goed hebt voorgesteld, toen u het beeld van de

ongelukkigen man schetste, die zich inbeeld christen te zijn.

Paulus. — Graag wil ik mijn best doen, maar u weet, dat het beste, wat een schepsel doet, verkeerd is, zo de Heere zijn verstand, zijn gedachten en zijn tong niet bestuurt. De Heere zegt, dat hij, bij wie het zaad in goede aarde viel, diegene is, die het Woord in een „eerlijk en goed hart bewaart” en wij weten zeer goed, dat het woord ons verzekert, dat het hart des mensen zo verre van „eerlijk en goed is”, dat het arglistig is meer dan enig ding ja dodelijk, en dat „het bedenken des vlees vijandschap tegen God is” en dat uit het hart voortkomen „kwade gedachten, overspelen, hoererijen, doodslagen” enz. en dat in ons vlees geen goed woont. Waar zullen wij dan zoeken naar „de goede aarde” of het „eerlijke en goede hart?”

Het hart, dat eerlijk en goed is, zal niet toelaten, dat zijn bezitter iets doet, dat in strijd is met Gods Geest en Gods heiligen wil. Het eerlijke hart kan noch begeren noch stelen, het goede hart, kan noch door woorden, noch door daden ergernis geven. „Wie onder de zonen der machtigen is gelijk hij”, die zulk een kostbare schat, zulk een uitgezocht deel bezit!

Het natuurlijk hart is vol van alle boosheid en geneigd tot alle kwaad, het is een poel van verderf. Het is verontreinigd door de zonde, en geheel melaats, en zij, die leven en sterven zonder een beter hart, dan dat, waarmede zij ter wereld kwamen, zullen nooit in Abrahams schoot zitten. Zij, die deze wereld verlaten, met geen ander dan hun natuurlijk en verdorven hart, sterven vervreemd van God door hun boze werken, en zullen nooit komen onder de met bloed gekochte scharen, die buigen voor de troon van God en van het Lam.

Een natuurlijk hart moge zijn godsdienst hebben, en daarom mogen zij, die het bezitten, rechtvaardig zijn in eigen ogen, vroom en goed in het oog der mensen. Maar dit is niet „het eerlijke en goede hart.” Niemand bezat ooit „een eerlijk en goed hart,” dan de levende kinderen, namelijk zij, die geboren zijn, niet uit vlees en bloed, noch door de wil des mans, maar uit God,” en de Heere zegt tot een iegelijk en tot het volk, het volk door Hem Zelf gemaakt: „Ik zal u een nieuw hart geven en zal een nieuwe geest geven in het binnenste van u.” Het komt regelrecht van God. Dit hart heeft zijn oorsprong uit de hemel, en trekt naar de hemel heen. In dit hart woont de vreze des Heeren. Niemand dan die dit eerlijke en goede hart bezit, is uit de dood overgegaan in het leven, en niemand anders bezit de vreze des Heeren. Dezulke kunnen niet voortgaan met zondigen zoals zij eertijds deden. Hun „goed hart” laat het niet toe. De vreze des Heeren in dit nieuwe hart, „is een fontein van leven om te ontkomen aan de strikken des doods,”

„Met dit hart gelooft men ter rechtvaardigheid,” en allen, die dit hart niet bezitten, kennen het heilgeheim van Gods verbond niet, en weten niets van gemeenschapsoefening niet Jezus, deelgenootschap aan het Lam Gods, vertrouwelijke omgang met de beminden Bruidegom en goddelijke gemeenschap niet de Herder en Opziener der zielen. Het is in Waarheid „een eerlijk en goed hart.” Het zaad in dit hart gezaaid, sterft, daarna wordt het weer levend en brengt vrucht voort: eerst het kruid, daarna de aar, daarna het volle koren in de aar. Dit is het tarwegraan, dat in de aarde valt en sterft, maar het valt er niet bij geval. Maar doordat het opzettelijk gezaaid wordt. Het koninkrijk der hemelen ligt in die zaadkorrel besloten, „het welgeordend en zeer vast verbond,” is belichaamd in die enkele korrel, al de schatten van wijsheid

en kennis zijn daarin vervat. Daarin is de liefde Gods, het leven Gods, de zegen van God, de barmhartigheid Gods en de heerlijkheid Gods. Wanneer het pas gezaaid is moge het zeer klein schijnen, zelfs als een mosterdzaadje, maar wanneer het opwast, is het het grootste van alle moeskruiden. Dit zaad bevat het leven der ziel en het is het zaad dat sterft, maar daarna weer herleeft en daarin „blijft geloof, hoop en liefde.” Zij, die dit tarwegraan bezitten, zijn gezegend met een koninklijk deel. Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde gestorven, maar dat Hij leeft dat leeft hij Gode. En Hij zegt genadig: „Omdat Ik leef, zult u ook leven.” De Heilige Geest zegt: „Hij, die de Zoon heeft, heeft het leven; hij, die de Zoon Gods niet heeft, heeft ook het leven niet.” Wederom zegt Christus: „Die mij eet zal door Mij leven.”

„Welk een vertroosting geven mij deze liefelijke woorden, Ik weet, dat mijn Verlosser leeft.” Christus zeide tot Nicodémus, dat een mens moet worden weergeboren, om het koninkrijk der hemelen te kunnen ingaan, „wat uit vlees geboren is, is vlees. Maar wat uit de Geest geboren is, dat is Geest.” De goede aarde dan is het goede hart en het goede hart is Gods gave en God geeft deze gave vrijmachtig. Dit goede hart wordt „een nieuw hart” genoemd, en zij, die het bezitten, worden „reinen van hart” genoemd. Jezus zegt: „Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.” Zij zullen Hem hier zien, met de ogen des geloofs, zij zullen Hem hier namaals heerlijker zien, in een onuitsprekelijk licht en een heerlijke glans. Zij beërven het koninkrijk van genade en heerlijkheid op grond van hun deelgenootschap aan Christus. Al de zegeningen, die zij smaken, zowel in de tijd als in de eeuwigheid, vloeien hun toe als Christus' eigendom, uit kracht van het bloed der verzoening, door de toepassing van de Heiligen Geest.

Christus zeide, toen Hij op aarde was, dat men geen nieuwen wijn in oude lederen zakken doet, en Hij gaf een goede reden op, voor deze voorzorg, want zeide Hij, „anders barsten de lederen zakken en de wijn wordt uitgestort.” Wij verstaan, dat de Heere door dit beeld wilde leren, dat de nieuwe wijn van Gods koninkrijk, niet wordt gedaan in het oude Adams-hart, want het zou die niet kunnen bevatten, daarom wordt de hemelse wijn in nieuwe en geestelijke vaten gedaan, of anders gezegd, in een nieuw, rein en goed hart, dat de Heere geeft aan allen, die gewillig gemaakt zijn op de dag Zijner heirkraft; aan allen, die zijn wedergeboren door Zijn Geest; aan allen, die van de dood tot het leven zijn overgegaan, door de Almachtige kracht des Heiligen Geestes; aan allen, die genoemd worden, „vaten der barmhartigheid, die Hij te voren bereid heeft tot heerlijkheid;” aan allen, „die bekwaam gemaakt zijn, om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht;” aan allen, „die dwaas geacht worden om Christus' wil;” aan allen die, omdat zij zwak zijn, sterk zijn geworden; aan allen, die „door de kracht Gods bewaard worden door het geloof tot zaligheid;” aan allen, „die zuchten en weeklagen wegens de gruwelen, die in het land geschieden;” aan allen, „die de vrijmoedigheid en de toegang met vertrouwen hebben, door het geloof in Hem,” aan allen, „die bekend zijn, met de plaag en de kwaal huns harten; aan allen, die de versmaadheid van Christus meerderen rijkdom achten te zijn, dan de schatten van Egypte; aan allen, „die door geloof en lijdzaamheid de beloften beërven;” aan allen, „die door de vreze des doods, door al hun leven der dienstbaarheid onderworpen zijn,” aan allen, „die hier beneden vreemdelingen en bijwoners zijn, als hun vaderen;” aan allen, „die God in de geest aanbidden, zich verblijden in Christus Jezus en hun vertrouwen niet stellen op het vlees;” in één woord aan allen, die in de Schrift genoemd worden „Een arm en beproefd volk.” Deze, en deze alleen zijn Gods gunstgenoten, Christus kleinoden, des Heeren deel, eigendom en erfdeel. En deze

alleen zijn ware gelovigen, „zij zijn overgegaan van de dood tot het leven en zullen nooit in de verdoemenis komen.” Zij zijn nabij de Heere, ze zijn dierbaar en kostelijk in Zijn ogen.

„En zij zullen in de hemel aanlanden,
Want Jezus Christus is daar.”

SILAS. — Mijn waarde vriend, ik wens uw gezegende gedachteloop niet te storen. Maar ik moet toch zeggen, dat er een heilige gloed in mijn ziel is, dat mijn hart brandende in mij is, dat ik mij niet herinner, ooit iets dergelijks gevoeld te hebben. Waarlijk God is aan deze plaats en ik moet haar Bethel noemen. De woorden, die zo ongedwongen van uw lippen vloeien, schijnen zachtjes in mijn geest in te gaan, zodat ik genoodzaakt ben te geloven, dat zij de wijding des Heiligen Geestes hebben.

PAULUS. — Broeder, mijn hart wordt verwarmd door de hemelse stralen van de zon der gerechtigheid, mijn geest is brandende van gewijde en heilige godsvrucht en ik kan van harte instemmen in het lied van de dichter:

„Mijn gewillige ziel zou graag blijven,
In een gemoedstemming als deze.”

Er is niets dat zozeer het nieuwe, goede en reine hart van een levend gemaakt kind verwarmt en verheugt, als de dierbare waarheid. Niets verlost de geest en bevrijdt de ziel zozeer, als de waarheid, zoals die in Christus Jezus is. Christus zeide toen Hij op aarde was: „Gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken.” „Ik ben de weg, de waarheid en het leven.” en „Als de Zoon u zal hebben vrijgemaakt, zo zult u waarlijk vrij zijn.” en „wanneer de geest der waarheid zal gekomen zijn, die zal u in alle waarheid leiden.”

Zoo hebben de levendgemaakte kinderen, de levendmakende Trooster, de heiligen Indachtigmaker en de gezegenden Geest der Waarheid tot hun Leidsman, Leraar en Gids. Christus zegt: „Hij zal bij u blijven in der eeuwigheid.” Deze eer genieten alle heiligen, lof zij de Heere, Halleluja! Want God Almachtig regeert!

SILAS. — Indien de Heilige Geest in der eeuwigheid blijft bij het volk Gods, van waar komt het dan, dat hun verstand zo dikwijls verduisterd is, dat zij zich zo dikwijls ellendig gevoelen en zo arm aan zielservaring, dat het leven hun een last is en dat zij even als de duif van Noach, geen rust vinden voor het hol van hun voet? Indien de Trooster altijd aanwezig is, van waar komt het dan, dat het levendgemaakt kind Gods dikwijls zegt: „Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods?” Indien de gezegende Indachtigmaker in der eeuwigheid bij het kind Gods blijft, van waar komt het, dat hij zo dikwijls het spoor bijster raakt, ieder Eben-Haëzer uit het oog verliest; geen enkele familietrek op zijn misvormd gelaat herkent, zelfs met moeite één enkel kenmerk van zijn kinschap in zijn binnenste kan vinden? Zeg, mijn vriend, waarom moet een oude pelgrim op de weg naar Sion, „zuchten, bezwaard zijnde, bij gebrek aan een enkel teken ten goede,” indien de Heilige Geest nooit uit het hart wijkt, nooit het gemoed verlaat?

PAULUS. — Mijn broeder, het is waar, dat wanneer de Heilige Geest bezit neemt van een uitverkoren vat der genade, een erfgenaam des hemels, een kind Gods, Hij daarin steeds blijft wonen, die ziel nooit verlaat. Maar u moet leren het onderscheid te zien, tussen Zijn geopenbaarde tegenwoordigheid en Zijn geheime en verborgen tegenwoordigheid. Christus zeide van de eeuwig gezegende Geest, toen Hij beloofde

Hem te zenden; „Hij zal van het Mijn nemen en het geven aan de deelgenoot Zijner genade.” Daarom is het werk van de Heiligen Geest, bezit te nemen van de erfgenaam der heerlijkheid, dit doende overeenkomstig Zijn ambt.

Er is gezegd, dat onze lichamen de tempels des Heiligen Geestes zijn, maar ons lichaam is niet het inwendige. Onze ziel woont in ons lichaam en de Heilige Geest woont in de ziel. Hij is het leven der ziel en de ademtocht van dat leven. Geestelijk leven wij, bewegen wij ons en zijn wij in Hem. Indien de Heilige Geest de ziel verliet, zou die ziel even dood zijn, als voordat zij eerst levendgemaakt werd. Daarom leeft Christus, ons leven, in ons door de kracht des Heiligen Geestes. Iedere beweging van dat nieuwe leven, is de beweging des Heiligen Geestes. Iedere ademtocht van het nieuwe hart, is een adem des Geestes. Iedere verzuchting, kreet of zucht van het levendgemaakte kind wordt ingegeven door de Heiligen Geest.

Want zonder Hem kunnen wij niets geestelijks doen. Wanneer wij zuchten, bezwaard zijnde, dan is de Heilige Geest de werker van die zucht, en wat ook de oorzaak van die zucht zij, in Gods tijd zal hij verhoord worden. De Geest heeft meer werk te doen in de ziel, dan vertroosten, bemoedigen, week maken, verwijden en verblijden. Omdat wij geen vrijmoedigheid kunnen vinden tot de toegang tot Gods genade, omdat wij niet kunnen zingen tot lof van de ondervonden barmhartigheid, omdat wij onze beminden Bruidegom niet kunnen zien, omdat wij niet kunnen opgaan in de reien met hen, die zich geestelijk verblijden, mogen wij niet menen, noch daaruit besluiten, dat de Heilige Geest ons verlaten heeft, dat de gezegende Geest ons begeven heeft, dat de Indachtigmaker niets meer met ons wil te doen hebben, dat onze leraar heeft opgehouden, zulke trage leerlingen te onderrichten. Neen, neen broeder, wij doen die getrouwen Geest onrecht, als wij aldus oordelen.

Maar de kerk was eertijds in dezelfde strikken gevangen, toen zij zeide: „De Heere heeft mij verlaten, de Heere heeft mij vergeten.” Maar de Heere toonde, dat zij hier onwaarheid sprak. Want de Schrift zegt: „Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoons haars buiks? Hoewel deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten. Zie Ik heb u gegraveerd op de palmen mijner handen, uw muren zijn steeds voor Mij.” De Heere zegt ook: „Ik zal u niet begeven, Ik zal u niet verlaten.” Daarom is de Heere niet meer met ons, wanneer Hij Zich aan ons openbaart, dan wanneer Hij zijn aangezicht voor ons verbergt.

Gelovigen worden geroepen, om „te wandelen door geloof, en niet door aanschouwen” en te verdragen, „als ziende de Onzienlijken.” Te midden van de storm en de vloed is de Heere met ons, om ons te schragen en te bekwamen, om die het hoofd te bieden en te doorstaan. En op de berg van heilige gemeenschap en gewijde vreugde is Hij met ons in de openbaringen Zijner liefde, in de kussen Zijns monds, in de brandende stralen Zijner barmhartigheid, in de overstelpende genegenheden van Zijn hart, in de rijkdom Zijner onderscheidende genade en in de volle en vrije openbaringen van Zijn genadig Persoon.

Dan eten wij Hem en leven wij door Hem. Op zulke tijden kunnen wij niet weeklagen, omdat wij gevoelen, dat de Bruidegom met ons is. Dan bevinden wij, dat Zijn vlees waarlijk spijs en Zijn bloed altijd drank is. Maar moeten wij altijd eten om te leven? Is het nodig altijd feest te vieren? Is het noodzakelijk, dat wij ten allen tijde avondmaal houden met de Heere, Jezus gezelschap genieten, omgang hebbende met het Lam

Gods? Daarom, zijn wij eens levendgemaakt, eens geroepen, eens gewillig gemaakt op den dag Zijner heirkraft, dan zijn wij altijd levende, maar niet altijd genietende; altijd ademende, maar niet altijd sprekende. Wij kunnen even goed leven en even gemakkelijk ademen, wanneer wij zwijgen, dan wanneer wij avondmaal houden met de Heere, omdat de vonk des levens in de ziel onsterfelijk, eeuwig en onuitblusbaar is. Het Woord Gods zegt van hen, die haar bezitten: „Ook sterven zij niet mee.” Daar zij kinderen Gods zijn, de kinderen der opstanding. Christus zegt zelf: „Ik ben de opstanding en her leven.” Het Woord zegt verder: „Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding. Over deze heeft de tweede dood geen macht.” Jezus zegt eveneens: „Ik geef hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid en niemand zal dezelve uit mijn hand rukken. HART zegt zeer liefelijk omtrent deze dingen:

*Broederen, behoudt uw recht hierop,
Deze aanspraak op uwen zegen;
Wat u ook verliezen moogt,*

O, laat die hoop nooit varen. Christus zeide in Zijn omwandeling op aarde, dat de bruijloftkinderen niet konden treuren, zoolang de bruidegom bij hen was, maar wanneer de Bruidegom weggenomen zou zijn, dan zouden zij vasten in die dagen. Hij zeide ook, dat de tijd zou komen, wanneer zij zouden wensen één der dagen van de Zoon de mensen te zien, maar die niet zien zouden. Waarom? Omdat „het uw tijd altijd is, maar Mijn tijd is nog niet gekomen.” Hij zegt verder: „Gij hebt nu wel droefheid, maar Ik zal u weerzien en uw hart zal zich verblijden, en niemand zal uw blijdschap van u wegnemen.” Daarom versta ik uit deze schriftuurplaatsen, dat in zekeren zin Christus komt en gaat, Zich openbaart en Zijn aangezicht verbergt, Zijn liefde bekend maakt en die geheim houdt. Maar in een anderen zin onttrekt Hij zich nooit, omdat Hij zelf het leven der ziel en de ademtucht van het kind is. In Hem is de genade des levens en het leven der genade. Indien Christus ons in die zin verliet, zouden wij vallen, om nooit weer op te staan.

Maar gezegend zij Zijn Naam! Hij is steeds dezelfde en niemand kan Hem afkerig maken van Zijn maaksel. Daarom mogen wij wel zingen met TOPLADY:

*Ja voorzeker, ik zal blijven bestaan,
Even zeker als het genaderecht is gegeven;
De gezaligde geesten in de hemel,
Zijn wel gelukkiger maar niet veiliger.”*

SILAS. — En welk een genade, mij vriend, dat dit voortduren volstrekt niet afhangt van de gelovige, maar uitsluitend van de getrouwheid van God, die Zijn volk bewas door Zijn genade, die hun in Christus Jezus gegeven was voor de grondlegging der wereld.

PAULUS. — Ja, waarde broeder, het is een onuitsprekelijke genade. Het Woord zegt: „Gij bent uws zelfs niet, maar u bent duur gekocht,” zodat Gods Kerk het gekochte eigendom is, tot prijs Zijner heerlijkheid.”

*„Hoewel menigmaal door de storm geschud,
Nooit van zijn anker losgemaakt,
Kan dit uitverkoren sloop niet verloren gaan,
Het is gewaarborgd door de Verbondsliefde.
Hoewel in strijd met de hel,*

*Is het in vrede met de hemel;
De zegevierende genade zal zijn vijanden ten onder brengen.
Zijn zonden zijn allen vergeven,”*

Maar heden ten dage wordt er slechts zeer weinig gedacht aan vergeving der zonden, en toch geloof ik dat allen, die erven zonder de kracht van het bloed der besprenging ervaren te hebben, verloren zijn. Zelden ontmoet men iemand, die leeft in het geregeld bewustzijn der vergeving. Er zijn duizenden en tienduizenden belijders in ons gezegend land, wier geloofsbelijdenis zuiver genoeg is, wier hoofd helder genoeg is, maar die niets weten van de vergeving van hun zonden. Als u zou zeggen tot een van die hoogdravende geesten „Uit welk Schriftwoord weet gij, dat de Heere u uw zonden vergeven heeft?“, zou hij het u niet kunnen zeggen. En waarom niet? Omdat hij er niets van weet. En ik houd met nadruk staande, dat hoewel iemand niet in staat moge zijn u juist te zeggen wanneer de Heere het werk der genade in zijn hart begon, zelfs op geen jaar na, hij toch, indien hij vergiffenis van zonde ontvangen heeft, zich daarin niet vergissen kan. Hij moet de genade kennen aan zijn hart verheerlijkt, hij moet bekend zijn met de omstandigheden, waaronder zijn verlossing plaats had.

SILAS. — Ik heb in mijn leven velen ontmoet, die meenden gelovigen te zijn, maar ik heb hen zelfs niet horen gewagen van, ervaring van de kracht van het bloed der verzoening. Zij kunnen vrij en overvloedig spreken van de leerstellingen der eeuwige liefde, van de uitverkiezing, van de kracht der roeping, en van de volharding der heiligen, maar ik hoor hen nooit spreken van deelgenootschap aan Christus en Zijn lijden, gemeenschapsoefening met het Bloed der verzoening, omgang met de groten Hogepriester. Deze dingen hebben mij dikwijls verwonderd, omdat ik nu sinds enige jaren de noodzakelijkheid hiervan heb gevoeld en ingezien. En ik hoop ernstig, dat ik niet zal sterven, zonder de Heere Christus te zien, als voor mij gekruisigd, grote droppelen bloeds voor mij zwetende, bloedende, zuchtende, stervende voor mij. Ik gevoel, dat zonder deze kennis, alles ijdel is.

PAULUS. — Er is niemand op de wereld die door God oprecht gemaakt is, die zich niet bewust is van de „geest der aanneming.“ Er bestaat geen in waarheid geestelijk gelovige, die niet het Bloed der besprenging heeft gevoeld. Er is geen oprecht gelovige op de aardbodem, die niet de liefde Gods in zijn hart heeft uitgestort gehad door de Heiligen Geest en die niet de vrede Gods heeft gesmaakt, die alle verstand te boven gaat. Er is in de christenwereld geen gelovige, die niets kent van gemeenschapsoefening met de Heere, van zaligen omgang met Jezus, van Goddelijk deelgenootschap met „den Herder en Opziener onzer zielen.“

SILAS. — Indien hetgeen u zegt waarheid is, en ik durf het niet tegenspreken, dan ben ik geen gelovige. Want ik heb nooit deze dingen tot blijdschap mijns harten en vreugde mijner ziel ervaren.

PAULUS. — Mijn broeder, u bent geen gelovige - en toch geloof ik voor u, dat u een kind Gods, een ware erfgenaam der heerlijkheid bent.

SILAS. — Hoe is dat mogelijk? Hoe kan ik een kind Gods, en toch een ongelovige zijn?

PAULUS. — Gij bent voorzeker geen ongelovige, maar naar mijn oordeel een

erfgenaam der heerlijkheid.

SILAS. — Verklaar u zelf nader, mijn vriend, want ik ben zeer begerig, zulk een belangrijke zaak opgehelderd te zien.

PAULUS. — Dat zal ik broeder. Er is nooit een tijd geweest, dat Gods volk niet Zijn kinderen waren. Het woord zegt: „Ik zal tot het Noorden zeggen: geef, en tot het Zuiden: houd niet terug, breng Mijn zonen van verre en Mijn dochters van het einde der aarde.” En het Woord zegt ook: „Een overmits u kinderen bent zo heeft God de Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, die roept Abba, Vader.” Daar dan Gods volk Zijn kinderen zijn, voordat zij levend gemaakt zijn, en niet Zijn volk worden door de levendmaking, maar door genade geroepen worden, om te tonen, dat zij zijn volk zijn, is ieder, die een vonk van genade in zijn hart heeft, een kind van God, maar nog geen gelovige. Vandaar dat alle gelovigen zonen zijn, maar alle zonen zijn geen gelovigen, dat wil zeggen, zij kunnen niet geloven, dat God hun God, Christus hun Zaligmaker, de Heilige Geest hun Trooster, Leraar, Indachtigmaker en Leidsman is, Het is daarom, dwaasheid, die mens een gelovige te noemen die niet kan geloven, bij gebrek aan „de uitnemende grootheid Zijner kracht.” Hoewel in zijn geval, de Heere in Hem het willen heeft gewerkt, zo heeft hij het werken nog niet gewerkt, naar Zijn welbehagen.

Een overtuigd zondaar, die een waar kind van God is, en anders zou de Heilige Geest nooit in hem Zijn werk begonnen zijn, gelooft meer aan zijn verdoemenis, dan aan zijn zaligheid; daarom is hij sterker in het geloof aan zijn verloren toestand, dan aan zijn geredden toestand. Hij kan gemakkelijker geloven, dat hij zal verloren gaan, dan dat hij zalig zal worden. Van waar dit? Omdat de Heilige Geest hem aangetoond heeft, dat hij een zondaar is, maar Christus nog niet aan zijn ziel heeft geopenbaard.

De Heilige Geest heeft hem de plaag van zijn hart getoond, maar nog het kostbaar geneesmiddel, het bloed der verzoening niet toegepast. Hij heeft nog niet met zijn geest getuigt, dat hij een zoon, een erfgenaam is. Hij heeft hem ontdekt, dat hij de hel verdient, maar hem nog geen verzekering van de hemel gegeven. U hoort de mensen dikwijls spreken van een zwak en een sterk gelovige maar een zwak gelovige bestaat er niet. Want een waar en geestelijk gelovige is iemand, die gelooft dat God in hem werkt, dat Christus gestorven is voor zijn zonden, en weer opgestaan tot zijn rechtvaardigmaking, dat God hem lief heeft gehad van voor de grondlegging der wereld en hem in Christus Jezus heeft uitverkoren tot de eeuwige zaligheid, dat zijn naam geschreven is in het boek des levens des Lams, en daar nooit zal worden uitgewist, dat, hoewel hij een groot zondaar is, de Heere hem echter aanziet in Zijn Zoon, als volmaakt, vlekkeloos, rein. Dat, wanneer hij zijn weg zal hebben afgelegd, zijn loop gelopen, de adem uitgeblazen en een laatst vaarwel gezegd aan al zijn vrienden in de woestijn dezes levens, de Heere hem een ruimen ingang zal geven in de eeuwige heerlijkheid. Hij weet zeer wel,

*„Nog enige weinige dagen en hij zal opstaan
Om zijn erfdeel in de hemelen te vinden,
En met een juichende stem te zingen:
Alles was ten beste beschikt”,*

Maar wanneer men iemand, die niet gelooft een gelovige noemt, dan noemt men hem wat hij niet is; noemt men hem een kind Gods, hoewel hij geen geloof genoeg heeft,

Comment [J.P.1]: Volgens mij zijn niet alle theologen het hier mee eens???

om zijn voorrecht te erkennen, dan noemt men hem bij zijn waren naam. Toegestemd dat hij geen gronden heeft om zichzelf een kind te achten, voordat hij is verzegeld door die beloofden Heiligen Geest, welke is het onderpand onzer erfenis, tot roem zijner heerlijkheid, voegt KENT, schrijvende over het voorrecht van in staat te zijn om te zeggen:

*„God zelf is mijn zaligheid!
Duizenden van Jezus kudde,
Durfden zich hierop nooit beroemen,
En toch zal tot eeuwigen roem Zijns Naams,
Geen van deze ooit verloren gaan;
Diep in Zijn hart gegrift,
Worden hun namen gevonden.”*

SILAS. — Ik kan uw bedoeling volkomen begrijpen, mijn vriend. Ik wenste slechts, dat ik voor mezelf kon hopen. Want Paulus zegt: „Wij, die geloofd hebben, gaan in de rust. Er blijft dus een rust over voor het volk Gods. Want, die ingegaan is in zijn rust, die heeft zelf ook van Zijn werken gerust, gelijk God van de Zijne.” Ik kan nu ook duidelijk inzien, dat de meeste zogenaamde gelovigen niet veel meer hebben dan een historisch geloof. Niet „dat geloof hetwelk het hart reinigt,” en door de liefde werkzaam is,” maar een geloof in de waarheid van de letter van Gods Woord.

PAULUS. — Juist zo, mijn broeder. En zij zijn zeer gerust in hun staat, hoewel zij niet meer hoop hebben, naar de hemel te gaan, dan de duivelen. Van de smarten van het kind Gods, dat bevindt dat er van buiten strijd en van binnen vrees is, kennen zij niets bij ervaring. Gemeenschap aan liet lijden van Christus is hun geheel vreemd. Zij zijn gezond in het verstand, maar bedorven van hart. Zij roepen „Vrede, vrede”, wanneer God niet van vrede heeft gesproken.

Dezulken worden vreugdevol gezaligd, zonder ellendig verloren te zijn geweest. Zij hebben vergiffenis ontvangen, zonder dat de zonde niet geweten had verontrust. Zij zijn genezen zonder bekendheid met hun kwaal. Zij worden nabij gebracht, zonder dat zij hun verwijdering van God hebben gevoeld en betreurd. Zij genieten een vrede, een hoop en een verzekerdheid, die niet gewerkt zijn door de Heiligen Geest. Zij bedekken zich met een deksel, dat niet uit Gods Geest is. Indien er in Gods oog enig onderscheid is, tussen deze luchthartige, holle, oppervlakkige belijders en beslist ongelovigen, dan geloof ik, dat de eersten de ergste zijn.

SILAS. — Geloof u waarlijk, mijn vriend, dat de, ongelovigen in Gods oog even goed zijn als de godsdienstigen?

PAULUS. — In Gods oog, ja. De verklaard ongelovige beweert niet te geloven. Inderdaad, hij gelooft niet in de openbaring. De godsdienstige erkent, dat de Bijbel waar is, geeft voor, zijn gewijde bladen lief te hebben, terwijl hij de dierbare waarheid, die hij bevat, haat. Hij is slechts een natuurlijk mens, en het Woord zegt: „het bedenken des vleses is vijandschap tegen God;” en het komt er weinig op aan, of dat is ingekleed in een belijdenis of niet.

Het kan het kleed van de godsdienst omhangen, om zijn schaamte te bedekken, maar een reine kan uit dit onreine niet voortkomen. „Maak de boom goed”, zegt de Zaligmaker, „en zijn vruchten zullen goed zijn.”

SILAS. — Wat is uw mening over hen, die beweren, in de Goddelijke waarheid te geloven, het Woort Gods te preken en ten nutte van Gods kerk te schrijven en toch omgaan met leraars en hoorders, die erkende vijanden zijn van de leer der genade, en hen hun lieve en geliefde broeders in de Heere noemen?

PAULUS — Wel, dat zal ik u in een paar woorden zeggen, „Zij zijn vijanden van het kruis van Christus.” Ik zou evenmin een leraar, schrijver of hoorder, die Gods waarheid veracht, kunnen ontvangen en hem mijn broeder in Christus, mijn medearbeider of medehelper noemen, als dat ik mijn eigen naam zou kunnen verloochen. Voorzeker met dezulken wens ik niets te doen te hebben. Het betaamt Gods kinderen, en meer voornamelijk, Zijn dienaren, zulke godsdienstigen op een afstand de houden.

SILAS. — Maar acht u het recht om met mensen van allerlei belijdenis tezamen te komen tot het gebed voor een algemene zaak tegenover de vijand, gelovende in dat algemeen bekend woord: „Eendracht maakt macht?”

PAULUS. — Ik geloof in zulk een onzin niet, en het verwondert mij zeer, dat u deze vraag doet, „Eendracht maakt macht,” dat erken ik, maar „wat samenstemming heeft Christus met Belial; of wat deel heeft de gelovige met de ongelovige?” Indien ik een man, die niet is weergeboren, een prediker; die nooit de zalving des Heiligen Geestes ontvangen heeft, hoewel hij geordend is door een bisschop, mijn broeder in de Heere noem, spreek ik tegen mijn geweten en onteer ik in hoge mate de heiligen naam, die ik draag. Op zijn zachtst genomen is het afschuwelijke huichelarij. En zij, die dat doen, zullen voorzeker nooit Gods goedkeuring daarop ontvangen, want daartoe is God te naijverig op Zijn eer. Hij zal het nooit in een Zijner kinderen goedkeuren, dat zij een verbond aangaan met hen, die voorgeven tot het verbond te behoren. Maar het is veel meer waarschijnlijk, dat Hij tot Zijn zoon en Zijn dienstknecht zal zeggen: „Ga uit van deze en scheidt u af.”

SILAS. — Maar mijn vriend, wij kunnen niet altijd zeggen wie tot Gods volk behoren en wie niet. Mogelijk zouden wij door een haastig oordeel, of een haastige gevolgtrekking, ook de kinderen Gods buiten sluiten.

PAULUS. — Mijn broeder, er zijn zekere kentekenen om naar te oordelen, zekere dingen, waaruit wij duidelijk en op eerlijke wijze kunnen opmaken, of iemand het heilgeheim van het verbond des Heeren kent, of niet. En de Heere zal ons nooit veroordelen. En wij zullen ons geweten nooit bezwaren, wanneer wij naijverig en gestreng waken, geen bastaards onder de zonen en geen bokken onder de kudde des Herders toe te laten en geen vreemden de rechte van zonen te geven. Om u de waarheid te zeggen, broeder, ik ben dat godsdienstig streven van deze tijd van harte moede. Ik twijfel zeer aan hen, die al de godsdienstige secten der tijden kunnen verenigen, alzo allen alles te zijn. Het is waar, Paulus deed dat. Maar geheel verschillend van de wijze, waarop het heden ten dage geschiedt.

SILAS. — Zou u willen ontkennen mijn vriend, dat de Heere Zijn dienaren en kinderen heeft onder de verschillende kerkgenootschappen?

PAULUS. — Ik wil aannemen, dat de Heere Zijn dienaren en kinderen heeft in sommige afdelingen van de zogenaamde algemene kerk. Maar er zijn er niet velen in; dat Hij levende leraars en een de waarheid liefhebbend volk heeft onder de zich

noemende Baptisten, maar ook daar zijn zij weinigen, vergeleken bij de menigte. Het is voor mij niet genoeg, dat de mensen de leer der genade en de zogenoemde Christelijke bevindingen preken. Want ongetwijfeld, honderden preken in veel opzichten de waarheid, maar hoe weinigen onder hen, kennen die voor zichzelf? Waar vindt men de mannen, die het Evangelie preken, door de Heiligen Geest, uit de Hemel gezonden. Inderdaad, zij zijn weinigen, men moge zeggen, wat men wil. Aangenaam zou het mij zijn, naar waarheid te kunnen zeggen: „Hun getal is legio, want zij zijn velen,” maar ik durf niet. Wat Paulus, in zijn tijd zeide, is heden ten dage van algemene toepassing, namelijk: „Allen zoeken het hun, en niet de dingen, die van Jezus Christus zijn.”

SILAS. — Wel ik kan u niet tegenspreken, want ik ben maar al te zeer bevreesd dat u de waarheid zegt. En met u houd ik niet van hen, die een goed woord hebben voor allen, die voor geven God te vrezen en het Lam te volgen. Ik geloof, dat indien er heden ten dage geen andere predikers waren, dan degenen, die door de Heere gezonden, door de Heere geordend, door de Heiligen Geest gezalfd waren, er inderdaad zeer weinige zouden zijn.

PAULUS. — O, broeder! Zie bijvoorbeeld op onze stad. Wij hebben een bevolking van op zijn minst 120.000 zielen, en kerken en kapellen, zalen en Evangeliesatie-lokaleen aan alle kanten, en toch is er maar een kleine plaats, waar het Evangelie wordt gepredikt in de kracht des Heiligen Geestes en op die plaats zijn er geen vijftig mensen die de waarheid willen horen, en inderdaad onder die weinigen nog slechts de minderheid, die haar waarlijk liefhebben, en er zijn veel dorpen en steden om ons heen, met geen enkele plaats, waar de waarheid verkondigd wordt. Bijna de gehele Christenheid schijnt door een leugen verblind te zijn.

De meesten van hen, die de waarheid belijden, schijnen geheel ontbloot van bevindelijke kennis daarvan voor zichzelf. Want als u tot hen spreekt van de leerstellingen naar Gods Woord en daarvoor pleit in strijd met de leer van de vrije wil, dan zijn zij vrijmoedig en bespreekt u het onderwerp aan van persoonlijke ervaring, deelgenootschap voor zichzelf, verzegeling van het Woord aan het eigen hart, dan zwijgen zij of veranderen spoedig van onderwerp. Paulus spreekt tot de Efeziërs, als horende „het Woord der waarheid, het Evangelie uwer zaligheid” en ik geloof zeker, dat het de doorgaande en heersende wens is van een verzekerd kind van God „het Woord der waarheid,” voor zichzelf het Evangelie zijner eigen persoonlijke zaligheid te horen. Inderdaad, hij wenst, dat de Heere tot hem zeggen zal, in de kracht des Geestes: „werk uws zelfs zaligheid met vreze en beving, want het is God, die in u werkt het willen en het volbrengen, naar Zijn welbehagen.”

*Herhaaldelijk zegt het bezorgd kind:
Geef mij bewustheid van mijn deel
Aan het Bloed der verzoening,
En geef mij in mijn hart de getuigenis,
Dat ik uit God geboren ben.*

Een mens, die de plaag van zijn hart kent door het onderwijs van de Heiligen Geest, is heilig ongerust en ernstig bezorgd, om zijn staat te kennen, en te weten, hoe Hij voor de Heere staat. Hij kan de dingen van geestelijken aard niet op een anders zeggen aannemen. Hij weet en gevoelt het ook, dat hij óf een erfgenaam des hemels óf een

kind der hel is. Dat hij óf door God is uitverkoren tot de zaligheid door Jezus Christus te verwerven óf verblind door de God dezer wereld óf dat zijn naam is opgeschreven in het boek des levens des Lams óf buitengeworpen. Dat hij óf was overgegeven in de handen van de groten Herder, om voor eeuwig door Hem verlost te worden in de volheid der tijden óf niet. Dat hij behoort tot de arbeid der ziel van de gezegende Heere Jezus óf niet. Dat de Heilige Geest hem heeft levend gemaakt en alzo het werk der genade in zijn hart begonnen, dat „hij wandelt naar de overste der macht in de lucht, des geestes, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid” en dat, tenzij hij deel heeft aan het Bloed der verzoening, de geest der aanneming heeft ontvangen, gemeenschapsoefening geniet met Christus, deel heeft aan de vertroosting des Heiligen Geestes en verzegeld is tot de dag der verlossing, hij geen Schriftuurlijk bewijs, geen voldoende getuigenis, geen Goddelijke verzekering heeft, dat hij niet zal sterven vóórdát hij de Heere Jezus gezien heeft.

Dit zijn voor hem ernstige en gewichtige zaken. Het zijn levensvragen in zijn schatting. Hij weet, dat hij een zondaar is en hij strijdt tegen de zonde. En hij heeft dikwijls een hevige strijd te strijden tegen de wereld, het vlees en de duivel. En hij wordt gedurig verontrust door de vrees, dat hij eindelijk nog overwonnen zal worden door de vijanden, die hem bijna altijd weerstaan. Wanneer hij gaat om de waarheid te horen verkondigen, luistert hij in het bewustzijn, dat het een eeuwigheid geldt en hij hoopt van harte, dat de Heere zijn dienaar moge geven te spreken naar zijn behoeften, dat Hij genadig tot hem een woord moge zenden, met kracht, niet zalving en dat hij in liefde en ootmoed getuigen moge met zijn geest, dat hij heeft, de geheime voldoening in zijn eigen ziel, het levend en blijvend bewijs in zijn eigen gemoed, dat hij;

*„Voor eeuwig in de Heere gezaligd is,
en opgenomen in het verbond des levens.”*

SILAS. — U hebt mijn vriend, zo volkomen, mezelf beschreven, als was u geheel bekend met mijn hart en mijn ziel, en zo de beschrijving, die u gegeven hebt, het ware beeld is van een kind Gods, dan ben ik zeker, dat ik mijn beeld daarin weervind. Ja, mijn vriend, mijn hart zucht menigmaal onder zijn last en ik word gedurig geslingerd door tegenwind en stormen en ben dikwijls in verzoeking, om te denken, dat ik de haven der rust nooit zal binnen lopen. Indien ik een kind ben, dan ben ik zeker, dat ik het zal uit- en volhouden. Maar ik durf niet half aannemen, dat ik zo gezegend ben. Ik vrees dikwijls dat ik nooit de voorrechten der zonen, de rechte en vrijheden van het burgerschap genieten zal. „O, dat ik wist waar ik hem vinden kon!” is dikwijls mijn verzuchting. „God wees mij zondaar genadig” is menigmaal de taal van mijn hart.

PAULUS. — Maar hebt u nooit een kleine vertroosting? Bent gij altijd in het duister? Hebt u niet soms enige ogenblikken van vrijmoedigheid voor de Heere, een kleinen toegang tot die genade, waarin wij staan? Bent u altijd geheel zonder hoop?

SILAS. — Nee, nee, mijn vriend, ik durf niet zeggen, dat ik niet een geheim gevoel heb, dat ik eens gelukkig zal zijn, te eniger tijd blij in de Heere, dat ik mij niet vroeger of later zal koesteren in 's hemels zonnenschijn, niet eindelijk de stem van Jezus tot mij zal horen zeggen: „Uwe zonden zijn u vergeven: ga heen in vrede!” Inderdaad ik zeg dikwijls tot mijzelf, dat ik hen niet benijd, die altijd gelukkig, altijd blij zijn, en nooit gekweld worden door twijfeling en vrees. Want mijn toestand, hoe treurig die dan ook zij, schijnt mij dikwijls beter toe, dan de hunne, met de dichter moet ik zingen:

„Beroemt u niet u kinderen dezer aarde,

*Noch ziet met minachting op mij neer;
Mijn droevigste uren zijn mij meer waard,
Dan uw hoogste blijdschap;
Hoewel mijn beker met gal schijnt gevuld,
Is er toch heimelijk iets in, dat alles zoet maakt."*

Neen, ik kan niet zeggen, dat ik in mijn ergste tijden, zonder hope ben, maar het is menigmaal een hopen tegen hoop. Ik vind op mijn weg slechts weinig reisgenoten. Zelden ontmoet ik er een, die mij verstaat, en soms heb ik een weinig vertroosting uit deze schriftuurplaats, „Een ding weet ik, dat ik blind was en nu zie!”

Ik zie dat God heilig en rechtvaardig is en de schuldige geenszins onschuldig kan verklaren zonder borg. Ik zie, dat ik een zondaar ben, zowel door mijn natuur, als door mijne werken, en dat, tenzij ik het bloed der verlossing gevoel, mijn ziel nooit die vrede kan genieten, die alle verstand te boven gaat. Ik zie, dat Christus alle gerechtigheid vervuld heeft, voor een iegelijk die gelooft, maar ik kan het evenmin voor mezelf geloven, als dat ik een nieuwe wereld kan scheppen, of de bestaande verwoesten. Ik zie, dat de luidklinkende woorden „Geloof alleenlijk,” „Geloof alleenlijk” niet meer vermogen tot bekering op het gemoed van een Adamskind, dan het luid geroep der Baälpriesters hulp bracht van hun denkbeeldige god. Ik zie dat, „Geloof alleenlijk” in de hand des Heiligen Geestes, alles, wat het gebod in zich sluit, volbrengt in een uitverkoren vat der genade. Maar dat, gesproken door de onheilige mond van een valse leraar, het van geen kracht is. De mens kan blijven zeggen: „Geloof;” maar wanneer de Heere het zegt dan wordt het geloof op eens gewerkt.

„Er geloofden zovelen als er geordineerd waren tot het eeuwige leven” lezen wij, en zij, die niet geordineerd zijn tot het eeuwige leven, kunnen niet geloven, dat Christus hen verlost heeft, omdat hij het niet gedaan heeft; zij kunnen niet geloven, dat zij schapen zijn van des Herders kudde, omdat zij het niet zijn; zij kunnen niet geloven, dat zij levende leden zijn van de huisgenoten des geloofs, omdat zij het niet zijn; zij kunnen niet geloven, dat zij gebouwd zijn op de eeuwige Rots, omdat alleen levende stenen daarop „gebouwd kunnen worden, stenen, die behoren tot het geestelijk huis, de tempel in de Heere.”

„De Heere deed dagelijks tot de gemeente, die zalig werden,” en de gemeente des Heeren is zeer verschillend van de gemeente, der mensen. De Engelse kerk is van zulk een gemeente een voorbeeld, want het is een zeldzaamheid een levend leraar binnen haar palen, een levend kind Gods binnen haar muren te vinden: en toch welk een schat van geld komt er jaarlijks bij haar in! Zie op haar trotse bisschoppen met hun duizenden! Wat doen zij voor hun geld? Zij maken inderdaad winst uit on-Godzaligheid! Wat kennen zij van de waarheid Gods, geleerd door de Heilige Geest? Van de kerk ben ik gewoon te zeggen, zij behoort tot de wereld. Het is waar, dat de Heere bij wijlen, de een of ander uit die menigte van mammonaanbidders heeft willen roepen. Maar de roeping des Heeren uit dat kerkgenootschap is uiterst zeldzaam. Haar geestelijkheid is even ver verwijderd van het koninkrijk der hemelen, als de Paus van Rome. Zij kennen de waarheid Gods niet, zij beminnen Gods volk niet, zij zijn onbekend met Gods wegen, en hun aanhoudend roepen, „Wij smeken U, o goede God, ons te horen,” is slechts bittere spotternij en wordt door de God des hemels ook als zodanig beschouwd. Voorzeker zijn er enkele gunstige uitzonderingen, maar toch slechts weinige.

PAULUS. — Broeder, u vaart tamelijk heftig uit tegen de kerk.

SILAS. — Spreek ik waarheid mijn vriend? Wat zeide die Godsmán, wijlen M. Parks, van Manchester op zijn sterfbed? Luister mijn vriend: “Hoeveel leraars van deze tijd, kennen iets van de haat, en de vervolging om der waarheid wille? Niet velen voorzeker. Waar zijn de bisschoppen, de dekens, de aartsdekens, de prelaten van onze kerk, waar is de geestelijkheid, die weet wat haat en vervolging ter wille van de waarheid is? Ik ken er slechts weinigen onder de gewone leraars; wat de prelaten betreft, onder hen niet een! Mijn mening ten opzichte van de geestelijkheid en godsdienstleraars, over het algemeen, is zeer treurig. Ik geloof, dat al de bekeerde geestelijken in dit bisdom, gemakkelijk in mijn huis een plaats zouden vinden. Ik geloof, dat de non-conformisten ook geheel verdorven zijn, want zij zijn allen tot op één man voorstanders van de vrije wil, met uitzondering van enige Baptisten, die zich verheugen in het bezit van onderscheidene genade. Is dit niet een treurige staat van zaken? En wat win ik er bij door dit zo openlijk te zeggen? Niets dan meerderen smaad, haat en verachting, maar het is zoals ik schrijf als het ware op mijn sterfbed. Mijn geneesheren geven mij slechts geringe hoop op herstel. Indien ik ontrouw wilde zijn, dan zou ik de wereld kunnen verlaten zonder meer strijd of ongenoegen, maar ik durf niet. Ik moet zeggen, wat de Heere mij te zeggen gegeven heeft, de mensen mogen van mij zeggen en denken wat zij willen. Maar let wel, ik geloof ook, dat veel non-conformisten bekeerde mensen zijn, maar zij zijn in een staat van dienstbaarheid; zij kennen de liefelijkheden niet der Christelijke vrijheid. Hoewel zij zullen ten laatste in de hemel komen, hoewel door duisternis, moeilijkheden en verwarring; maar gered zullen zij worden, al zij het als een vuurbrand, indien de Heere hen bekeerd heeft. Want die Jezus eens lief heeft, die heeft Hij altijd lief gehad, en die zal Hij lief hebben tot de einde.”

‘O, hoe zeer bederft u uw geschriften door u met anderen te bemoeien! Waarom de onbekeerde geestelijken, leraars en ouderlingen niet over laten aan hun Rechter? Waarom breekt ge u het hoofd met eens anders zaken? Wie zijt gij, o mens, die een ander oordeelt?’ Aldus spreken sommigen, die voorgeven rechtzinnig te zijn, maar die in zulke gevallen zouden zwijgen.

In antwoord op dit alles zou ik willen opmerken, dat de laatste vraag, aangehaald uit de brief van Jacobus, hier geheel misplaatst is.

Jacobus zelf en Paulus, die zelfs nog verder gaat en nog gestrenger is over het oordelen van de éne mens door de andere, (Rom. 2: 1-29.) bemoeiden zich beiden met anderer zaken. Zij oordeelden en verwierpen zonder aanzien des persoons. Maar het waren degenen, die lichtvaardig oordeelden en met een haastig oordeel, die zij aldus berispten. Ik ben niet lichtvaardig in mijn oordeel, ook oordeel ik niet zonder verstand, maar naar hetgeen ik ken. Indien ik meen, dat iemand geheel dwaalt in zijn geloof, ben ik genoodzaakt hem dat te zeggen. Daarenboven is verberging der waarheid niet letterlijk een ontwijking van de ergernis des kruizes? Indien ik mij tevreden stelde in stilte mijn geloof voor mij te houden, en de mensen te laten geloven, dat er geen onderscheid was tussen hen en mij, zou dat niet zijn, of ik mij het kruis van Christus schaamde? O, gij, die alles tracht te vergoelijken, ziet toe! Geloof mij, zonder besproken en veroordeeld te worden, komt men niet in de hemel.

PAULUS. — Wat u aanhaalt van wijlen William Parks, doet mij veel genoegen. Hij schat de leraars van de gevestigde Kerk, naar waarheid. De Heere maakte Hem vrijmoedig en onbevreesd en hij stoorde er zich niet aan, dat hij ene ergernis was voor het vlees en bloed. Ik weet niet, waar wij een tweede zouden vinden in de zogenaamde Protestantse kerk, die aldus durfde spreken. Er was geen toenadering tot de weelderig

gaande Agag bij hem. Het zwaard des Geestes was in zijn hand en hij stierf met dat zwaard aan zijn zijde en gaf de geest in de armen van zijn God, zonder dat de hiervolgende tweeledige vervloeking, waaronder de meeste leraars, zowel in als buiten de Staatskerk leven en sterven, op hem van toepassing was. “Vervloekt zij, wie zijn zwaard van liet bloed onthoudt.” En „Vervloekt is hij, die met het Woord Gods bedriegelijk omgaat.”

SILAS. — Indien u niet vermoed bent, wil ik nog enige woorden van de nu in de heerlijkheid ingegane PARKERS aanhalen. En bedenk mijn vriend, dat het een getuigenis was van een stervend man. De dood grimde hem aan, terwijl hij het neerschreef; de eeuwigheid met al haar ernstige werkelijkheid opende zich voor hem terwijl hij het volgende opschreef:

“Een bemoedigende zaak is door mijn beproeving aan de dag gekomen, namelijk de liefde, die veel Dissenters door geheel Engeland jegens mij hebben doen blijken. Men heeft mij van geloofwaardige zijde bericht, dat velen van hen, met wie ik omtrent ondergeschikte punten ernstig verschil, mij de Heere hebben opgedragen. Die kinderen Gods hebben de onderwerpen van verschil vergeten en zich alleen overgegeven aan de liefde voor de broederen en hebben ernstig gebeden voor mijn herstel. Dat is de ware geest van het christendom. Bijzaken terzijde stellen wanneer een broeder, die een onberispelijk verdediger van de leer der genade is, in gevaar is! Moge de Heere dezulken zegenen, en mogen zij en ik, wanneer wij op onze knieën onze gebeden opzenden voor de uitverkorenen al onze grieven vergeten! Er is slechts een vraag, die moet besproken worden en dat is: ‘Wat hebt u geleerd in uw beproevingen.’ Weinig dacht u een paar maanden geleden, dat een smartelijke en praktische les zo op handen was. Gedurende jaren (ongeveer 24) was u gewoon aan het zekere geluid der bazuin. U verheugde uzelf in de heerlijke leer van het Evangelie der genade Gods, en u genoot de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat. Maar zie, zodra ik ziek werd, werden vreemdelingen gezet, om de kudde te hoeden en te bewaken; u bemerkte op eens het verschil. U kent de stem der vreemdelingen niet en weigert hen te volgen. Nu begint u het verlies te gevoelen, dat u geleden hebt. Sommigen zelfs van de kinderen van de gemeente zijn verbaasd over het onzekere geluid, - daar is tegenspraak, daar is spelen met Gods Woord, er is zelfbewieroking, - de geleerdste mens onder hen maakt zulk een droevig figuur dat u nauwelijks een glimlach kunt weerhouden.”

Ziehier, lieve broeder, een mooi staaltje van het tegenwoordig onderwijs van de Engelse kerk, onbekendheid met haar artikelen, verwerping van de leerstellingen der hervorming, verminking van een Bijbel, de werken in de plaats gesteld der vrijmachtige genade. In dit alles hebt u de waarheid geleerd, die ik u altijd heb onderwezen, u bemerkte nu, dat ik nooit te gestreng ben geweest in mijn oordeel over de zogenaamde Evangelische. O, welk een verschrikkelijke sekte zijn zij! Zeggen en herroepen; opbouwen en afbreken; de gevallen mens voorstellen als dood en hem toch vermanen om te werken; Christus aan iedereen aanbiedende! De Heiligen Geest Zijn ambt ontnemen. Hun stokpaardje, de vrije wil om goed te doen, in de gemeente op het gestoelte plaatsen! De mensen misleidende, en toch met zulk een glimlach van welbehagen en zulk een schijn van vroomheid en heiligheid, dat zelfs enige van Gods kinderen er toe gebracht worden om te vragen, of na alles deze goede mensen, toch niet bekeerd zouden zijn en naar de hemel gaan.

Indien ik nooit meer enig woord in Gods Naam schrijf, dan laat ik dit ter gedachtenis na. De zogenaamde Evangelische leraars, moeten bij de Methodisten gaan. Want zij zijn ware kinderen van John Wesley, en zij zouden veel eerlijker handelen dan zij nu

doen, nu zij de artikelen onzer kerk met voeten treden.”

PAULUS. — Genoeg, broeder, gave God, dat er heden ten dage meer zulke mensen waren! Maar helaas! helaas! wij kennen hen alleen uit de geschiedenis.

SILAS. — En toch mijn vriend, gelooft u niet, dat de Heere mannen van deze soort, in de kerk zou hebben, indien Hij ze behoefde? Kon hij niet heden ten dage reuzen in de waarheid ververwekken, indien Hij hen nodig oordeelde? Zou de reden waarom er zo weinig leraars van de waarheid zijn, niet daarin gelegen zijn, dat de Heere maar weinig kinderen heeft, die toegebracht en in hun allerheiligst geloof opgebouwd moeten worden?

PAULUS. — U hebt voorzeker gelijk broeder, maar door alzo te spreken, openbaren wij dikwijls meer onze dwaasheid dan onze wijsheid. Ik ben verzekerd, dat de Heere Zijn dienaren, aan alle plaatsen zou hebben, indien Hij ze behoefde. Maar het is daarvan zo ver af, dat u op twintig plaatsen te vergeefs naar de waarheid zou zoeken. Hoogst begenadigd is inderdaad die stad, of dat dorp, gezegend met de prediking van het ware Evangelie.

SILAS. — Maar gelooft u niet, dat er in sommige plaatsen, verscheiden dienaars van God zijn?

PAULUS. — Ongetwijfeld zijn er zulke gevallen geweest, en wellicht zijn er nog grote steden, begenadigd met meer dan een dienaar van God. Maar wat mij betreft, op dit punt ben ik tamelijk ongelovig. Eerder dan te geloven, dat er een half dozijn gezalfde dienaars van God in één stad zijn, zou ik geloven, dat er een twintigtal steden zijn zonder een enkel openbaar getuige van God, Zijn waarheid Zijn Christus, Zijn kerk. Wanneer ik hoor van steden en van veel kleine steden zelfs, waar de waarheid op drie- of vierderlei wijze wordt gepredikt, dan zucht ik en zeg: zeer twijfelachtig. Het is waar, dat de leer der genade tot zekere hoogte daarin gepredikt wordt, maar wat zegt dat? Kapellen worden dikwijls gebouwd in een geheel andere geest dan die uit God is; en een gemeente gesticht, zoals men dat noemt, zonder enige band van geestelijke liefde.

De waarheid naar de letter is zeer bedrieglijk. Velen preken haar, aan wie zij niet door de Heilige Geest werd gepredikt. Duizenden horen haar preken, die geheel onbekend zijn niet de medegetuigende kracht des Geestes. De kapellen der waarheid zijn in de regel geheel in de handen van rijke en invloedrijke mensen die even weinig weten van een verbrijzeld hart voor God, als Judas wist van weldadigheid jegens de armen. De diakenen der gemeente zijn gewoonlijk meer ontbloot van ware kennis der waarheid dan enig ander lidmaat. In plaats dat zij mannen zijn, vol des Heiligen Geestes, waardoor zij geschikt zijn voor hun ambt, zijn zij gewoonlijk vervuld met de satan, die hen aanspoort tot hoogmoed en hebzucht. Ik geloof dat Godzalige diakenen even zeldzaam zijn, als een vlieg in de winter of sneeuw in de oogsttijd. Wanneer zij een leraar kiezen, kiezen zij niet de man, die de meeste genade en kracht heeft, maar hem, die het meest geschikt is, om de gemeente te trekken. Inwendige openbaring is voor hen een holle klank Zij verkiezen veel liever een holle welsprekendheid. Het is een zegen voor de waarlijk door God gezonden dienaar, wanneer hij niet is overgelaten aan de genade van zulke mensen. Zij kunnen het zeer wel stellen zonder een hartdoorzoekende prediking. Inderdaad zij willen daarmede niets te maken hebben, want zij willen die niet hebben. Naar mijn oordeel zijn oprechte beweegredenen van

de verkondiging der waarheid zeldzamer dan de meeste mensen menen. De godsdienst is nu in een tijdperk van voorspoed. De belijdenis ontmoet slechts weinig tegenstand. Wanneer men geen Godsdienst heeft, is men niet in de mode. Maar wanneer de oude, zware wolken van bittere vervolging weer gezien mochten worden, wanneer zij weer opnieuw mochten samenpakken en losbarsten in een hevige storm van vurige en bloedige vervolging, wat dan? Hoevelen zouden de brandstapel trotseren, hoe velen zouden geloof genoeg hebben, om aan de schandpaal gebonden te worden, zoals sommige onzer vaders blijmoedig gedaan hebben? Hoevelen zouden een godsdienst hebben, die zulk een vuurproef kon doorstaan? Helaas, helaas, de godsdienst is slechts een vertoning! De belijdenis is slechts onheilig vuur. Op enige weinige uitzonderingen na. is de waarheid Gods onbekend, bekommert men zich niet om Sion, zoekt men de ere Gods niet.

SILAS. — Ik gevoel mijn vriend, dat, wat u zegt, waar is. Ik wenste waarlijk, dat men een aangename schets daarvan kon geven. Kerken en kapellen verrijzen aan alle zijden, dat is ontegenzeggelijk waar, openbare gebouwen en evangelisatielokalen worden overal geopend, om het evangelie te preken, zoals men dat noemt, om *zondaren tot de Heere te brengen en zielen te winnen voor Christus*, zoals zij zeggen; terwijl de prediking bijna geheel en al leugen is, een paskwil op de Schriften der waarheid. Het werk aldus gedreven door ijveraars, van alle sekten komt hierop neer, — „bedriegende en bedrogen wordende.” „Laat hen varen: zij zijn blinde leidlieden der blinden,” zegt de Heere.

PAULUS. — Onder dit schitterend vertoon van Godsdienst kan het kind Gods, de gekochte des Heeren, niets vinden, dat zijn ogen aantrekt, noch zijn oor bekoort, noch zijn hart vervrolijkt, noch zijn geest verfrist, noch zijn ziel voedt. Hij ontwijkt liever deze lichtzinnige, drukke menigte, hij trekt zich liever in zijn binnenkamer terug, om zijn hart voor God uit te storten. Hij ondervindt, dat een weinig verborgen omgang met de Heere hem meer is dan al dat klatergoud. Hij zou liever vijf minuten doorbrengen in heilige en gewijde gemeenschap met zijn God, met zijn gekruiste en gezegende Jezus, dan luisteren naar een der welsprekendste leerredenen, die ooit door een sterveling werd uitgesproken. Hij wordt niet meegesleept door het „ziet hier en ziet daar” van deze tijd. Hij is tevreden met onder zijn eigen wijngaard te zitten, die hem zijn vrucht geeft en te rusten onder zijn versmade vijgenboom, die vervloekt was van God en mensen, en een innig medegevoel te hebben met zijn Zaligmaker. Hij ondervindt, *dat Zijn vlees waarlijk spijs, dat Zijn bloed waarlijk drank is*. Hij mag neerzitten en op hemelse plaatsen in geloofsgemeenschap met Christus zingen. Hij gevoelt zichzelf opgenomen in het verbond des levens met de Heere, zijn God. Met KENT kan hij zingen:

*„Door geestelijke maagschap en door niets anders
Maak ik aanspraak op U als mijn eigendom,
En zegen ik God, de Heiligen Geest,
Die de verwantschap doet kennen.”*

Maar dat heilig en gewijd avondmaal houden met de Man van smarten, is alleen het deel van Gods uitverkorenen. Niemand dan de uitverkorenen en de gekochten des Heeren genieten dit. De oppervlakkige en zoetsappige belijder, is volkomen onbekend met het wenen voor de Zaligmaker. Hij stort nooit bittere tranen voor Jezus. Alleen het kind door genade kan opzien tot Hem, Die hij heeft doorstoken Hij alleen kan, *„Zich vastklemmen aan Immanuël,
En, zijn vertroosting in Diens bloed.”*

SILAS. — Inderdaad ik zou mij gelukkig achten, als ik daar stond, mijn vriend. Het moet heilige grond zijn, en ik ben verzekerd, dat het „een pad is, dat de roofvogel niet kent.” Ik geloof, dat zelfs weinigen van Gods kinderen begenadigd worden met een waar en innig deelgenootschap aan Christus' lijden: ten minste, het gebeurt slechts zelden, dat een Evangeliedienaar daarbij stilstaat en nog minder, dat een kind Gods daarvan kan spreken. Is het noodzakelijk voor een gelovige daartoe te komen?

PAULUS. — De Heilige Geest is vrijmachtig in Zijn leidingen, en Zijn onderwijs. Nauwelijks worden twee kinderen op gelijke wijze toegebracht. Er is een schone verscheidenheid van bevindingen bij Gods kinderen, en toch zulk een treffende overeenkomst in het geheel, dat wij de wijsheid van de Heilige Geest wel moeten bewonderen in de verscheidenheid van Zijn bedelingen onder de heiligen. Hoewel geen twee kinderen op dezelfde wijze worden geleid, draagt toch in beiden het werk onuitwisbaar het zegel van de Heilige Geest. Verbrijzeling des harten, verslagenheid van ziel, moeten het kenmerk zijn van alle door God geleerde kinderen. Ootmoed en een zachtmoedige geest moeten kenmerkende trekken zijn bij allen. Hoewel al Gods kinderen niet in die mate voor Christus wenen, als andere, worden zij toch allen gebracht tot verslagenheid van ziel en verbrijzeling des harten aan Zijn voeten in vervoering voor Zijn grenzeloze liefde en Zijn vrijmachtige genade. Zij worden er toe gebracht, zichzelf enigermate te verfoeien en te treuren over hun zonde en verdorvenheid en de kracht te ondervinden van het bloed der verzoening, dat van betere dingen spreekt dan het bloed van Abel. Ja, zij kunnen allen dit vers met gevoel en bevinding mede aanheffen:

*„Hoe rijk en vrij was Uw liefde,
Dat U zulk een onreine, als ik ben opzocht?
Dat U zulk een vaste en sterke hoop in mij wekte,
Dat ik eens uw hemel zal binnengaan?”*

SILAS. — Als u uw eigen ervaring moet zeggen, mijn vriend, bent u zelf er ooit toe gebracht, om voor de Zaligmaker te wenen en te treuren? Toen de Heere uw ziel verloorste, weende u toen voor Christus? Waarlijk mijn vriend, u zou mij bijzonder veel genoegen doen, als u mij uw eigen ervaring nauwkeurig wilde meedelen, want er gaat niets boven een persoonlijk getuigenis. Indien de Heilige Geest de dingen, die Hij u geleerd en getoond heeft, u genadig wil in herinnering brengen, dan ben ik zeker, dat u nuttig werkzaam zult zijn. En dan hoop ik zeer, dat ik voordeel zal hebben van uw verhaal.

PAULUS. — Broeder, ik zal trachten, u een nauwgezet verslag te geven van hetgeen ik van Gods hand heb ondervonden. Maar u zult wel begrijpen, dat het mij veel tijd zal kosten om daarvan slechts een flauwe beschrijving te geven, daar het nu meer dan een en 20 jaren geleden is, dat de Heere mij gewillig maakte op de dag Zijner heirkraft, en zestien jaren sinds Hij mij waardig achtte mij te zalven om de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te preken en te getuigen van het “Evangelie der genade Gods.” Veel, veel vooral van de leidingen der voorzienigheid moeten weggelaten worden en ik vrees, dat ik in een kort verslag niet genoeg recht zal laten weervaren aan de Heilige Geest, die mij zo liefelijk heeft onderwezen, aan de dierbare Jezus, die mij zo duur heeft gekocht, aan de genadige Vader, die mij zo heeft liefgehad! Maar ik zal mijn best doen.

's Heeren goedheid jegens mij, de zorgen in Zijn voorzienigheid voor mij, en de

menigvuldige verlossingen van de dood, die ik van Hem ervoer, vóórdat ik levend gemaakt werd, zal ik stilzwijgend voorbijgaan. Inderdaad mijn broeder, u hebt reeds *mijn levensloop tot 1866 gelezen*, in een uitgegeven verhaal. Dit kunt u nazien, wanneer u wilt; dus behoef ik dat nu niet te herhalen.

SILAS. — Toen ik u vroeg, mij uw ervaring mede te delen, vergat ik op dat ogenblik, dat u die hebt in het licht gegeven, in een groot boekdeel van ongeveer vijfhonderd bladzijden, hoewel ik het gelezen en herlezen heb, en menigmaal ben ik zeer bemoedigd geworden onder het lezen; daarom trek ik mijn verzoek in, en wil ik u niet tot een herhaling noodzaken. Ik zou u echter graag vragen, mij enige bijzonderheden mee te delen van twee of drie der grootste openbaringen van Gods liefde aan u.

PAULUS. — Met genoeg broeder! Na gedurende vier of vijf treurige jaren, door de Geest overtuigd te zijn geweest, bevrijdde de Heere genadig mijn ziel. Het was na de bezigheden des daags, onder het lezen en bepeinen van Zijn Woord dat het Hem vrijmachtig en genadig behaagde Zijn belofte te vervullen, met kracht en heerlijkheid. Toen ik eerst gevoelde, hoe mijn hart bezweek onder de krachtige stralen van Zijn liefde snelde ik naar mijn slaapkamer. Daar en toen hield de Heere met mij gemeenschap, en stelde Hij mij in staat, op een zeer liefelijke wijze Zijn omgang te genieten. De een schriftuurplaats na de andere werd het hart toegepast, de ene belofte na de andere aan mijn hart bezegeld, zodat mijn ziel geheel brandde van Goddelijke liefde.”

„Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschap, die de vrede doet horen.” Waarlijk broeder, de Heere bracht een blij boodschap van grote vreugde aan mijn door de zonde verontrust geweten. Hij sprak zeer liefelijk van vrede tot mijn ziel. Het stroomde in mijn ziel. Zijn liefde werd allergezegendst in mijn binnenste uitgestort, zodat het mij deed opspringen van heilige blijdschap en juichen van verrukking. De banden der schuld, waarin ik tot hertoe gekneld lag, werden losgemaakt, de krachtige stralen van de Goddelijke liefde overstroonden mijn ziel. Ik werd in staat gesteld, om in zeer dierbare woorden tot mijn Liefste te spreken. Mij werd gegeven vette dingen te genieten in het huis Zijner maaltijden. Ik had grote lust in Zijn schaduw, en zat er onder, en Zijn vrucht was mijn gehemelte zoet. Mijn ellende en wanhoop vloten heen. Een vrede, een liefelijke vrede, die alle verstand te boven gaat heerste in mijn binnenste. Mijn beste wensen werden alle vervuld. Met Paulus kon ik zeggen: „Ik heb alles ontvangen, en heb overvloed.”

*„O heerlijke maaltijd van levend brood!
In Uw armen, Heere, zeide ik,
Ik ben krank van liefde en verlang vurig,
Uw banier aldus over mij uitgespreid te zien.”*

*„Zoo verscheen Hij, de vreugde mijner ziel!
Ik betreurde de haastige vlucht van de tijd:
En wens nog onder de gezegende Levensboom
In leven en dood te blijven.”*

Mijn aangeboren zonden, de opgehoopte overtredingen van mijn zondig en bezoedeld leven, waren alle uitgewist in het bloed der verzoening, waren weggevaagd door de alles meevoerende stroom van dat bloed. Mijn geweten werd gezuiverd, mijn ziel gewassen, mijn naaktheid bedekt, mijn gehele persoon liefelijk omvangen door de armen van Jezus. O, mijn broeder, mijn tong weigert mij haar dienst, om ten volle de

hartelijke liefde van Jezus uit te drukken, de vertederende barmhartigheid van mijn dierbaarste Vriend, de alles te boven gaande goedheid van mijn Heere, toen Hij mij verlostte van zonde en dood, wraak en hel, duivel en wereld!

Bijna de gehele nacht hield Hij mij wakker in heilige gemeenschap en liefelijke omgang. Herhaalde malen kwam de Satan mij de werkelijkheid van dit alles betwisten. Maar even dikwijls verjoeg de Heere de tegenstander van de vrede mijner ziel. De vijand betwistte mij elke voetbreed grond. Maar de Heere bekrachtigde mij, om elke duimbreed te verdedigen en te behouden! De verzoeker kon de strijd met de Overste Leidsman mijner zaligheid niet winnen. Jezus was met mij met Zijn strijdbijl en oorlogswapenen, tegen de vijand en Hij was met mij in de gloeiende stralen Zijner barmhartigheid. Hij blies op mij en ik ontving de Heiligen Geest. Mijn hart vloede over van blijdschap en mijn mond brak uit in vrolijk gezang.

„Abba Vader,” viel mij nu gemakkelijk te zeggen „Mijn Heere en Mijn God,” kwam gedurig in mijn hart. Mijn Liefste is de mijn en ik ben de Zijne,” vloede liefelijk van mijn lippen. Ik kon Hem de dierbaarste namen geven met zulk een rein hart, en zulk een kuis gemoed als woorden niet kunnen uitdrukken. Den reïne waren toen alle dingen rein. Ik kon goed begrijpen, wat Paulus bedoelde, toen hij zei: „De Geest Zelf getuigt met onze Geest, dat wij kinderen Gods zijn.” Had men mij aan de morgen van die gelukkige dag tien duizend pond aangeboden om te zeggen: „Mijn Heere en mijn God,” ik had het niet kunnen zeggen. Maar o, toen Zijn voeten liefelijk op de bergen de blijde boodschap brachten en van vrede spraken, was het gemakkelijk, Hem „mijn Heere en mijn God te noemen;” zodat, had men mij des avonds dezelfde som aangeboden, - indien ik zeide: niet te weten of Hij mijn God was, - ik die niet zou hebben kunnen aannemen.

Nee, gezegend zij Zijn Naam! Ik was bekwaam gemaakt, „overvloedig te zijn in hoop op de heerlijkheid Gods.” Met Simeon kon ik blijmoedig en vertederd zeggen: „Nu laat Gij Heere, uw dienstknecht gaan, in vrede naar Uw woord, want mijn ogen hebben uw zaligheid aanschouwd.”

Met Maria kon ik zingen: “mijn ziel maakt groot de Heere, mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligmaker.” Ik hoorde het Woord der waarheid, het Evangelie mijner zaligheid niet van de lippen van een sterfelijk mens maar onmiddellijk van mijn geliefde Heere. Geen mens was het middel daartoe. Zodat ik terecht kon zeggen: „De Heere zelf heeft het gedaan.” De tijd zou mij ontbreken, broeder, als ik u een tiende gedeelte wilde verhalen van hetgeen ik toen genoot, onder de almachtige toediening van de Goddelijke liefde.

SILAS. — Werd u er in dat gezegend ogenblik toe gebracht voor Jezus te wenen, als de lijdende Zaligmaker?

PAULUS. — Nee, broeder, heel niet. Ik verwijs u naar *mijn bekeringsweg*, welke een veel betere beschrijving van mijn verlossing geeft, dan ik u gegeven heb. Lees het op uw gemak en moge de Heere het zegenen, aan uw ziel!

Veel jaren na die ondervonden liefde bracht de Heere mij er toe, te wenen en te treuren voor mijn dierbaren Jezus. Toen stortte ik tranen van bittere smart en was het mij, of het hart mij zou breken in mijn deelgenootschap aan Christus' lijden. Maar voor de bijzonderheden van deze bijzondere ervaring, wil ik u verwijzen naar de „*Getuige van Zion*” voor *Februari 1872*.

SILAS. — Mijn vriend, ik vrees, dat het mij nooit zal ten deel vallen, de liefde Gods zo te ondervinden, als het u gegeven werd. Ik wanhoop bijna, ooit het getuigenis van de Heilige Geest te ontvangen, waarmede u begenadigd bent geworden. Nooit, werd

enig werk met genoegzame kracht aan mijn hart verzegeld, om mij een vaste hope te geven. Menigmaal maakte een Schriftuurplaats een liefelijke indruk op mij en ging gepaard met een zekere mate van bedauwing en zalving, maar het ging spoedig voorbij, en liet mij nog meer dan vroeger in het duister, nog dodiger en verder van de Heere verwijderd dan ooit. O, mijn vriend, wat zou ik niet geven om de zegeningen te genieten, waarmede u begenadigd bent geworden!

PAULUS. — Broeder, u zou dergelijke wensen niet hebben, indien het leven Gods niet reeds in uw ziel was gewerkt. U zou geen geestelijke honger hebben naar Christus, het Brood des levens, indien de Heilige Geest Zijn werk, zijn geheimzinnig werk, niet in uw hart begonnen had. Door de gemakkelijheid, waarmede ik tot u kan spreken, en door de betrekking, die ik op u gevoel, ben ik overtuigd, dat u een erfgenaam Gods en mede-erfgenaam van Christus bent. De Heilige Geest heeft teveel hart voor het werk Zijner handen, om het te laten varen. Hij toont u nu, wat u bent in uw gevallen hoofd; te Zijner tijd zal Hij brengen tot de Rots, die hoger is dan u bent. Hij zal u brengen tot de geopende Fontein tegen de zonde en de onreinheid en zal Hij u tonen, dat u gewassen bent in het bloed van Immanuël. Dan zult u blijmoedig zingen:

*„In bloed gewassen is mijn ziel rein,
In Christus gezegend moet ik volhouden:
Dat niets te vergelijken is bij mijn lot,
Erfgenaam Gods en mede-erfgenaam met Christus.”*

Het zal niet lang meer duren, daarvan gevoel ik mij verzekerd, of de Heere zal Zichzelf openbaren, als uw God, en u voor Zijn kind erkennen. De liefde zal u dan dwingen uit te roepen: „Abba Vader.” „Komt, hoort toe, o allen gij, die God vreest, en ik zal vertellen, wat Hij aan mijn ziel gedaan heeft,” zal dan de taal uws harten zijn, de uitdrukking van uw gelukkig en vrolijk gemoed. Geen twijfel zal dan een schaduw over uw blijdschap werpen, geen vrees u kwellen. U zult wandelen in het land der oprechtheid, u zult neerzitten aan stille wateren van vrede en rust. U zult feestvieren met de Heere. Zijn liefde zal uw hart overstelpen, Zijn genade uw ziel overstromen en die vrede, die alle verstand te boven gaat, zal in uw hart heersen. Dan zult u niemand benijden. U zult meer bevoorrecht, meer begenadigd zijn, dan iemand. U zult zeggen: „Alles wat adem heeft, love de Heere.” U hebt nu droefheid. Maar uw droefheid zal spoedig in vreugde veranderd worden. Uw mond zal overvloeien van lachen en uw tong van het lied:

*„Ik weet, in alles wat mij overkomen is,
Heeft mijn Jezus alles wel gemaakt.”*

U zult dan het stof afschudden, uw feestklederen aandoen en vrolijk 's Konings paleis binnengaan. Met uw Beminde zult u gaan naar de bergen van specerijen, naar de heuvelen van wierook. U zult bevinden, dat er leven is in het licht van 's Konings aangezicht, en dat Zijn gunst is als een wolk van spaden regen van vrije genade. U zult neerzitten en zingen in hemelse plaatsen in Jezus Christus. Dan zult u uw Beminde noemen *de Beste onder tien duizenden*. U zult zeggen: al wat aan Hem is, is gans begerlijk. Dit zullen gelukkige tijden zijn voor u, mijn broeder. Vrolijke tijden voor u, mijn metgezel. U zult dan gevoelen, dat u zult gezeten zijn als een koningin voor eeuwig. Uw Bruidegom zal u nogmaals en nogmaals van Zijn liefde verzekeren. U zult vrije toegang hebben tot de Troon der genade geen hinderpalen zullen u in de weg staan tot uw gaan naar de genadetron. Niets zal u weerhouden om volle en vrije gemeenschap met uw genadige en liefhebbende Heere te oefenen. Het Woord Gods zal voor u en in u een zoete bron van ware vreugde openen, van een overvloeiende

blijdschap. Dan zullen er voor uw geest geen u in verwarring brengende Schriftuurplaatsen meer zijn. Want het Woord opent zich liefelijk als vanzelf voor u. Dan zult u bevinden, dat iedere schriftuurplaats haar eigen sleutel heeft. U zult niet naar Gill of Hawker behoeven te gaan, om hun mening te vragen over een dubbelzinnige tekst. U zult de Schrift zien in het licht van het Nieuwe Verbond. „De Uitlegger, Een uit duizend,” zal liefelijk voor uw geestelijk verstand Zijn eigen mening in Zijn eigen Woord verklaren. Vrolijk zult u opgaan in de reien van hen, die geschal maken. Even als vroeger bij de discipelen zal de Heere u de ogen des verstands openen opdat u de Schriften zult verstaan. De liefde, het kruis en de zaligheid zullen een ruime plaats krijgen in uw hart. De belofte van zegen zal dan ten volle vervuld worden. De voorsmaak van onvermengde liefelijkheid zal dan rijkelijk genoten worden; het vooruitzicht van de vreugde der gezaligden zal door de kracht des Geestes aan uw hart worden verzegeld. De levendmakende kracht der eeuwige waarheden, de heerlijkheden van het land hierboven zullen ervaren worden, in één woord:

*„De kracht der genade, zo rijk en zo vrij,
Zal u doen verlangen, Zijn aangezicht te zien.”*

SILAS. — Mijn vriend, broeder zou ik bijna gezegd hebben, u profeteert waarlijk goede dingen over mij, gawe God, dat ik mocht ingaan in die liefelijkheden, waarbij u mij zo vrijmoedig bepaalt. Zal, o, zal de gelukkige tijd ooit komen, wanneer ik in het blij genot zal zijn van de zegeningen, die u daar hebt opgenoemd?

PAULUS. — Ja, ja, broeder, wees verzekerd, dat al wat ik gezegd heb en veel, veel meer door u zal worden genoten. U zult bevinden, dat ik geen valse profeet ben. Ik heb goede gronden voor hetgeen ik zeg. „Mijn geweten mede getuigende door de Heiligen Geest.” Vat moed, broeder, er is een goede tijd aanstaande voor u, wat ook uw ongelovig hart daartegen moge inbrengen, hoe satan moge trachten, u te doen verzinken in de duisternis der wanhoops. Uit uw buik zullen dan stromen van levend water vloeien; dan zult u bij ervaring weten dat „er een rivier is, welke wateren de stad Gods verblijden.” U zult het dan volkomen met Elihu eens zijn, waar hij zegt, „wanneer Hij stilte geeft, wie kan onrust maken?” Er kan geen onrust zijn in 's Heeren tegenwoordigheid, er kan geen smart zijn, wanneer Hij Zijn Goddelijke vertroosting in het hart uitstort. Hij geeft „sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwden geest.” Dan is de vreugde des Heeren onze sterkte en met vreugde putten wij water uit de beken der zaligheid. Dan bloeit de woestijn als Eden en haar wildernis als de hof des Heeren; dankzegging en een stem des gezangs worden daarin gevonden.” Want de stem der tortelduif wordt in het land gehoord.

SILAS. — Mijn vriend, ik zou naar deze uw zoetvloeiende woorden, dag en nacht kunnen luisteren, zonder moe te worden. Want zij zijn dierbaar voor mijn hart. Met KENT gevoel ik, dat ik kan zingen:

*Er is geen ander onderwerp, dat zo het hart verheft
Naar de gewesten der zaligheid, waar vreugde wordt gesmaakt.*

PAULUS. — Nee, broeder, er is geen heerlijker onderwerp. Want wanneer wij door het geloof op de Persoon van Christus mogen zien en de volheid van Zijn zegeningen mogen ondervinden, wordt het hart verwarmd, de ziel vertederd, het gemoed opgebeurd en wij „worden verzadigd met het goede van Uw huis en het heilige van

Uw paleis. Wij roemen in de hope der heerlijkheid Gods.” „Vergetende hetgeen achter is, en ons strekkende tot hetgeen voor is, jagen wij naar het wit, tot de prijs der roeping Gods die van boven is in Christus Jezus.” Dan verkondigen wij blijmoedig de deugden Desgenen, die ons uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht, Dan kunnen wij blijmoedig zingen: “Zie, God is mijn heil! Ik zal vertrouwen en niet vrezen. Want de Heere is mijn sterkte en mijn lied; Hij is ook mijn heil geworden.” Dan is het gemakkelijk ons zelfs zaligheid te werken met vreze en beven wel wetende, dat het God is, die in ons werkt beide het willen en het volbrengen, naar Zijn welbehagen. Op zulke tijden wegen de dingen der aarde ons licht. Wij bezien ze in hun waar licht en zien ze in hun ware betekenis, wij kunnen met de dichter instemmen:

*Hier is niets, mijn vreugde waardig,
Er is niets gelijk aan mijn God,*

Hij is mijn Christus, mijn Beminde, mijn Herder, mijn Opziener mijn Zaligmaker, mijn Vriend, mijn Man!

Van harte kunnen wij zingen:

*„Al de dierbare liefdenamen
Zijn van toepassing op mijn dierbare Heere,
Mijn Vader, Man, Broeder, Vriend,
Mijn schild en loon zeer groot.”*

Wanneer de Heere ons geeft te gevoelen, dat wij één zijn met Hem, dan hebben alle tijdelijke dingen voor ons een betrekkelijke waarde. Wij vinden niets verkeers bij de Heere. De weg, waarheen Hij ons leidt, wordt de meest gewenste voor ons. Toch wanneer op andere tijden, de geest verduisterd, het hart hard is, de genegenheden koel zijn en de Heere Zich aan ons gezicht heeft onttrokken dan schijnen ons alle aardse dingen donker toe; dan is niets goed.

SILAS. — Ik ben een levend getuige van de waarheid, van hetgeen u zegt, mijn vriend, want ik weet zeker, dat wanneer ik toegemuurd ben en niet voort kan komen, ik over alles ontevreden ben. Die schriftuurplaats, die ons zegt, „tevrede te zijn met hetgeen wij hebben,” veroordeelt mij. Ik weet zeer wel, dat ik veel reden tot dankbaarheid heb, dat ik menig aardse zegen geniet, waarvan anderen verstoken zijn, menige veraangenaming des levens, die de meest begenadigde heiligen moeten missen, maar ik gevoel, dat ik niet meer macht heb, om dankbaar te zijn, dan om een wereld te scheppen. Lage ondankbaarheid schijnt haar stempel op mijn bedorven hart gezet te hebben. Inderdaad ik zou wensen dankbaar te zijn en ik veroordeel mezelf herhaaldelijk voor de geringe dank of liever het gebrek aan dank, die ik de Heere bewijs, voor Zijn zegeningen zo vrijmachtig geschonken. Ik ondervind, mijn vriend, dat de leidingen der Voorzienigheid, en de geestelijke zegeningen, zo nauw met elkaar verenigd zijn, dat ik ze niet scheiden kan en ik zou graag uw gevoelen hierover horen.

PAULUS. — Mijn broeder, in dit opzicht staat u niet alleen. Met u erken ik, dat de zegeningen der Voorzienigheid, en de genadegaven zo nauw verbonden zijn, dat het een bekzamere tong dan de mijn in verlegenheid zou brengen, ze duidelijk van elkaar te onderscheiden.

SILAS. — Maar er moet toch onderscheid tussen zijn. Want het Woord maakt er onderscheid tussen, als wij maar recht wisten te onderscheiden.

PAULUS. — Toegestemd; wat de natuurlijke mens betreft, is het onderscheid

duidelijk genoeg. „De bozen” lezen wij, „hebben hun deel in dit leven,” hetgeen slechts tijdelijke welvaart is, maar geen genade. De zegeningen der Voorzienigheid worden gewoonlijk rijkelijk uitgestort over de goddelozen, terwijl de Heere dikwijls Zijn kinderen slechts een karig deel geeft. Naar mijn oordeel, ligt het onderscheid juist hierin: In het een geval worden de zegeningen niet gezegend, in het andere wel, zo is het ook met de beloften, in het Woord. Een onwedergeboren belijder eigent zichzelf de beloften naar welgevallen toe, hij steelt ze dus. Het kind Gods durft zo iets niet doen. Hij kan niets van zichzelf nemen, daarom krijgt hij niets, tenzij de Heere hem helpt. Zo is de belofte een zegen voor het kind, maar geen zegen voor de bastaard, en hoe gezegend het woord der belofte op zichzelf ook zij, het moet toegepast worden door de onmiddellijke en almachtige kracht van de Heilige Geest, aan ieder kind persoonlijk, voordat hij er de liefelijkheid van kan ondervinden, of de zegen ervan genieten. Zo is het ook met tijdelijke zegeningen. De Heere kan daarvan een bron van geestelijke zegeningen maken voor de ziel. Hij doet dit ook dikwijls. Het is niet zo zeer de vraag, wat de dingen op zichzelf zijn. Maar wat de Heere daarvan maakt voor Zijn volk. Bij de prediking des Woords bij voorbeeld, kan een kind Gods, uiterst aandachtig luisteren naar de waarheden, die komen van de lippen van een dienstknecht van God en met zijn verstand keurt hij goed, wat hij hoort. Maar in plaats van niet vreugde te horen, hoort hij met leedgevoel, en het is een verlichting voor hem, wanneer de Godsman zijn rede eindigt. Dus, hoewel de geuite waarheden, gezegende waarheden waren, waren zij toch niet kostelijk voor de hoorder. Waarom niet? Omdat de Heere ze dat niet maakte. Hier handelt de Heere vrijmachtig. Wij lezen van Christus, dat Hij „door God voor ons gemaakt is tot Wijsheid, gerechtigheid, heiligmaking en verlossing.” Ieder kind Gods wordt door de Heilige Geest bekwaamd, om Christus te genieten in al deze zegeningen. Maar als de Heilige Geest mij deze zegeningen in Christus niet doet gevoelen, bij persoonlijke ervaring dan is mijn hart geenszins voldaan, mijn gemoed niet bevredigd. Het is de Persoon van Christus, die de rechte waarde aan, en het rechte genot geeft van elke zegen, zowel tijdelijke als geestelijke. Neem Christus weg, alles is leeg.

De Heere kan de geringste zaak ten zegen stellen voor Zijn kinderen. De zegen des Heeren maakt rijk; dat wil zeggen, wanneer Hij de dingen genadig zegent. Hoe dikwijls worden de zegeningen der Voorzienigheid door Gods kinderen over het hoofd gezien, of beschouwd als gewone zaken? Hoe wordt dit kwaad weggenomen door de Heere? Welke middelen wendt Hij daartoe aan? Hij onthoudt die zegeningen. Dit brengt er ons door de kracht Zijns Geestes toe, om de bron te zien, vanwaar zij ons toevloeien. De oorzaak van die gunstbetoningen te kennen en onze afhankelijkheid van Hem te erkennen in alle dingen, zowel tijdelijke als eeuwige. Ik houd vol, dat tijdelijke genadegaven in de hand van de Heilige Geest, voertuigen, kanalen, werktuigen zijn van geestelijke zegeningen voor de huisgenoten des geloofs. Op zichzelf zijn zij geen geestelijke zegeningen. Maar de Heere maakt ze zodanig. De Ezel van Bileam kon zijn meester gemakkelijk berispen, toen de Heere hem gaf, wat Hij naar zijn aard niet had; namelijk het vermogen om te spreken. De wondervolle woorden, die van de onheilige lippen van Bileam zelf vloeiden, zijn woorden uit de Schrift. De Schrift zelf is geheel krachteloos, hoewel door de Heilige Geest ingegeven, indien zij niet gezegend wordt door de onmiddellijke en krachtige werking van de Almachtige. Het kind Gods heeft een fijn gehoor voor de stem des Heeren, een vatbaar verstand om de mening des Heeren te verstaan, een gevoelig hart, om de Goddelijke dingen te bepeinen, omdat hij door de Heilige Geest onderwezen is in hetgeen men noemt: „het dagelijks leven.” Maar de doden kennen niets van die aard. De Heere wil, dat Zijn volk een leven des geloofs zal leiden, zowel wat tijdelijke, als

wat geestelijke zegeningen betreft.

SILAS. — Maar, mijn vriend, denkt u wel, dat geloof iets te maken heeft met de tijdelijke dingen? Daar het Woord zegt: het geloof is een vaste grond der dingen, die men hoopt en een bewijs der zaken „die men niet ziet. Want de dingen, die gezien worden zijn tijdelijk, maar die niet gezien worden zijn eeuwig?” Dan meen ik, mijn vriend, dat de Schrift duidelijk onderscheid maakt tussen datgene, wat tijdelijk en gezien is, en datgene, wat geestelijk en niet gezien is.

PAULUS. — Volgens dit, broeder, heeft geloof volstrekt niets te maken met de dingen dezes levens. Indien dit het geval is, hoe komt het dan, dat een kind Gods dikwijls op de Heere vertrouwd voor de dingen dezer wereld? Terwijl hij op andere tijden niets aan Hem kan overlaten. Soms kan hij een volkomen vertrouwen hebben op de Heere voor alle dingen, wanneer hij om zo te zeggen niets heeft. Op andere tijden is hij vol van donkere twijfelingen en droevige vrees omtrent het tijdelijke, wanneer het hem veel beter gaat. Wat is de oorzaak van deze staat van zaken? Wat geeft vertrouwen in de dagen van tegenspoed en wantrouwen in de dagen van voorspoed? Waarom zou hij twijfelen met zijn zak vol goud en vol vertrouwen zijn, wanneer hij aan de laatste cent is gekomen? Zeg, mijn vriend, hoe verklaart u dit? De zegeningen der Voorzienigheid vallen alle, even als het manna der Israëlieten, overal in de legerplaats en toch wordt de ziel van het kind Gods dikwijls gedrukt door sombere twijfel en naderende vrees. Tijdelijke zegeningen worden daartegen onthouden, en toch kan datzelfde kind Gods, diezelfde erfgenaam der heerlijkheid, de taal van Habakuk op de lippen nemen en zeggen: “Alhoewel de vijgenboom niet bloeien zal en geen vrucht aan de wijnstok zijn zal, dat het werk des olijfbooms liegen zal, en de velden geen spijs voortbrengen; dat men de kudde uit de kooi afscheuren zal en dat er geen rund in de stallingen wezen zal; zo zal ik nochtans in de Heere van vreugde opspringen, ik zal mij verheugen in de God mijns heils.”

Wat mij betreft, enige van mijn gelukkigste en beste ogenblikken waren die, waarin alles rondom mij een vervallen en somber voorkomen had, wanneer mijn laatste stuiver verteerd was. Mijn vertrouwen op de Heere ten opzichte van de tijdelijke dingen was meer werkzaam, wanneer ik weinig had, dan wanneer ik overvloed genoot. Waarlijk dit moest uit God zijn. Dit was een vertrouwen door God gewerkt. Vertrouwen op God voor het dagelijks brood, voor alle tijdelijke behoeften, is een zalige werkelijkheid, die mijn ziel zeer goed kent. HUNTINGTON zegt ergens, dat zij die overvloed van wereldse goederen hebben, - en kinderen Gods zijn, - slechts één zijde van God kennen. Vanwaar komt het, dat arme kinderen Gods meer genieten van gemeenschap dan de rijken? Hoe komt het, dat beproefde kinderen meer kennen van heilige en geheiligde gemeenschap met Jezus, dan de gelukkige en voorspoedige huisgenoten des geloofs? De Zone God was arm, de discipelen, die hij verkoos, waren arm. En over het geheel is Zijn volk een arm volk. Dikwijls weten zij des avonds niet, wat zij 's morgens eten zullen en toch komt het. Waarom? Omdat Hij getrouw is, die beloofd heeft: ‘U geschiede naar Uw geloof’, zelfs in tijdelijke dingen. En hoe dikwijls ondervinden Gods kinderen een tijdelijke uitredding, wanneer zij hun hart uitstorten voor de Heere, en hen een vol vertrouwen wordt ingegeven door de Geest, dat het kind Gods zo zeker is van de hulp, die hij behoeft, alsof hij haar reeds werkelijk ondervond. Hij verkrijgt zijn uitredding eerst in geloof, daarna ervaart hij die in werkelijkheid. Dit is de ware aard van het geloof. Zalig, driewerf zalig zij, die het bezitten mogen. Duizendmaal liever zou ik het leven des geloofs in de Zone Gods ook voor tijdelijke dingen leven, dan bezitter zijn van Indië. Het is inderdaad een

aangenaam leven. Armoede is dikwijls de bron van geestelijke zegen, beproeving menigmaal het voertuig der genade, verzoeking herhaaldelijk het middel in Gods hand geweest tot gelukkige gemeenschapsoefening met Jezus. Zo werken alle dingen mede ten goede dengenen, die God liefhebben, namelijk dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn. *Geloofst gij, dat ik dit doen kan? Zegt Jezus. Bij God zijn alle dingen mogelijk*, antwoordt het geloof. Gave God, dat ik een groter deel daarvan bezat! Ik ben maar al te dikwijls twijfelmoedig en ongelovig. Maar ik ondervind, wat al Gods kinderen ondervinden dat, „het geloof een gave Gods is.” Het geloof oordeelt niet naar de schijn, maar oordeelt een rechtvaardig oordeel. Evenals Abraham, de vader van alle gelovigen twijfelt hij niet aan de belofte Gods door ongelooft. Wel mocht de dichter hiervan zeggen, dat het een dierbaar geloof is:

*Licht over onmogelijkheden
En zegt het zal geschieden!*

SILAS. — Wel, mijn vriend, als een kind Gods zoals u zegt, zich verblijden kan in hoop, wanneer hij niets bezit, zijn voorraadkamer leeg is en er geen vooruitzicht is van spoedige voorziening, dan is dit uit God. Want het is ons van nature niet eigen. Indien hij aan de andere kant, vol vrees en twijfel is bij zijn overvloed, dan moet het zijn door gebrek aan datgene, wat vertrouwen werkte in het eerste geval. En ik weet, dat gebrek aan vertrouwen op de Heere moet veroorzaakt worden door het tegenovergestelde van geloof; door - ongelooft.

PAULUS. — O, broeder! Duizenden, die nu de troon van God omringen, verstonden, toen zij op aarde waren volkomen de dingen, waarover ik nu spreek. Hoewel geloof en vrees niet terzelfder tijd werkzaam kunnen zijn, weet ik zeer wel, dat zij elkaar zeer dicht volgen. Zij, die niets kennen van vrees, moeten nog leren, wat geloof is. Het vlees is nu even zwak, als in die donkere nacht toen het geen uur kon waken, toen de Zone Gods „droevig en zeer beangst was” en Hij het door de liefde van zijn medelijdend en gevoelig hart in Zijn discipelen verontschuldigde. O, die barmhartigheid van de medelijdende Zaligmaker! O, welk een zegen, zulk een Hogepriester te hebben, die weet medelijden te hebben met onze zwakheden! Hij is gedachtig, dat wij stof zijn. Ellendig stof, wat kunt u doen! Arme worm, waarheen kunt u kruipen!

*„Ik kruip naar Hem heen als een worm,
En zie Hem voor mij sterven.”*

en hoe wondervol is het, wat KENT zingt:

*„Dat wormen op aarde eens één zullen zijn
Met de in het vlees Gekomene!”*

En nog meer wondervol is het, dat Hij in het diepst Zijner vernedering tot Zijn vader zei: „Ik ben een worm en geen Man.” Hierin verliest zich ons verstand. Deze diepte kan niemand peilen. De Almachtige God noemt zichzelf een worm! De Almachtige schepper, de enige Onderhouder van alle mensen en alle dingen, noemt Zichzelf het laagste van al Zijn schepselen! Wel mocht er van hem geschreven staan, dat Hij „gene eer van mensen nam.” Wij gelijken veel meer op de discipelen, die onder elkaar in woorden waren, wie de meeste is. Christus, de meeste van allen, werd de minste. Jezus, aller Heere, werd aller dienstknecht. O onnavolgbare liefde, Die alle gedachten zo verre te boven gaat!

SILAS. — Mijn vriend, het schijnt u altijd aangenaam te zijn wanneer u van Hem kunt spreken in de diepte Zijner vernedering.

PAULUS. - Daartoe heb ik goede reden, want als de Heere u Zijn handen en Zijn zijde getoond had, zoals Hij dat in Zijn barmhartigheid aan mij gedaan heeft, zou het u niet verwonderen, dat ik graag verblijf bij „dat toneel van lijdende liefde.” Toch moet ik dikwijls klagen en zeggen:

*„Alles toont enig teken van gevoel,
Behalve mijn ongevoelig hart,”*

Niemand kent de verfoeilijke natuur der zonde, zo goed als zij, die er met onoverwinbare kracht toe gebracht zijn, Christus als de verachte te zien, Hem te aanschouwen, als „van God geslagen en verdrukt.” Dat zijn, zoals u begrijpt, zulken die het zich bewust zijn geworden, dat Christus voor hen tot zonde werd gemaakt, dat Hij hun schuld op Zich nam. Het is geheel iets anders te weten, dat Hij tot zonde gemaakt is, of dit ervaren te hebben, door de verbrijzelende en overweldigende kracht des Heiligen Geestes. Het kind Gods, dat er nooit toe gebracht is, te wenen en te treuren over zijn lijdende Zaligmaker, is dikwijls verwonderd dat zijn hart niet week wordt en overvloedig van medelijden met Hem, wanneer Hij leert, wat Hij leed onder de vloek van God, de wraak der hel en de woede der wereld. Hij komt gedurig in verzoeking om daaruit te besluiten, dat hij geen deel heeft aan Christus, want anders zou hij niet zo onaandoenlijk kunnen blijven bij het lijden van Christus.

Zeer wel herinner ik mij, dat ik die vrees had. Maar toen de Heilige Geest mij waarlijk bracht tot het gevoel en de gemeenschap met Christus, dacht ik dat mij het hart zou breken. Inderdaad, indien dit lang had moeten duren, dan geloof ik niet, dat ik had kunnen blijven leven, onder de last der smart, die ik gevoelde.

De Heere onttrok mij genadig dat gezicht, maar het heeft een indruk op mijn hart achtergelaten die ik niet geloof ooit geheel te vergeten in de woestijn dezes levens. Ik wens niet een herhaling te ondervinden van die angst en die smart. Van alle snode zondaars en aardwormen, die er op de wereld leven, gevoelde ik mezelf de ergste. Ik gevoelde, dat het lijden van de Zone Gods voor mij was, en ik wist, hoe geheel ik zulk een verzoening, zulk een offer, zulk een zaligheid, zulk een verlossing onwaardig was! De toorn Gods uitgestort op Zijn Zoon voor mijn zonde, scheen zo wonderlijk, zo gewichtig, zo overstelpend, dat het mij was, als moest ik in een hol kruipen en mijn zondig hoofd verbergen. Bittere en hete tranen vloeiden langs mijn brandende wangen. Gelukkig, dat de Heere om zich in Zijn lijden aan mij te openbaren, een plaats had gekozen, waar geen oog dan het Zijn mij kon zien. Even verheugd als ik was toen de Heere mij in vrijheid stelde, even zeer weende ik, toen ik geleid werd op dit pad, door geen arend gekend. Geweldig naar de mens gesproken, lachte ik en loofde en dankte de Heere, in het eerste geval en nog geweldiger, weende, zuchtte en kermde ik in het laatste geval. Bij beide gelegenheden kon ik mijn gevoel niet bedwingen.

Het was beide het werk des Heeren, maar o, hoe verschillend waren de uitwerkselen! Hoe vrijmachtig is de Heilige Geest! Duizenden van Gods kinderen zijn veilig aangeland in de heerlijkheid, wie het uur van bittere angst werd bespaard, dat ik moest doorstaan. „Zal de Rechter der ganse aarde geen recht doen?” Zelfs in dit bijzonder geval? Voorzeker zal Hij dat! Met KENT willen wij zingen.

*„Geef mij eveneens te zien,
Dat u niets verkeerd doet,
Opdat ik een liefelijker lied
Tot U mijn God, moge opzenden.”*

HART en HUNTINGTON beiden, werden er ook in het bijzonder toe gebracht, Jezus te zien in Zijn lijden. Ongetwijfeld had de Heilige Geest een bijzonder oogmerk met deze openbaring. Veel van de liederen van HART gewagen met diep gevoel van Zijn

lijden, en geen menselijke woorden hebben zulk een liefelijke indruk op mijn gemoed gemaakt, als die van HART over dit onderwerp. “Lange tijd ging mijn hart uit naar de afgoden. Maar nu is de grote Lijder mijn God”, is bijzonder gezegend aan mijn ziel en dierbaar aan mijn hart geworden daar het mijn gevoelens zo geheel weergeeft. Weerom zegt hij:

„Indien u de heerschappij der zonde wilt ontvlîên.
Gedenk dan aan Gethsémané.”

O, inderdaad, wij hebben de zonde gezien in het licht van een heilig en rechtvaardig God. En wij zien in de Persoon van Hem die zonde gemaakt is, en van God vervloekt, meer dan een Mens. Wij zien, dat Hij alles is, dat de Heilige Geest door Paulus van Hem zegt: “Maar tot de Zoon zegt Hij, Uw troon, o God is in alle eeuwigheid. De scepter Uws koninkrijks is een rechte scepter.”

Op zulke tijden geloven wij ten volle, dat wij de Levensvorst gekruisigd, de Heere der heerlijkheid gedood hebben.

Wij kunnen niet horen naar hen, die een lijn zouden willen trekken tussen Zijn mensheid en Zijn Godheid. **Wij aanschouwen graag de vereniging van die beide naturen in Zijn Persoon.** Wij verheugen ons Hem in onze natuur te aanschouwen en wij aanbidden die liefde, die engelen zelfs niet kunnen peilen. Wij bewonderen dat Woord, dat zegt, *dat Hij zich niet schaamt onze God genaamd te worden.* Ware Hij een sterveling, zoals wij, dan zou Hij zich onzer schamen. Maar Hij is steeds gedachtig, dat wij stof zijn. Hij kan medelijden met ons hebben in elke menselijke smart. Hij kan, en soms doet Hij het ook, ons uit de menigte afzonderen zeggende: „kinderen hebt u enige toespijs?” Dan antwoorden wij: *nee, Heere!* En Hij antwoordt liefelijk: Komt en eet: „want Mijn vlees is waarlijk spijs en Mijn bloed is waarlijk drank.” O heerlijke maaltijd van het Brood des levens. In Uw armen, Heere, zei ik: ‘Ik ben krank van liefde en verlang zeer, uw banier over mij uitgebreid te zien.’

SILAS. — De waarheden, mijn vriend, waarbij u met zoveel warmte en tederheid hebt stilgestaan, wekken een gezegende hoop in mijn ziel. Hoewel ik niet durf zeggen, dat ik een tiende gedeelte heb ervaren van de liefelijkheid, waarvan u spreekt, moet ik toch bekennen, dat ik niet geheel onbekend ben met de gezegende waarheden, waarover u zo breedvoerig hebt gesproken. Het is de vurigste wens van mijn hart, die Beminde, de gezegende Jezus, die zulke grote dingen voor Zijn volk - voor u - heeft gedaan, voor mij te keren kennen. Ik wens met Paulus in Hem gevonden te worden, niet hebbende mijn gerechtigheid, welke uit de wet is, maar die gerechtigheid, die uit liefde wordt toegerekend en door Goddelijke kracht meegedeeld. Het is de oprechte begeerte van mijn hart, geleid te worden door de Heilige Geest tot de gemeenschap met de Almachtige. Ik wens Hem in de hof van Gethsémané te zien voor mij, aan het kruis genageld, voor mij opgestaan en ten hemel gevaren, voor mij, mijn Voorspraak zijnde aan Zijns Vaders rechterhand. O, mijn vriend, niets dan een persoonlijke ervaring, een persoonlijk deelgenootschap, zal mij immer voldoen. Nee, nee, ik kan de dingen niet zomaar voor aangenomen houden. Ik durf ze niet aannemen op gezag. Ik heb het getuigenis des Geestes nodig, het inwendig getuigenis. Al het andere schijnt mij van geen waarde.

PAULUS. — Wees verzekerd, mijn vriend, dat die innerlijke begeerte des harten, die innige behoefte der ziel, dat vurig streven des gemoeds vroeger of later ten volle bevredigd zal worden. De Heere kan Zichzelf niet verloochenen. Ik ben verzekerd, dat Zijn werk zachtjes in uw hart voortgaat. Ik zou u willen bemoedigen met de woorden

van Toplady¹, waar hij zegt:

*Het werk, dat Zijn liefde begon,
Zal de arm Zijner kracht voleindigen:
Zijn beloften zijn ja en Amen
En hebben nog nooit gefaald.*

*Noch toekomstige, noch tegenwoordige dingen,
Noch enig ding hier beneden of in de hemel,
Zullen Hem van Zijn voornemen afbrengen,
Of uw ziel van Zijn liefde beroven.*

SILAS. — Ik geloof volkomen, dat als het werk des Geestes werkelijk begonnen is, Hij het zal voleinden, in weerwil van alle tegenstand, ondanks alle strijd. Maar ik ben niet verzekerd in mijn gemoed, dat het waarlijk begonnen is, hoewel ik niet kan ontkennen, dat er dikwijls een vertroostende hoop op Zijn genade in mij gewekt wordt. Ik kan niet, als zovelen, die ik ken, de dingen voor aangenomen houden en de gevolgtrekking maken, dat ik een kind van God ben, omdat ik de zaak der waarheid voorsta en geloof in de leer der genade. Nee, nee, verre van dat, geloof ik, dat duizenden verward zijn geraakt in deze zelfmisleiding, verstrikt in deze strik des duivels. De sterke man, gewapend met de leer der genade, houdt alles in vrede en rust. Maar wanneer het zwaard des Geestes doordringt, wordt er op eens wapengekletter en het oorverdovend geraas van de oorlog gehoord. Hier zie ik het verschil tussen mijn vroegere en tegenwoordige staat. Ik leefde zonder hoop en zonder God in de wereld en geloofde toch ten volle in de leer des Bijbels. De genade van die leer, die zo duidelijk was voor mijn verstand, moest aan mijn hart worden geheiligd. Maar toen de Heere, - en zeker het moet de Heere geweest zijn, - “gerechtigheid legde tot dieplood en oordeel tot richtsnoer” werd ik naakt en ontbloot gelaten. Met de dichter, bevond ik, dat er geen verberging was.

PAULUS. — Ik geloof volkomen met u, mijn broeder, dat duizenden nu in de toestand zijn, waarin u toen verkeerde. En velen zullen ongetwijfeld sterven en verloren gaan in hun ellendige zelfmisleiding. Echter heeft de Heere u genadig de ogen geopend en heeft niet gewild, dat u zo blindelings naar de hel ging. Voor welke onderscheidende gunst en vrije genadegift, u Hem nooit genoeg zult kunnen danken. Met Paulus zal u genade geschieden, hoewel anderen, niet schuldiger dan gij, die nooit zullen ontvangen. Want de Heere zegt, *dat Hij Zich wil ontfermen diens Hij wil en genade bewijzen aan wie Hij wil*. Hier is een volledige verklaring van Zijn vrijmacht, en Zijn vraag tot de trotse mens is: „wie zijt gij, o mens, die tegen God antwoordt?” Reken er op, broeder, de Heere zal Zijn eigen eer wreken tegen alle tegensprekers. Hij doet al wat Hem behaagt in de hemel en op aarde. Niemand kan Zijn hand tegenhouden, of tot Hem zeggen: Wat doet Gij? Want de Rechter der ganse aarde zal recht doen. „Hij geeft geen rekenschap van Zijn daden.”

SILAS. — Ik kan niet zeggen, mijn vriend, dat het Woord nooit in zekere mate met kracht én liefelijkheid op mijn gemoed heeft gewerkt; zelfs soms zodanig, dat ik mij, voor een korte tijd, verzekerd gevoelde, dat de Heere aan mij werkte. Ook heb ik menige uitredding Zijner voorzienigheid ondervonden en gezien, dat 's Heeren hand voor mij werke. Deze dingen hebben mij zeer voortgeholpen op mijn weg en zijn de

¹ August Toplady, stierf op 38 jarige leeftijd. De dichter van: Jezus, Rustpunt van mijn hart, enz.

middelen geweest, om mij te bemoedigen om te blijven hopen. Terwijl ik te gelijktijd zeker was, dat de Heere eens zou verschijnen tot de blijdschap van mijn hart en de vreugde van mijn ziel. Maar wanneer ik aan mezelf denk, hoe verdorven mijn natuur, hoe afschuwelijk mijn hart is, hoe zondig mijn daden zijn en hoe geheel melaats mijn gehele persoon is, en als ik aan de andere kant denk aan de heiligheid, rechtvaardigheid, grootheid en verhevenheid van God, dan gevoel ik mezelf Zijner aandacht geheel onwaardig. Ik gevoel mezelf de minste genade, het geringste gunstbetoon onwaardig, en er verre van God van onrechtvaardigheid te beschuldigen, zoals duizenden murmurerende harten doen. Al zond Hij mij ook naar de hel, ik zou gevoelen, dat ik niets anders verdiende. Inderdaad ik ben mij zeer wel bewust, dat als Hij mijn ongerechtigheid naar recht strafte, Hij mij naar die plaats zou verbannen, waar geen hoop meer is, genade nooit doordringt, vreugde nooit wordt gemaakt, waar de bozen nooit ophouden te beroeren en waar de moeden nooit rusten. Want zo zegt mijn God: „de goddelozen hebben geen vrede.” En „de goddelozen zullen terugkeren naar de hel toe, alle godvergetende heidenen.”

PAULUS. — Dan bent u er verre van af te geloven aan een van de meest algemene beweringen dezer dagen; namelijk, dat er geen hel bestaat, en geen eeuwige pijniging.

SILAS. — Indien zij, die voorgeven te geloven, dat de goddelozen bij de dood in het niet verdwijnen, er toegebracht werden, de verzoekeningen te doorstaan, die mijn ziel heeft doorgestaan en geschud waren geworden door een storm, als waaraan ik het hoofd heb moeten bieden, zouden zij zulk een leugen van de duivel niet volhouden. Deze leer zo behaaglijk voor de goddelozen, zo aangenaam voor vlees en bloed, doet mij denken aan de dichtregelen van HART:

*„De duivel kan zelfverloochening beoefenen,
En wel met duivelachtige, zelfzuchtige bedoelingen,
Hij kan zijn wezen en zijn staat loochenen,
En leren, dat er hel noch duivel bestaat.”*

PAULUS. — O, broeder, indien deze luchthartige belijders, moesten ondervinden, wat ik heb moeten doorstaan, in verband met het gevoel van gemeenschap met de Zone Gods, dan zouden zij die helse leugens haten, waaraan zij zich nu zo graag vasthouden en die zij nu zo graag verspreiden. Moesten zij de werkelijkheid van een hel in hun binnenste ondervinden en ieder ogenblik vrezen, dat zij door God in toorn en verbolgenheid zouden worden afgesneden en daarheen gezonden, dan zouden zij spoedig zulke dwalingen vlieden als hun grootste vijanden. Reken er op broeder, de hel is een werkelijkheid, die vroeger of later door de goddelozen zal gekend worden. Ware het niet geweest om „de grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad,” dan zou ons geen beter lot wachten; ware het niet om het lijden des Zaligmakers, de benauwdheid der ziel en het bloedzweet van Jezus, toen Hij de hele toorn van Zijn God en Vader droeg, toen Hij de woede en wraak der hel weerstond, toen Hij Zijn ziel in de dood uitgoot, toen Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloed, die op de aarde aflieden, toen Hij zei tot hen, die kwamen om Hem te vangen, „zo gij Mij zoekt, laat deze heengaan.” Ja, ik zeg, broeder, had niet onze gezegende en lijdende Jezus, in de grootheid Zijner kracht voor ons de weg gebaad, ware Hij niet voor ons aan het kruishout gestorven en had Hij niet die zware last van Gods toorn gedragen, die Hem deed uitroepen: Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten? Had Hij niet, zeg ik, alles voor ons gedaan, alles voor ons geleden, alles voor ons verworven, ... dan zouden wij onder hetzelfde oordeel liggen met de goddelozen.

Wij hebben het dus niet aan onszelf te danken, dat wij niet liggen onder de begoocheling der hel, het oordeel des duivels. Nee, nee broeder, wij hebben niets om ons op te beroemen dan Zijn bloed, niets dan genade om in te roemen. „Wij waren kinderen des toorns even als de anderen.” Wij waren niets, wij zijn niets beter dan zij, die sterven zonder genade ontvangen te hebben, die worden afgesneden in hun zonden. Inderdaad, de eeuwigheid zal niet in staat zijn, de grootte Zijner liefde te doen kennen. Liefde, die ons van voor de grondlegging der wereld omvatte! Nooit zullen wij onze schuld kunnen afdoen jegens Hem, „Die veracht was om onzentwil;” „Die Zichzelf vernederde, dat Hij Zijn aangezicht niet verborg voor smaadheid en speeksel; „Die onze zonden in Zijn lichaam aan het hout heeft gedragen.”

Hoe gelukkig zijn wij, wanneer wij een weinig dankbaarheid jegens Hem in onze harten mogen gevoelen! Hoe onuitsprekelijk zijn wij bevoorrecht! Hoe hoog begenadigd! Dan zeggen wij: „Loof den Heere, mijn ziel! en al wat binnen in mij is Zijn heiligen Naam!”

SILAS. — Waarlijk mijn vriend, mijn hart wordt verblijd nu ik u zo vrij en zo liefelijk over de Heere Jezus hoor spreken. Waarlijk geen ander onderwerp verdient, onze gedachten bezig te houden, ons hart te vervullen. En toch, hoe zelden spreken wij over de heerlijkheid van Zijn koninkrijk en van Zijn macht! Hoe zelden bespreken wij de krachtige daden van onze Heere!

PAULUS. — Maar al te waar, broeder! Hieraan gevoel ik mij ook schuldig! Het is een nieuw overtuigend bewijs, dat in ons vlees geen goed woont. Ieder beuzelachtig onderwerp wordt gewoonlijk verkoren boven het beste, het enige in waarheid Goede! Helaas, helaas, hoe dwaas is de mens! Hoe verblind is hij! Wel mogen wij zowel verontwaardigd als klagend met HART uitroepen:

*O, zonde, gij, afschuwelijk monster,
Welk een vloek hebt u over ons gebracht!
Gij hebt de mens ongelukkig gemaakt, V
Van het begin der wereld af;
Gij hebt ook God gekweld, bedroefd,
Niets anders was daartoe in staat.*

Hoe waar zijn deze regelen van HART! „Gij hebt ook God gekweld!” Hoe wondervol; hoe geheimzinnig! „Niets anders was daartoe in staat!” Ware Jezus niet door de zonde geplaagd, voor de zonde gekweld, voor de zonde gestorven, en had Hij niet de ongerechtigheid dezes lands op één dag weggenomen, dan zou Gods kerk verloren zijn geweest, onze zielen verdoemd, wij zouden zijn verbannen naar die plaats, waar de hoop nooit binnenkomt! O mijn broeder, nooit zullen wij de Heere genoeg kunnen danken voor de vrijmachtige genade, die meerder is dan de zonde!

SILAS. — O, er is niets, dat zulk een weerklank vindt in mijn hart als genade, niets waarmede mijn ziel beter instemt. Het is voor mij de liefelijkste melodie; muziek boven alle beschrijving verrukkelijk. Genade, o genade, wat zouden wij, arme aardwormen, beginnen zonder u! Waarheen zouden wij zonder u niet verbannen zijn!

PAULUS. — Ja er is een bekoorlijkheid in de genade, een zegen in de genade, waaraan de erfgenamen der heerlijkheid alleen kunnen beantwoorden, die Gods kinderen alleen kunnen waarderen. Wel mag er gesproken worden van „den rijkdom der genade,” van „grote genade.” Zalig zijn allen, begenadigd allen, die gesmaakt hebben, dat de Heere genadig is.

SILAS. — Geloofst gij, dat mij het hart zo warm zou kunnen kloppen, mijn ziel zo ontvlammen, mijn gemoed zich zo verwijderen, terwijl ik stilsta bij dit dierbaar onderwerp, indien ik er geen deel aan had, geen liefde daarvoor had?

PAULUS. — Nee, broeder, dat zou onmogelijk zijn, want waar gesmaakt wordt „dat de Heere goed is,” waar blijdschap in de waarheid is, daar is de Heilige Geest niet verwijderd, daar kunt u zeker van zijn, daar is de geliefde Bruidegom slechts door een dun beschot, achter een gazen sluier verborgen! Hij wacht om genadig te zijn! Zeer goed ken ik die heilige aandoeningen, die vurige verzuchtingen, dat innig verlangen! Ja, ja, mijn ziel is langs dezelfde weg geleid, langs dezelfde geheime grote weg, die u nu levende betreedt. Ik kan u elke bemoediging geven als een, die genade ontvangen heeft.

*„De Heere, die u zoekt, zal niet lang toeven,
Want de zwakste is Hem even lief als de sterkste.”*

Indien u geen leven in uw ziel, geen liefde in uw hart, geen licht in uw verstand had, zou u dat gevoel van heilig vuur, dat vuur van innige blijdschap niet hebben. Liefde alleen kan de liefde gevoelen, leven alleen kan het leven gevoelen, genade alleen kan de genade gevoelen. Gij zult niet sterven maar leven, en de heerlijkheid Gods verkondigen, die groot is in uw zaligmaking. U zult niet sterven, vóórdát u zelf de Heere Jezus gezien zult hebben.

SILAS. — Ik hoop, dat het goede, dat u over mij profeteert, vervuld moge worden. De Heere geve, dat het zo zij! Dit éne weet ik, dat ik nooit zulk een kracht gevoelde, nooit zulk een liefelijkheid genoot, nooit zulk een hoop in mijn hart voelde oprijzen, nooit zulk een vreugde gevoelde, nooit zulk een „vrijmoedigheid had, om toe te gaan tot die genade, waarin wij staan,” dan sinds de Heere uw hart en uw mond heeft geopend, om zo getrouw en toch zo bemoedigend tot mij te spreken! De Heere belone u, „voor uw werk des geloofs en arbeid der liefde.

PAULUS. — Broeder, ik ben rijkelijk beloond, dat verzeker ik u de Heere is zeer dierbaar geweest aan mijn ziel, terwijl ik sprak over de liefde het kruis en de zaligheid. Zodat mij een heerlijke vergelding is geschonken door de Heere, onder Wiens vleugelen het mij gegeven is te rusten. Onder Wiens schaduw het mij vergund is, te zitten, onder Wiens zorg en hoede ik mag wandelen. „Loof den Heere, o mijn ziel!” Dit is de taal van mijn hart, „en al wat binnen in mij is, Zijn heiligen Naam”, dat is de uitdrukking van mijn gemoed. Van Hem en voor Hem te spreken, wanneer Hij het hart verwarmt en het gemoed verheugt, is licht werk, waarbij men rust. Maar wanneer Hij zich verre houdt, als er geen dauw rust op de takken, dan is het moeilijk werk. In Zijn dienst, die altijd wordt begonnen en voortgezet door de Heilige Geest, is volmaakte vrijheid. En alle diensten verricht zonder Zijn almachtige werking zijn niets dan de diensten van een knecht. Waar de Geest des Heeren is, daar alleen is vrijheid. Dit weet mijn ziel zeer wel,

*„Hij moet het willen en het volbrengen werken,
En ons ook veilig in de heerlijkheid brengen!”*

SILAS. — Geloofst u dan, dat het kind Gods geheel machteloos is in geestelijke dingen, zonder de eeuwig gezegende Geest, dat hij niet kan bidden, lofzingen noch God aanbidden, dat hij niet de minste vrijmoedigheid kan gevoelen om toe te gaan tot die genade, waarin hij staat; dat hij geen geestelijke zegeningen kan genieten, geen geestelijke vrijheid gevoelen, geen ervaring hebben van de uitstorting des gemoeds,

verwijding des harten, vertedering der ziel en dat hij zich niet kan verheffen boven de doornen en distelen van de woestijn dezes levens, boven de afgunst en vrees des mensen, boven de verliezen en kruizen van dit leven, ... tenzij de Heilige Geest Zijn Goddelijke kracht aan Zijn ziel doet gevoelen?

PAULUS. Met mijn gehele hart en ziel geloof ik dat. Een erfgenaam des hemels heeft niet meer kracht uit zichzelf om een geestelijke daad te verrichten, een geestelijke gedachte te denken dan dat hij de winden in zijn vuist, of de wateren in de holte van zijn hand kan houden. Hij is machteloos: De Heilige Geest moet eerst het willen en het volbrengen naar Zijn welbehagen in hem werken, indien er enig zich heenwenden tot God, één blik hemelwaarts zal zijn. Als Hij ophoudt te werken in de ziel, dan is het kind Gods geheel bewegingloos.

SILAS. — Indien hetgeen u zegt waar is, hoe weinigen zijn er dan onder de belijders van de vrije genade, die dit erkennen. Want dikwijls hoort men van „de gemeenschap met de Heere aankweken.” „Toenemen in de ontvangen genade...” „Leven overeenkomstig zijn voorrechten,” enz. enz.

PAULUS. — Er zijn veel gezegden in de godsdienstige wereld zelfs onder hen, van wie wij het goede hopen, en die wij geloven, dat tot het verbond behoren, en die in zekere mate door de Heilige Geest zijn onderwezen, welke zeer onbetamelijk en ongepast zijn voor Gods kinderen.

SILAS. — Maar zijn er niet veel vermaningen, raadgevingen en waarschuwingen in Gods Woord, die geheel nutteloos zouden zijn, indien wij volstrekt geen kracht in ons hadden, om daaraan te gehoorzamen, daarop acht te geven en ons gedrag naar dat onderwijs in te richten?

PAULUS. — Het verwondert mij zeer, mijn vriend op deze wijze te horen spreken. Want het is een taal, die zelfs zeer ongepast is voor een jongeling in de waarheid. Het zou mij niet bevreemd hebben, indien ik een zuigeling in de genade aldus had horen praten.

God verhoede, dat ik ooit het „*Onderwijzend gedeelte van Zijn Woord*”² zou willen loochenen, ik wens steeds op te zien tot de Geest om Zijn kracht en wijsheid, om mij recht bekwaam te maken om de schriften der Waarheid te onderscheiden, daar ik mij wel bewust ben, dat de gehele waarheid in Zijn hand is en Hij alleen ons tot ons voordeel kan onderwijzen.

Er zijn honderden raadgevingen, vermaningen, en voorschriften in het Woord die ik *geboden* zou willen noemen. Zodat het kind Gods, de erfgenaam van het nieuwe verbond, in plaats van onder de Wet der Tien geboden te staan, onder *de wet des Evangelies van honderden geboden staat*. En hij heeft niet meer kracht in zichzelf, om een van deze Nieuw-Testamentise geboden te houden, dan om de gehele wet Gods te vervullen en die heerlijk te maken. Hij kan het ‘Voorschrift’ niet beter gehoorzamen dan de wet.

De Heere gaf de wet niet door Mozes, omdat Hij verwachtte, dat Zijn kinderen die in de woestijn zouden houden, als Hij dit gedaan had, zou Hij zeer teleurgesteld zijn geworden. Want zelfs Mozes en Aäron overtraden haar herhaaldelijk.

² Deze uitdrukking is ontleend aan de publicatie van J.C. Philpot. Overdenkingen van het gebiedende deel van Gods Woord; of *Het Evangelievoorschrift*.

‘Wettische gehoorzaamheid’ zou voldoende zijn, indien wij de wet konden vervullen. Maar niemand heeft dat nog ooit gedaan. En niemand zal het ooit kunnen doen. Sommigen redeneren alzo, “dat hoewel wij verlost zijn door een Borg, bevrijd door Christus van het juk der wet, wij toch onder de verplichting liggen van de Nieuw-Testamentische geboden en dat het noodzakelijk voor ons is in alle inzettingen van het huis des Heeren onberispelijk te wandelen.”

Nu is dit gemakkelijk gezegd. Maar waar, mijn broeder, is de mens op aarde te vinden, die durft zeggen als onder Gods oog, Die het hart kent, en de daden der mensenkinderen weegt, dat hij enige kracht in zichzelf heeft, om te wandelen, te spreken, te handelen en te volbrengen, wat de voorschriften van het Nieuwe Testament inhouden? Mensen, die spreken van hun gedrag in te richten naar de eisen van het Nieuwe Testament, geven duidelijk blijk van hun onbekendheid met de mens. Het is zeer gemakkelijk voor de mens om zo te spreken. Maar spreken is geen handelen. Het is gemakkelijk voor de mens om te preken, maar preken is niet hetzelfde als in beoefening brengen, wat de prediking inhoudt. De mensen houden er van, anderen te vermanen; maar hoe staat het met henzelf?

SILAS. — Wat is uw gevoelen, mijn vriend, over de geboden, zoals u ze noemt, van het Nieuwe Testament? Is het niet verplichtend voor ons, die te volbrengen?

PAULUS. — Wel, broeder, er zijn duizenden belijders, die u zullen zeggen, dat Christus ons slechts twee geboden heeft nagelaten, namelijk Doop en Avondmaal, waaraan zij zich streng houden, en zo versieren zij zich met deze vederen van Christelijke gehoorzaamheid, en zien met heilige verontwaardiging op ons neer, ons „ongehoorzame kinderen” noemende.

Ik heb in mijn leven, honderden van deze soort ontmoet. Christus zegt: „Een nieuw gebod geef ik u, dat gij elkaar lief hebt; gelijk Ik u heb lief gehad, dat u ook elkaar liefhebt. Hieraan zullen allen bekennen, dat u Mijn discipelen bent, zo gij liefde hebt onder elkaar.”

Nu meen ik, dat dit „nieuwe gebod” overtreden wordt door duizenden, die voorgeven twee andere geboden te onderhouden, en er kan geen gebod zijn van groter gewicht, dan het zoëven genoemde. Elkaar bijten en vereten is zeer onbetamelijk, en geeft blijk van een geest, die Christus niet heeft ingeplant, die Hij nooit zal erkennen. Liefde tot elkaar is aanbevelenswaardig, het tegenovergestelde is afkeurenswaardig.

„De liefde denkt geen kwaad,” en zij, die vooringenomen zijn tegen, en kwaad spreken van de huisgenoten des geloofs, kinderen van dezelfde Vader, erfgenamen van dezelfde belofte, deelgenoten van dezelfde genade, aanbidders van dezelfde God, medeburgers van dezelfde Berg Sion, hebben noch de goedkeuring van God, noch van hun geweten. Zij, die enige geboden uit Gods Woord uitkiezen en die met een natuurlijk hart volbrengen, en zich beroemen op hun gehoorzaamheid aan 's-Heeren geboden, moeten nog leren, wat het zegt: „Ik wil barmhartigheid en geen slachtoffer.” Johannes zegt: “Hij, die zegt, dat hij in het licht is, en zijn broeder haat, die is in de duisternis tot nog toe. Die zijn broeder liefheeft, blijft in het licht en geen ergernis is in hem.” Al wat scheiding maakt tussen de leden van de een ware kerk is niet uit God, want God is geen God van verwarring, maar een God van orde. Al wat terughouding werkt onder de verschillende huisgenoten des geloofs, is niet uit God. Al wat oorzaak is, dat Gods kinderen elkaars gezelschap ontwijken, is niet uit God.

Het Woord zegt: „Hoe goed en liefelijk is het, dat broeders van hetzelfde huis samen wonen.” Maar welke eenheid kan er zijn in die geest, die zegt: „Nader tot mij niet, want ik ben gehoorzamer dan u bent?” Paulus zegt: „Benaarstigt u, te behouden de

enigheid des Geestes door de band des vredes;” terwijl het grote streven heden ten dage is, tweedracht te zaaien onder broeders en de kinderen van elkaar af te houden. „Een vijandig mens heeft dit gedaan,” want „van de beginne is dit zo niet geweest.”

Liefde is de vervulling der wet en liefde is het einddoel van het Evangelie. Christus is niet gekomen om de wet en de profeten te ontbinden. Maar hij is gekomen, om die te vervullen, voor hen, die door Zijn Geest geleerd hebben, dat zij ze in eigen kracht niet kunnen volbrengen. Hij is de vervulling van ieder gebod en de gehoorzaamheid van ieder voorschrift.

Christus zegt: “Gij hebt gehoord, dat gezegd is: oog om oog; en tand om tand; maar Ik zeg u, (is dit gebod bindend?) dat gij de boze niet weerstaat. Maar zo wie u op de rechter wang slaat, keert hem ook de andere toe. En zo iemand met u rechte wil, en uw rok nemen, laat hem ook de mantel. En zo wie u zal dwingen één mijl te gaan gaat niet hem twee mijlen. Geeft dengenen, die iets van u bidt en keert u niet af van dengenen, die van u lenen wil. Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten; maar Ik zeg u, (is dit gebod bindend?) hebt uw vijanden lief, zegent hen die u vervloeken, doe wel dengenen, die u haten. En bidt voor degenen, die u geweld doen en die u vervolgen; opdat u moogt kinderen zijn van uw Vader, die in de hemelen is. Want Hij doet Zijn zon opgaan over bozen en goeden en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Want indien gij liefhebt, die u liefhebben wat loon hebt u? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde? En indien u uw broeders alleen groet, wat doet u boven anderen? Doen ook niet de tollenaars alzo? Weest dan u lieden volmaakt, gelijk uw Vader, die in de hemelen is, volmaakt is.”

Zie, broeder, op de lange reeks van geboden, door de lippen van Christus gesproken en die ik hier heb aangehaald. Zeg mij, „waar is de mens, die deze geboden zelfs één uur in een jaar houdt?” Men gaat ze stilzwijgend voorbij, waarom zouden zij er zijn? Is het, omdat het niet nodig is, ze te gehoorzamen? Op welk gezag kiezen de mensen zekere geboden en dringen daarop zo sterk aan, terwijl zij op andere, die even verplichtend zijn, geen acht slaan? Werden niet al deze geboden gegeven door dezelfde Heere? Wordt ons niet gezegd onze mantel te geven aan hem, die onze rok neemt. Wordt ons niet bevolen, onze linkerwang toe te keren aan hem, die ons op de rechter sloeg? Waarom moet de mens zo partijdig zijn? Waarom trachten één gebod te houden en zich te beroemen op gehoorzaamheid, met verwaarlozing van andere? De Heere zegt: „Wanneer gij een middagmaal of avondmaal zult houden, zo roept niet uw vrienden, noch uw broeders, noch uw magen, noch uw rijke geburen, opdat ook dezelve u niet te eniger tijd weder nodigen en u vergelding geschiedde. Maar wanneer gij een maaltijd zult houden, zo nodig armen, (wie doet dat?) verminkten, kreupelen, blinden: en gij zult zalig zijn, om dat zij niets hebben, om u te vergelden. Want het zal u vergolden worden, in de opstanding der rechtvaardigen.”

Waar wordt de belijder of de bezitter, gevonden die deze geboden onderhoudt? Wie zou zulk een verzameling van ellendigen willen nodigen? Waar is de goed bezoldigde predikant of voorname diaken, die zulk een samenraapsel aan zijn tafel zou dulden? Wie zou zulk een onaanzienlijk gezelschap rondom zijn dis willen verenigen? Ik heb die mens nog niet ontmoet. Maar toch, beveelt Christus de Zijnen niet, zó te handelen en hieraan te gehoorzamen?

Zegt Christus ook niet: „Wees dan barmhartig, gelijk ook uw Vader barmhartig is?” Maar wie gehoorzaamt dit gebod? Zegt Hij niet door Johannes, dat “wie zijn broeder haat een moordenaar is?” En toch heb ik in mijn leven honderden ontmoet, die mij gehaat hebben en menig bewijs van die haat hebben gegeven en als hun gevraagd werd, waarom zij aldus een door God gezonden dienaar verachtten en verwierpen,

zouden zij zeggen: *“om zijn ongehoorzaamheid, omdat hij des Heeren geboden niet houdt.”* Terwijl het grootste van alle geboden en het meest bindend voor hen, als erkende Godsmannen, zegt: „Dit is Mijn gebod, dat gij elkaar liefhebt, gelijkterwijs Ik u liefgehad heb.”

Vandaar dat, volgens Jezus' woorden liefde tot de broederen, de vervulling is van Zijn bijzonder en eigenaardig gebod. Johannes verstond deze waarheid goed, toen hij schreef aan de uitverkoren vrouw: “Ik ben zeer verblijd geweest, dat ik van uw kinderen gevonden heb, die in de waarheid wandelen gelijk wij een gebod ontvangen hebben van de Vader. En nu bid ik u, (uitverkoren) vrouw, niet als u schrijvende een nieuw gebod, maar hetgeen wij gehad hebben van het begin, namelijk, dat wij elkaar liefhebben. En dit is de liefde, dat wij wandelen naar Zijn geboden: dit is het gebod, gelijk gijlieden van het begin gehoord hebt, dat gij in hetzelfde zoudt wandelen.”

Dezelfde apostel zegt ons in zijn eerste zendbrief, welke de twee geboden zijn. Luister: „En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, dewijl wij Zijn geboden bewaren en doen hetgeen behaaglijk is voor Hem.” Welke dingen zijn Hem behaaglijk? O, zeggen de Baptisten, Doop en Avondmaal.” Johannes zegt dat niet, maar hij zegt „En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de Naam Zijns Zoons, Jezus Christus, en elkaar liefhebben, gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft. En die Zijn geboden bewaart blijft in Hem en Hij in denzelve.” Vandaar betekent volgens de Heilige Geest bij Johannes het: „Zo gij Mij lief hebt, houdt Mijn geboden:”, door Christus uitgesproken - en waarop zich de Baptisten beroemen, wegens hun nauwgezette gehoorzaamheid, - eenvoudig: *geloof in Christus en liefde tot de broederen*. Geen van beide kunnen de erfgenamen des hemels houden tenzij zij kracht van Boven ontvangen.

Maar „Zijn bevelen” zoals de geliefde Hawker bij zijn leven zei, „sluiten liefelijke bekwaammaking in. Geloof in de Heere Jezus en liefde tot de heiligen zijn de twee bijzondere geboden van Christus, en zonder dit geloof en deze liefde is het onmogelijk, Hem te behagen door een zogenaamde gehoorzaamheid van onze kant. Het geloof werkt door de liefde en het geloof is „Gods gave,” en „God is liefde” en „de liefde denkt geen kwaad” van de naaste. En „de liefde is de vervulling der wet.” Deze liefde, welke de wet is van het geestelijk huis, het leven van de geestelijke kinderen, bezitten alleen de vrijgekochte zonen en de door genade geleerde dochteren. Paulus zegt, schrijvende aan de gemeente te Rome: “Zijt niemand iets schuldig dan elkaar lief te hebben; want die de anderen liefheeft, die heeft de wet vervuld. De liefde doet de naaste geen kwaad; zo is dan de liefde de vervulling der wet.” Zodat indien iemand werkelijk kan liefhebben met een rein hart, hij de wet Gods kan vervullen. Want Christus, die de Liefde is, is het einde der wet tot rechtvaardigheid, een iegelijk, die gelooft.” Want de gehele wet wordt vervuld in één woord, namelijk dit: *gij zult uw naaste liefhebben als u zelf*. „Maar indien gij elkaar bijt en vereet, zie toe, dat gij van elkaar niet verteerd wordt.”

Jakobus, door dezelfde Geest onderwezen, zegt: „Indien gij dan de Koninklijke wet volbrengt naar de Schrift: gij zult uw naaste liefhebben, als uzelf, zo doet gij wel. Maar indien gij de persoon aanneemt, zo doet gij zonde, en wordt van de wet bestraft als overtreders. Spreekt alzo en doet alzo, als die door de wet der vrijheid zult geoordeeld worden.”

Nu, broeder, heb ik u ruimschoots uit Gods Woord aangetoond dat, wat een mens ook mag bezitten, indien hij de liefde niet heeft, zijn belijdenis ijdel is. Mij dunkt, dat Paulus de zaken tamelijk duidelijk heeft uitgedrukt in de volgende teksten: „Al ware

het, dat ik de talen der mensen en der engelen sprak en de liefde niet had, zo ware ik een klinkend metaal of luidende schel geworden. En al ware het, dat ik de gave der profetie had, en wist al de verborgenheden en al de wetenschap, en al ware het, dat ik het geloof had, dat ik bergen verzetten en de liefde niet had, zou ware ik niets. En al ware het, dat ik al mijn goederen tot onderhoud der armen uitdeelde en al ware het, dat ik mijn lichaam overgaf opdat ik verbrand zou worden, en had de liefde niet, zo zou het mij geen nuttigheid geven. De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren, de liefde is niet afgunstig; de liefde handelt niet lichtvaardig zij is niet opgeblazen; zij handelt niet ongeschikt. Zij zoekt zichzelf niet; zij wordt niet verbitterd; zij denkt geen kwaad. Zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid. Maar zij verblijdt zich in de waarheid. Zij bedekt alle dingen; zij gelooft alle dingen; zij hoopt alle dingen; zij verdraagt alle dingen. De liefde vergaat nimmer meer. Maar hetzij profetieën, zij zullen teniet gedaan worden: hetzij talen zij zullen ophouden; hetzij kennis zij zal teniet gedaan worden.”

SILAS. — Ongetwijfeld is alles, wat u zegt waar, mijn vriend. De geest van godsdienstige onverdraagzaamheid is altijd de meest onverdraagzame geest in de wereld geweest. En met u ben ik van mening; dat het een gebod van het Nieuwe Testament even verbindend is voor Gods kinderen als het andere. En toch, zoals u duidelijk hebt aangetoond, zijn er veel geboden, vermaningen en waarschuwingen, waarop de belijders weinig acht slaan. Ongetwijfeld heeft de Doop meer scheuring in de gemeente van Christus gemaakt en meer verwarring, toorn en bitterheid veroorzaakt, dan iets anders, en het schijnt vreemd, dat het de duivel wordt toegelaten zijn eigen weg hierin te gaan, want het is zeer duidelijk dat hij er zeer de hand in heeft.

PAULUS. — Daar omtrent bestaat geen twijfel, broeder. Ik heb hierin de geest des satans menigmaal duidelijk zien doorstralen. Die belijders, die menen, dat de Waterdoop (van volwassenen) in de kerk noodzakelijk is, zijn zonderling vooringenomen tegen hen, zelfs onder Gods kinderen, die het noodzakelijke er niet van „inzien.” Inderdaad, zij zijn zo vooringenomen tegen hen, die gewetenshalve van hen verschillen, dat zij alles doen wat in hun macht is, om hinderpalen op hun weg te leggen voor de zaak van God en de waarheid. Indien iemand duidelijk rekenschap kan geven van Gods werk aan zijn ziel, en van zijn roeping tot de bediening is dit alles niets, tenzij hij de mensen kan tonen, hoe de Heilige Geest hem leerde, de doop te beschouwen en toe te passen. Tot deze broederschap van belijders behoren enige van de meest beklagenswaardige predikers, die de zaak, welke zij voorgeven voor te staan, in oneer brengen. Velen van hen verstaan nog niets van geestelijke ervaring. Behalve een kleine en nog zeer verwarde schets, welke verdorven schepselen en hoogmoedige ellendelingen zij zijn, hebben zij bij al hun beschouwingen over de Doop, en de oorspronkelijke kerkorde en bestuur, weinig te zeggen.

Ik geloof, dat honderden **Baptistische leraars**, zoals zij genoemd worden in ons land, volstrekt geen kennis hebben van God noch van zichzelf. Maar dit betekent weinig, ze zijn toch Baptisten. En niemand kan mij doen geloven, dat de Heilige Geest de Werker is van zulk een verwarring als nu heerst onder hen, die zich *de ware kerk volgens de Apostolische orde* noemen.

Gedurig horen wij, als een wondervol heldenfeit, dat er hier en daar een Stright Baptistische gemeente is gesticht en al is „de gemeente” zo arm, dat zij slechts eens in de maand een leraar kunnen krijgen. Toch zouden zij, indien een Godsman zich voordeed, die een evengoed verslag kon geven van zijn roeping door genade, van zijn roeping tot het werk der bediening, en van de zegen op zijn arbeid, als wijlen William

Gadsby, John Warburton en anderen, hem niet toestaan Gods waarheid in hun kapel te preken. Zodat zij bepaald juist mensen zijn, die zoveel als in hen is verhinderen, dat Gods waarheid gepredikt wordt, omdat zij niet gepredikt wordt door de mond van een Baptist.

SILAS. — Maar gelooft u mijn vriend, dat zij hun vooroor- deden zo ver drijven, want dit schijnt mij veel van de geest van hem, die gezeten is op de stoel van Petrus?

PAULUS. — Broeder, ik zal u een bewijs geven van al wat ik zeg, en u verzekeren, dat dit geenszins slechts een beschouwing is van mezelf. Enige maanden geleden zou ik een reis maken met het doel, om hier en daar te preken en kwam zeer dicht bij een stad, waar ik een warm vriend had, die altijd bereid is, een gelegenheid om te preken voor mij te zoeken. Ik nam ook Oxford in mijn reisplan op, wetende, dat er twee Baptistische gemeenten waren. En omdat zij slechts nu en dan een leraar hadden, schreef ik aan een van hun gemeenteleden, die mij herhaaldelijk gehoord had, en die ver verwijderd scheen van een streng vooroordeel, - ik noem het haat dat zo algemeen is onder hen, - hem mededelende, dat ik van plan was Oxford te bezoeken, om daar gedurende een week 's avonds te preken. En dat, daar ik mijn vriend niet graag op kosten wilde jagen om een lokaal te huren, ik hem vroeg, of hij mij ook de gelegenheid kon verschaffen, om te preken in een van de twee Baptistische kapellen, daar die toch zonder leraar waren. Hij deed er moeite, zelfs veel moeite voor maar te vergeefs. De diakenen van de eerste kapel, tot wie hij zich begaf namen niet meer tijd om afwijzend te besluiten, dan de Paus zou doen om mij *een ketter* te noemen. De diakenen van de tweede kapel gingen niet zo overhaast te werk, maar namen enige tijd voor te overwegen, of het bestaanbaar was met hun geest van uitsluiting, om een niet-Baptistisch prediker op hun preekstoel toe te laten. Maar zijn poging hier leed evenzeer schipbreuk. Hij schreef mij een zeer vriendelijk briefje, het betreurende, dat de staat van zaken zo was. Er bijvoegende, dat de leraar, die bij hem was en voor genoemde gemeente zou optreden, hem gezegd had, dat hij graag zijn eigen kapel voor mij zou openstellen, als ik bij een dergelijke gelegenheid die weg uitkwam.

Nu broeder, kunt u onderscheid zien tussen de geest, die het vuur van Smithfield ontstak, en de geest die een dienstknecht Gods buitensluit uit de zogenaamde kapellen der waarheid te Oxford? Gelooft u niet, dat indien de diakenen van deze kapellen kinderen Gods geweest waren, het hun even aangenaam zou geweest zijn, een Evangelieverkondiging te horen uit de mond van Paulus, als van de lippen van Petrus? In aanmerking nemende dat Oxford een plaats is, waar de satan inzonderheid zijn zetel houdt, dat het de vraag is, of er één Godsman in één der kerken of Colleges is, en dat slechts nu en dan een leraar der waarheid de plaats bezoekt, schijnt het niet hoogst onredelijk, onschriftuurlijk en strijdig met de geest door Christus ingeplant, om te trachten een Evangelieverkondiging te verhinderen?

SILAS. — Mijn vriend, ik ben verbaasd! Ik weet zeer wel, dat er een vooroordeel bestaat bij de Baptisten tegen allen, die de dingen niet zien zoals zij. Maar ik dacht niet, dat zij het zó ver zouden drijven. Voorzeker, zij deden al wat in hun macht was, om de Heilige Geest te weerstaan in u, een dienaar van God gezonden.

PAULUS. — Juist zo. Er staat op de lijst geen enkel Baptistische leraar, - de waarde oude Willem Gadsby, en de moedige oude Johannes Warburton niet uitgezonderd, - er leeft er geen, die zijn roeping door genade en zijn roeping tot de bediening duidelijker kan aanwijzen, dan de Heere het mij heeft gegeven dit te doen. En dit wordt als van geen betekenis geheel ter zijde gesteld, omdat het de eeuwig gezegende Geest niet

behaagde mij tot het Waterbad te brengen en mij te zeggen, dat ik anderen tot dat Waterbad moet brengen, omdat de geboden des Heeren moeten gehoorzaamd worden. Welk een oppervlakkig onderricht! Denk slechts broeder, alles, wat de Heere voor mij gedaan heeft, wordt als niet geacht door de Baptistische leraars, omdat het Hem niet goed heeft gedacht, mij Baptist te maken.

„Onze Heere was een Baptist” zeggen zij. Ik wilde, dat de mensen wat meer bedachten wat zij zeggen, wanneer zij van 'onzen Heere' spreken. Mijn Bijbel spreekt van slechts één Baptist en dat was Johannes. De Heere noemde Zich zo nooit; waarom zouden de mensen dat heden ten dage doen? De Apostelen hebben de „Levensvorst” en de „Heere der Heerlijkheid” geen Baptist genoemd, waarom zouden dan de hedendaagse leraars dat doen? Geloofd zij Zijn naam, ik kan voor Hem betuigen: „Ik weet Wien ik heb geloofd en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand bij Hem weggelegd te bewaren tot dien dag.”

Ik weet, dat Hij mij menigmaal aan Zijn voeten gebracht heeft, mij bekwamende, om Avondmaal met Hem te houden en de liefelijkste gemeenschap met Hem te oefenen. Toch ben ik geen Baptist en de Baptisten willen noch mijn geschreven getuigenis lezen, noch die uit mijn mond horen. Hoe komt dit? Laat hun geweten voor hen antwoorden. De Heere neemt mij aan, - en zij belijden Hem als hun Meester - Hij houdt gemeenschap met mij, delgt mijn zonde uit, spijst mij met Zijn vlees en bloed, vervult mijn ziel met heilige vreugde, zalft mij door Zijn Geest, opent mijn mond om Zijn Evangelie te preken. En toch ben ik geen Baptist. Ik kan door genade alleen, rekenschap geven, van de hoop die in mij is. Ik kan getuigen van liefde, verlossing en zaligheid, ondervonden aan mijn ziel. Ik zou mijn hoorders of lezers op plaatsen kunnen brengen, waar de Heere mij is verschenen, mij gezegend heeft, en waar Hij mij dierbaar is geworden, daar Hij mij deed gevoelen, dat de hemel reeds hier is begonnen, ... en toch ben ik geen Baptist.

Ik daag de meest geestelijk gestemde onder de Baptisten uit, mijn uitgegeven werken te lezen en mij dan tegen te spreken, of op gezag der Schrift een bladzijde af te keuren. Ik weet, dat de waarheden, die de Heere mij genadig geleerd heeft, stand zullen houden, en een bron zullen zijn van vertroosting voor mijn ziel in eeuwigheid. Herhaaldelijk heeft de Heere mij zo verheven boven alles, waaraan ik in de woestijn dezes levens onderworpen ben, en zo gemeenschap met mij geoefend van zijn genade-troon, dat ik alles had in overvloed. Mijn hart is ontgloeid in liefde; mijn ziel zweefde op de vleugelen der genade, mijn gemoed stortte zich uit in de volheid van Christus Jezus, mijn zonde zijn alle gewassen in Zijn verzoeningsbloed, mijn schulden zijn alle betaald door mijn Borg, zodat ik met KENT kan zingen:

*„Zijn vlees heb ik gegeten, Zijn liefde bezongen,
Terwijl Zijn banier over mijn hoofd wapperde.”*

en met dat al ben ik toch geen Baptist en er zijn duizenden Baptisten, die voorgeven de Heere te kennen en die er zich op beroemen, zich te houden aan Zijn heilig gebod van gedoopt te zijn, en toch dat gebod terzijde stellen en gering achten, dat zegt: „elkaar lief te hebben,” en mij als mede-erfgenaar dezelfde genade des levens, die in Christus Jezus is; er zijn duizenden van dezulken, zeg ik, die mij noch willen horen preken, noch mijn boeken lezen. Hoe komt dat, broeder? Er moet voorzeker ergens iets verkeerd zijn. Ik kan talloze bewijzen geven, dat het Woord door mijn lippen gesproken, door de Heere is goedgekeurd, dat de waarheid uit mijn pen gevloeid, door de Heere is gezegend, en toch ben ik geen Baptist en velen van hen willen niets met mij te maken hebben, dan om mij als een kwade en lastige hond van de plaats te schoppen.

SILAS. — Mijn vriend zou u uw preekstoel open stellen voor een Baptistisch leraar, indien u geloofde, dat hij een dienstknecht van God was?

PAULUS. Van ganser harte,

SILAS. — Leest u de geschriften van Baptistische bekeerde mannen?

PAULUS. Zeker doe ik dat en er is geen boek in de wereld dat ik hoger waardeer, dan de „Genade van de Verbonds-God”, door de geliefde, oude John Warburton. Er is geen leraar, die, naar mijn mening, zo ernstig is geweest, sinds Willem Huntington, dan wijlen Willem Gadsby. Ik houd zeer veel van deze beiden en van veel andere om der waarheid wil. En ik kan doen wat zeer weinige, - zo enige - Baptisten, kunnen doen, namelijk hun werken lezen en hun preken horen zonder vooroordeel. Ik zou mijn preekstoel openstellen voor ieder van hen, die ik meen, dat door God gezonden zijn om te preken. Maar ik ken er niet één onder de gehele broederschap, die dit voor mij zou doen. Echter kan ik God danken, dat ik hen liefheb die Hem liefhebben, hetzij zij voorstanders zijn van de Volwassendoop of niet.

Maar ik zou willen zeggen tot hen, die zo partijdig zijn omtrent het zogenaamd gebod van Christus omtrent de doop: wees op uw hoede, dat u niet in uw ijver voor een „ondergeschikt” gebod het „grote” overtreedt. “Hebt elkaar vurig lief uit een rein hart. Want de liefde is uit God, en hij, die liefheeft is uit God geboren en kent God.” Nadrukkelijk zou ik het een ieder van hen willen toeroepen: „Dit is Mijn gebod, dat gij elkaar liefhebt, zoals Ik u heb liefgehad. Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u bevolen heb.”

Maar de Heere beval Zijn kinderen nooit, om een Zijner dienaren te verachten, te verwerpen, hem de rug toe te keren, zoveel als zij kunnen kwaad van hem te spreken, en hem te beledigen. De Heere beval nooit aan de diakenen, voorstanders van Zijn zaak der waarheid, hun preekstoel te weigeren aan Zijn gezalfde dienaren. De Heere beval nooit te weigeren een werk aan te kondigen over de waarheid, geschreven door een van God geleerd man, en dat nog wel een werk, het verhaal bevattende van hetgeen de Heere aan zijn ziel gedaan had.

SILAS. — Nee, mijn vriend, dat is onmogelijk. De gemeente des Heeren is één en de Heere bemint al Zijn kinderen gelijk. In geen zijner kinderen zal Hij het goedkeuren, dat zij, door streng te ijveren voor de doop, het gebod overtreden, dat op liefde tot de broederen aandringt. Geloof in de Heere Jezus Christus tot zaligmaking der ziel en liefde tot de broederen in weerwil van enig verschil in uitwendige zaken, is voorzeker meer te prijzen dan die gemelijke, liefdeloze paapse geest, die leden van hetzelfde gezin, kinderen van dezelfde familie, navolgers van dezelfde Jezus, deelgenoten van dezelfde genade, belijders van dezelfde leer der onderscheidene genade, zou willen uitsluiten. U kunt er staat op maken, broeder, dat deze geest van uitsluiting, uit de hel is en tot de hel moet weerkeren; want God is niet de werker van zulk een verwarring. Hij heeft geen lievelingen onder Zijn kinderen. Hij heeft geen bijzonder verblijf in de hemel voor Baptisten. Zij moeten hun waterillusie aan deze zijde der Jordaan laten en - o hoe vreselijk! - zij moeten zich vergenoegen aan te zitten aan de bruiloft des Lams met zulke ongehoorzame mannen, als Toplady, Romaine, Newton, Benidge, Huntington, Irons, Hawker, Triggs, Vinall, Abrahams en veel anderen, die reeds gestorven zijn en enigen, die nog leven die geen Baptisten zijn.

PAULUS. — Ja, broeder, ik geloof dat die geest in de Baptisten, die mij hun

preekstoel doet weigeren en mijn boeken weert, mij ook graag buiten de hemel zou sluiten. Zeker zouden enige van de strengste onder hen nauwelijks de hemel willen binnengaan, indien zij meenden dat ik die plaats zou betreden. Maar zij stellen zich voorzeker gerust met de hoop, dat ik gebannen zal worden naar die plaats, waar die hoop nooit binnenkomt. O Baptisten, hoe zou u mij uit de hemel kunnen houden, daar ik de verzekering daarvan in mijn hart, de voorsmaak daarvan in mijn ziel, de eerstelingen daarvan in mijn gemoed gevoel! Hoe zou u dit kunnen? De Heere heeft mij levend gemaakt, mij gebracht tot de vrijheid der kinderen, mij herhaaldelijk begenadigd met gemeenschapsoefening met Hem. Hij heeft mij gezonden, om Zijn dierbare waarheid, Zijn heerlijk Evangelie te schrijven en te preken, en Hij zal, als mijn aards loopbaan voleindigd is, komen en mij tot Zich nemen, om bij Hem te wonen, te knielen voor Zijn troon, mij te mengen onder de geesten der volmaakt rechtvaardigen en in te stemmen in het eeuwig *Hallelujah*.

Herhaaldelijk verzekerde Hij mij, dat ik Zijn kind, Zijn dienstknecht ben. Zijn liefde is menigmaal in mijn hart uitgestort door de Heiligen Geest. Menig, menigmaal deed Hij mij, wanneer ik in verbrijzeling des harten tot Hem kwam, een diep gevoel van Zijn zo rijke en vrije genade ondervinden. Geen levend wezen, geen verheerlijkte heilige heeft meer reden Hem te danken en te loven. Wanneer twijfelingen mijn gemoed vervulden, vrees mijn hart bezwaarde, wolken van dikke duisternis mijn geest neerdrukten, wanneer ik overstelpt werd door onrust, tot het uiterste gedreven door smart, is mijn gezegende Heere, mijn verheerlijkte Zaligmaker, mijn beminde Bruidegom mij herhaaldelijk verschenen, mij toefluisterende: „Ik ben het, vrees niet.” O, menigmaal voerde Hij mij uit smart en droefheid en legde vrolijke gezangen der bevrijding in mijn mond! Wanneer mijn geest in mij overstelpt werd, heeft hij mij gebracht tot de Rots, die hoger is dan ik. De eeuwigheid zal te kort zijn om de uitgestrektheid van die liefde te vermelden, die zo herhaaldelijk aan mijn ziel geopenbaard werd door de kracht van de Heilige Geest.

Waarlijk broeder, zo iemand in de wereld zeggen kan: „Het goede en de weldadigheid hebben mij gevolgd, al de dagen mijns levens,” dan ben ik het. O genade aller genade! Ik kan nog meer zeggen, ook nog dit: „En ik zal in het huis des Heeren blijven in lengte van dagen.” Met Paulus kan ik zeggen, uit de grond mijns harten, en op dit ogenblik met diep gevoel en blijdschap: „Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning hebben liefgehad.” Onverschillig of zij gedoopt zijn geworden (als volwassenen) of niet of tot welke sekte der belijdende kerk zij hier op aarde behoren. Nee, Gode zij dank, Hij bemint Zijn kinderen allen evenzeer, zij zijn allen evenzeer gezegend, gezaligd en zullen allen aankomen in de verblijven der gelukzaligen. Want deze eer genieten alle heiligen. “Prijs de Heere!”

SILAS. — Heb ik u niet horen zeggen, dat men een aankondiging van u geweigerd had in een Baptistisch blad der waarheid?

PAULUS. — Ja toen ik in de stad woonde, zond ik in „*The Evangelie Standaard*”³ een aankondiging van „De weg langs welken Hij mij geleid heeft,” naar ik meen 3 pond Sterling biedende, voor een bladzijde op de omslag gedurende een maand. Maar het werd mij teruggezonden met deze woorden: „Dit kan volstrekt niet in de „Standaard” worden opgenomen!” Wat zegt u broeder?

³ De brochures verschenen vanaf 1866 en werden in 1871 in een boek gebundeld. In die tijd was Philpot waarschijnlijk hoofdredacteur van *The Gospel Standard*.

SILAS. — Wel ik ben verbaasd. Het is opzettelijk Gods waarheid onderdrukken en verhinderen, dat het getuigenis van een kind en dienaar Gods in de handen van Gods kinderen komt. Inderdaad, ik beschouw het als een weerstaan van de Heiligen Geest.

PAULUS. — Dat is het broeder, en ik wil u een ander voorbeeld noemen. Toen de Heere mij, nu drie jaar geleden, terugbracht van de rand des grafs en mij in staat stelde, een getrouw getuigenis te schrijven van Zijn leidingen met mij, gedurende die vijf weken van ernstige bezoeking, zond een van mijn vrienden te Brigg een aankondiging in de „The Gospel Standard” van het werk „Gezondheid en Genezing.” Zij vroegen de naam te mogen weten van de schrijver. Toen zij vernamen dat ik het was, werd het beleefd geweigerd. Wat denkt u daar nu van, broeder? Is dit christelijke liefde? Is dit het houden van Christus' geboden? Is dit een openbaring van de geest des Evangelies? Ik geloof het niet; als dat althans zo is, zou ik zeggen? „Heere bevrijd mij van zulk een geest.”

SILAS. — Het is, om er het minst van te zeggen, de geest van de antichrist. Ik zie geen onderscheid tussen deze handelwijze en die der Roomse kerk, die de Bijbel haar leken onthoudt.

PAULUS. — Het is juist dezelfde geest. Er is niet het minste onderscheid tussen.

SILAS. — Wel mijn vriend, wat zullen wij tot deze dingen zeggen.

PAULUS. — Wel dit, zo God voor ons is, en dat is Hij zeker, wie kan dan tegen ons zijn, dat het ons werkelijk schaadt? En hoewel God hun toelaat, de waarheid uit mijn mond en uit mijn pen aan hun belijders te onthouden, Hij mij echter genadig zegent, om Zijn Woord te spreken en te schrijven. Met HART zou ik willen zingen:

*„De weg, die ik betreed, kan niet verkeerd zijn,
Als Jezus op die weg slechts is.”*

Wat mij aangaat, ik zou van ganser harte kosteloos in mijn blad, ieder tijdschrift der waarheid, of ieder ander boek over de waarheid, maanden achter elkaar aankondigen. Inderdaad ik heb dit zeer dikwijls gedaan, en doe het iedere maand.

SILAS. — Hieromtrent is slechts één gevoelen. De Geest die er naar streeft de waarheid te verspreiden, moet een betere Geest zijn dan die tracht haar te onderdrukken. Inderdaad dat is een geheel Roomse geest, of liever een geest uit de duivel. Moge God mij bewaren, in dit kort en wisselvallig leven, voor zulk paaps bijgeloof en Baptistische afgoderij!

PAULUS. — Genoeg, broeder, nog één woord slechts. Ik heb allen lief, die de Heere Jezus Christus liefhebben en die een Schriftuurlijk bewijs kunnen geven, dat zij door genade een goede hoop hebben. Deze zijn mijn broederen, of zij Baptisten zijn of niet. Met hen hoop ik eens te komen in de veel woningen daarboven bereid. Met hen, vertrouw ik, zal ik eeuwig de Koning zien in Zijn schoonheid, mij koesteren in onbewolkte zonneschijn, mij dompelen in de peilloze oceaan van liefde, en instemmen in het heerlijk *hallelujah* Gode en het Lam ter eer. Aangenaam zou het mij zijn alle wortels van bitterheid, die opschieten tussen de heiligen, te zien uitgeroeid. Maar het is het werk van de duivel, te werken op de vleselijke gezindheid der heiligen en hen op te zetten tot haat tegen hun eigen broederen. Moge de Heilige Geest deze adder-

eieren verbrijzelen en ze verhinderen door te breken en slangen te orden, die vergiftigen, bijten en verslinden.

SILAS. — Waarlijk, „het is goed en liefelijk voor broeders om samen te wonen” in Christus in liefde te wandelen en de en de ander beter te achten dan zichzelf. O, liefde je bent inderdaad vriendelijk. U bent het tegenovergestelde van haat. U wordt gemakkelijk vertederd. U hebt een warm hart, een barmhartige geest, een ruim en open gemoed. Moge ik mij koesteren in uw eeuwige zonneschijn rusten aan uw warm hart, mij voor altijd spijzen aan uw welvoorzien tafels. Met HART zou ik van u willen zeggen,

*„De liefde vergoedt alle gebreken,
Maakt grote hinderpalen klein,
Zij is gebed, lof, offer,
Zij is heiligheid, zij is alles.”*

PAULUS. — Ieder kind van God, uit God, die liefde is, geboren zijnde, bezit een natuur, die liefde is. Onze eerste ouders kregen een zoon, naar hun gelijkenis. Ieder kind, dat sinds geboren is, bezit die gelijkenis en geen andere. Gods Woord zegt ons, welke die gelijkenis is in de volgende tekst: “Het bedenken des vleses is vijandschap tegen God, want het onderwerpt zich der wet Gods niet. Want het kan ook niet.” Hieruit zien wij duidelijk, dat de gelijkenis van de eerste mens vijandschap is en de gelijkenis van de tweede of nieuwe mens is *liefde*. Evenals de haat het gehate voorwerp niet kan liefhebben, zo kan de liefde het geliefde voorwerp niet haten. Johannes wendt in de volgende tekst deze bewijsgrond aan als een kenmerk van het kindschap. “Een iegelijk, die liefheeft Dingen, die geboren heeft, die heeft ook lief dengen, die uit Hem geboren is. Hieraan kennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben en Zijn geboden bewaren. Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren en Zijn geboden zijn niet zwaar.”

Wanneer Johannes van Zijn geboden schrijft, verbindt hij altijd de liefde tot God met die tot de broeders. Dit sluit naar zijn mening alles in. „Wij zijn uit God,” zo gaat Johannes voort, “die God kent, hoort ons, die uit God niet is, hoort ons niet; hieruit kennen wij de geest der waarheid en de geest der dwaling. Geliefden! laat ons elkaar liefhebben, want de liefde is uit God; en een iegelijk, die liefheeft, is uit God geboren en kent God. Die niet liefheeft, die heeft God niet gekend. Want God is liefde. Geliefden! indien God ons alzo lief heeft gehad, zo zijn ook wij schuldig, elkaar lief te hebben. Niemand heeft ooit God aanschouwd; indien wij elkaar liefhebben, zo blijft God in ons en Zijn liefde is in ons volmaakt.”

Alzo is het duidelijk, dat de oude natuur *haat* en de nieuwe natuur *liefde* is. Aan deze is de gehele reeks genadegaven verbonden en aan gene een gehele keten van aangeboren verkeerdheden. Christus Zelf leerde Nicodemus deze waarheid, toen Hij zei: „Hetgeen uit vlees geboren is, dat is vlees en hetgeen uit de Geest geboren is, dat is Geest” In welk een helder licht doet die Goddelijke Meester het onderscheid tussen beide uitkomen!

En hoe duidelijk bepaalt de Heilige Geest door Paulus deze twee tegen elkaar overstaande naturen. Hij zegt: „Want het vlees begeert tegen de Geest en de Geest tegen het vlees en deze staan tegen elkaar, alzo dat gij niet doet, hetgeen gij wildet.” Alzo toont de Heilige Geest door Paulus duidelijk in juiste overeenstemming met de woorden van Christus tot Nicodemus, dat de twee naturen zo geheel tegen elkaar overstaan en dat de hoedanigheden en gezindheden eigen aan de een niet gevonden worden in de andere. Vandaar: „Wie zal een reine geven uit de onreine?” „Niemand.”

Het komt door gebrek aan duidelijke onderscheiding tussen deze twee, dat er zoveel onduidelijkheid en verwarring is in de belijdende kerk van Christus. Indien wat des keizers is, aan de keizer en wat Gods is, aan God gegeven werd, dan zou er niet zoveel strijd zijn.

Houd vast, dat de aangeboren natuur *vijandschap* is, en dat de nieuwe natuur *liefde* is, en zet deze onderscheiding voort in al de handelingen dezer beide naturen en u zult een schone verklaring verkrijgen en veel duisters en verwarrends zal vermeden worden. Uitwendig schijnt de oude natuur soms een groot heilige. De Farizeeën waren bekend wegens hun nauwgezetheid en heiligheid. Maar wat zei Christus daarvan? „Want ik zeg u: tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij dan van de Schriftgeleerden en Farizeeën, dat u in het Koninkrijk der hemelen geenszins zult ingaan.” Ik geloof, dat men ten laatste zien zal, dat duizenden, die ogenschijnlijk het helderst schitteren in de kerk hier op aarde, in de hemel zullen worden uitgesloten. Zij, die beide naturen bezitten, vinden de gemeenschap met de Heere, omgang met Jezus, hoogst aangenaam. Maar die genieten zij niet iedere dag, noch zelfs iedere week. Zij moeten dikwijls lange tijden van duisternis doorleven, een tijd van verzoeking doorstaan, wanneer de zonden van hun oud en bedorven hart, geheel worden opgewekt. Dan weten zij niet, hoe te volbrengen, wat goed is. Op zulke tijden is alles van geestelijke aard smakeloos. Het gebed is een last in plaats van een lust; het lezen der Schrift is een zwaar werk; het spreken over de Heere zeer flauw. In één woord: zij bespeuren op zulke tijden alleen de oude natuur en geen genade, alles zonde en geen heiligheid; alles melaatsheid en geen reinheid; alles vlees en geen geest; alles oude mens en geen nieuwe mens; alles aarde en hel en nergens hemel; alles het eigen ik en geen Christus; alles duisternis en geen licht.

Indien deze staat van zaken moest voortduren, dan zou het kind van God het ellendigste aller wezens zijn. En uit een godsdienstig oogpunt beschouwd zou hij veroordeeld worden als een verdoemde. De satan kan zeer goed en zeer listig op zijn oude natuur werken. Stof is de spijs der slang. De Heere is verre van de ziel om redenen Hem alleen bekend. Want Hij geeft geen rekenschap van Zijn daden. Zo is het kind overgelaten om de werking der zonden van zijn hart in de macht des satans te ondervinden. In deze tijd van duisternis is zijn oog naar binnen gekeerd. Want hij bevindt, dat het een duisternis is die hij niet kan doordringen. En opwaarts ziende, zoals Job het uitdrukt: “Hij houdt het vlakke Zijns troons vast; Hij spreidt Zijn wolk daarover.” “Zie Hij zal voor mij heengaan en ik zal Hem niet zien. En Hij zal voorbijgaan en ik zal Hem niet merken.”

Alzo kan het kind de wolk niet zien breken en geen stem daaruit horen. En inwendig is hij als de natuur, voordat God daarin scheiding bracht: de aarde is woest en ledig en duisternis is op de afgrond. Niets behaagt hem. Met Job zit hij in zak en as. Al de godsdienst, die hij bezit, is slechts een last voor hem. Al zijn bevalligheid is veranderd in verdorvenheid en hij heeft geen kracht in zichzelf behouden. Zijn kracht is uitgedroogd als een potscherf. Zijn hoop is vergaan. Wat Job zegt wordt nu ervaren: „Gij verderft de verwachting des mensen, op eigen godsdienst.” Waartoe dient dat alles? Om hem later te doen zingen:

*Mijn verwachting is op niets minder gebouwd,
Dan op Jezus' bloed en gerechtigheid,
Ik durf niet vertrouwen op de liefelijkste gestalte,
Maar leun geheel alleen op Jezus;
Ik sta op Christus, die vaste Rots,
Alle andere grond zinkt weg onder de voeten.*

In het zevende hoofdstuk aan de Romeinen geeft Paulus duidelijk het onderscheid aan tussen de twee naturen en haar onderscheidene werken. Hij gaat oneindig veel verder dan de meeste predikers en schrijvers, wanneer hij van de zonde, die hij in de oude mens vindt, zegt: "Ik dan doe datzelve nu niet meer, maar de zonde, die in mij woont." Iemand, die heden ten dage van zulk een standpunt preekte en schreef, zou de grootste *Antinomiaan* genoemd worden. Het is toe te geven in Paulus, maar in niemand anders. Van waar dit? Omdat het de bijl legt aan de wortel van de boom van menselijke heiligheid, natuurlijke godsvrucht en alle vleeselijke godsdienst. Paulus zegt, dat in het vlees geen goed woont en toch was zijn uitwendig leven even goed, als van een zijner tijdgenoten. Hij was een Farizeeër uit de Farizeeën en met betrekking tot de wet noemt hij zich onberispelijk. Maar dit alles acht hij slechts drek te zijn. Paulus kon duidelijk onderscheid maken tussen vlees en geest, de oude natuur, welker wezen *vijandschap* is, en de nieuwe, welker wezen *liefde* is. Zo plaatste hij beide in treffende en schone tegenstelling. Zegt de Apostel: "Ik heb een vermaak in de wet Gods naar de inwendige mens. Maar ik zie een andere wet in mijn leden." Zodat hij de nieuwe natuur, welke liefde en de enige goede dienstknecht is, *de inwendige mens* noemt. Terwijl hij de oude natuur loochent; dus wil hij niet toegeven, dat die tot de inwendige mens behoort. Daarom dan is volgens de Heilige Geest, bij Paulus, de inwendige mens, het kind der liefde. Het is dit kind der liefde, dat een vermaak heeft in de wet Gods, welke liefde is „want liefde is de vervulling der wet.” Vandaar Paulus' uitdaging: "Doen wij dan de wet te niet door het geloof? Dat zij verre. Maar wij bevestigen de wet. Want de gehele wet is vervuld in dit éne woord, namelijk dit: „Gij zult uw naaste liefhebben als u zelf.”

Maar waar de liefde ontbreekt, daar is niets dan de oude natuur. Deze oude natuur kan zich nooit verheffen boven het peil van natuur. Met welk godsdienstig gewaad zij zich ook moge bedekken, zij kan de mantel der gerechtigheid en het versiersel der zaligheid niet aandoen. Zij kan zich niet ontdoen van het stof, stof zijnde. Zij kan niet spreken van de heerlijkheid van Zijn koninkrijk en van Zijn macht, omdat vlees en bloed het koninkrijk Gods niet beërven kunnen; en de verderfelijke de onverderfelijke niet beërft. De godsdienstige, natuurlijke mens is slechts een armzalige nabootsing.

Maar Christus zegt, dat Zijn liefde onbesmet is, zij is de enige, de uitverkorene harer moeder. En verder zegt Hij van en tot haar: „Gij zult voor Mij zijn, en zo zal Ik ook voor u zijn.” De Bruid, de ware kerk van Christus antwoordt: „Mijn Liefste is mijne en ik ben de Zijne.” HAWKER zingt met haar woorden:

*„Ja, roept zij, wij zijn één,
Ondanks mijn melaatse toestand;
En geen mens heeft nog ooit,
Zijn eigen vlees gehaat:
En ik ben Zijn vlees, onze eenheid bewijst het,
Door mij lief te hebben, heeft Hij Zichzelf lief.”*

En deze regelen van Hawker, - gezegend zij zijn nagedachtenis, - zijn geheel Schriftuurlijk. Want de Heilige Geest zegt door Paulus: „Die zijn eigen vrouw liefheeft, die heeft zichzelf lief. Deze verborgenheid is groot maar ik zeg dit, ziende op Christus en op de gemeente.”

SILAS. — Ik dank u zeer voor de duidelijke wijze, waarop u het onderscheid hebt aangegeven tussen de nieuwe mens, die God dient en de oude mens, die Hem niet dient. Duidelijk zie ik nu, en zo ik hoop door het licht des levens, het licht des hemels,

het licht des nieuwen verbonds, dat de godsdienst van de natuurlijke mens geheel zonder waarde is, onverschillig bij wie men die aantreft. Ik kan duidelijk zien, dat de oude natuur *haat* en de nieuwe *liefde* is. Het is mij nu zeer duidelijk dat het de nieuwe natuur, of het kind van God alleen is, die God kan liefhebben, God kan aanbidden, God vereren en verheerlijken, die vrije toegang heeft tot de troon der genade en kan zitten en zingen in hemelse plaatsen, in Christus Jezus. Het is mij nu niet duister meer, dat de offeranden der bozen de Heere een gruwel zijn; hetzij wij de boze natuur der kinderen of de boze natuur van een bastaard beschouwen. Ik kan nu zien, dat de arbeid van de bozen op de akker des Evangelies zonde is, en dat dit duidelijk wordt uitgedrukt door Christus in Gods antwoord aan degenen aan Zijn linkerhand, waarin Hij zegt: 'Gaaf weg van Mij, gij die de ongerechtigheid werkt.'

Geen beter antwoord zullen ten laatsten dage die verschillende godsdienstige arbeiders ontvangen, die als sprinkhanen heden ten dage het land in de lengte en breedte overdekken. Hun godsdienstige werken zullen, evenals het offer van Kaïn door God verworpen worden. Hoewel zij vermetel genoeg zijn tot Hem te zeggen, *dat zij in Zijn naam geprofeteerd, en in Zijn naam duivelen uitgeworpen en veel krachtige daden gedaan hebben*, verwerpt Hij dit alles door tot hen te zeggen: „Ik heb u nooit gekend!”

De Heere had niets op met Kaïn noch met zijn offer, en Hij heeft nog niets op met hen, die op Kaïn gelijken, noch met hun offer. Abel en zijn offer waren de Heere welbehagelijk; en waarom? Omdat hij behoorde tot het verbond en het onderwijs genoot van de Geest des Verbonds en bekend was met zijn eigen behoefte aan het bloed des Lams en daarom geleerd had zijn slachtoffer te doden en diens bloed voor de Heere te brengen, als type van het bloed van die een grote, verhevene, en heerlijke verzoening, die Christus als Heere en Meester, in latere dagen zou aanbrengen.

Zo is het nu ook. Allen, die uit hetzelfde geestelijk zaad zijn voortgekomen, worden door de Heilige Geest geleerd. Allen, die niet uit dat geestelijk zaad zijn gesproten, zijn bastaards en niet onderwezen door de Heilige Geest. En ofschoon men hen beschouwt als rechtvaardig en zij de naam hebben, voor de Heere te arbeiden, doet de dood dit anders zien. In plaats dat die voor hen de doorgang is tot het eeuwige leven, is hij de doorgang tot de eeuwige pijn.

PAULUS. — U hebt volkomen gelijk broeder, en ik verzeker u, dat het mij dikwijls pijnlijk aandoet, wanneer ik in tijd- en vlugschriften, die voorgeven te staan onder de banier van het Evangelie der genade Gods, die beweren op te komen tegen de hedendaagse ketterijen van vrije wil en werkheiligheid, wanneer ik, zeg ik, lees van de dood van leraars, die zo hard arbeidden voor de Heere en afgesneden werden in het midden van hun werkzaam leven, enz. Terwijl deze mensen leefden en stierven, even weinig wetende van de wedergeboorte als Nicodemus, toen hij des nachts tot de Heere kwam. Nu komt het mij voor, dat het een eeuwigdurende schande is voor iemand, die een vonkje van genade in de ziel heeft, om met zoveel lof te schrijven, over hen die onbekend met God leven en een Evangelie preken dat Paulus „een ander Evangelie” noemt en van wie dezelfde apostel zegt: „Die zij vervloekt.” Waarom niet liever de herinnering aan hen laten wegsterven met hun lichamen? Waarom hen te plaatsen op een voetstuk, dat de Heilige Geest niet erkent noch beschermt? Waarom hun gewaad en vroom gedrag te eerbiedigen? Zijn zij iets beter dan de priesters die onze Heere ter dood veroordeelden? Geen zier. Ik weet, dat ik om hetgeen ik hier zeg, door die mensenbehagers zal worden uitgekreten voor een zwartgallige. Maar ik stoor mij aan hen niet, zolang ik kan spreken en schrijven overeenkomstig 's Heeren bevel. Namelijk: „Hij, die Mijn Woord heeft, spreke het getrouw. Want wat heeft het kaf met het koren te maken, zegt de Heere.” Wel, ik durf in waarheid zeggen, dat men er

duizendmaal meer aan denkt, dan aan het koren. Maar de Heere doet het niet en de kinderen Gods doen het ook niet. Zij moeten de waarheid spreken, hoe plechtig die mag klinken, hoe ernstig die moge schijnen. De waarheid is hun veel dierbaarder dan iets anders. Zij kopen haar duur en durven haar niet verkopen om goddeloze afgestorvenen te prijzen. Zij spreken over de mensen, zoals zij hen vinden en zij bewijzen niet meer eerbied aan de godienstigen in lange kleren en tabbaarden, dan aan de godsdienstigen in haveloze lompen. Zij kennen niemand naar het vlees. Zij achten de mensen niet meerder, omdat zij geordend zijn. Zij eerbiedigen op geestelijk gebied deze wolven in schaapsklederen even weinig, als de profeet de Baälpriesters. Zij brengen hen onder dezelfde rubriek.

SILAS. — Te recht, mijn vriend, maar ik weet, dat, als zekere mensen konden horen, wat u mij zegt, zij uiterst beledigd zouden zijn en afkeurend over u zouden spreken, hoewel op een zeer godsdienstige en welvoeglijke wijze.

PAULUS. — Ja broeder, ik weet dat alles, maar ik ben nu genoeg aan deze dingen gewend, zodat ik er weinig aandacht aan schenk en het mij volstrekt niet onaangenaam stemt. Indien ik maar onder 's Heeren goedkeuring mag leven en wandelen, schrijven en spreken, ben ik tevreden. Ik zal niet teleurgesteld zijn over de afkeuring der vals en vormelijke kerk, hetzij deze de vrije wil of de vrije genade voorstaat. Menigmaal maakte ik de taal van de onsterfelijke TOPLADY tot de mijne:

*„Zelf een sterveling, is de achtung
Van stervelingen mij onverschillig;
Gelukkig, o Heere, indien u mij slechts toelacht,
Hoewel alle anderen mij veroordelen.”*

SILAS. — Welk is uw oordeel over die uitgevers van tijdschriften over de vrije genade, die een gunstige beoordeling geven van werken, geschreven door mannen, die de leer der vrije genade tegenstaan?

PAULUS. — Wel, dat zij een oneer zijn voor hun beroep. Ik heb hiervan herhaalde malen zoveel gezien, dat het mij tot in de ziel leed deed. Waarlijk het is verschrikkelijk en moet, voor een tijd ten minste, een ergernis zijn voor veel van Gods kinderen. Indien iemand een godsdienstig werk schrijft en daarin strijdt voor een *algemene verzoening en zaligheid van alle mensen*, dan beweer ik, dat indien de uitgever, wie hij zijn werk ter beoordeling gezonden heeft, - als deze er al enigszins acht op slaat, - dit in de Naam van God, van de waarheid en van zijn geweten moet veroordelen, als zonder waarde; of erger nog. Want zulk een werk moet kwaad doen. Het is een fles met godsdienstig vergif. Het is een aaneenschakeling van vrome leugens. Het is een boekdeel van vijandschap tegen God, Zijn waarheid, Zijn Christus, Zijn volk.

De Heilige Geest zendt een mens nooit om leugens te spreken, noch te schrijven. Alleen, die Hij zendt, maakt Hij moedig voor de waarheid naarmate de bekwaamheid, die Hij vrijmachtig geeft. Maar deze mensen moeten tevreden zijn, te behoren tot hen, die deze uitspraak van Christus geldt: „Gij zult gehaat worden van alle volken om Mijns Naams wil.” Maar de tegenovergestelde tekst is niet op hen van toepassing: „Wee u wanneer alle mensen wél van u spreken.” Ook zal geen van deze beide vervloekingen ooit hen treffen: „Vervloekt is hij, die zijn zwaard van het bloed onthoudt;” en „Vervloekt is hij, die des Heeren werk bedriegelijk doet.”

SILAS. — Ik geloof niet, dat een dezer vervloekingen u zal treffen. De Heere heeft u geheel los gemaakt van de vrees voor de toorn des mensen.

PAULUS. — Ja, dat heeft Hij genadig, en met Paulus kan ik zeggen, wat de waarheid betreft, die ik ken en waarvoor ik strijd: „Maar ik maak u bekend, Broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar de mens; want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus.”

Maar is er één onder de honderd leraars, die het aldus ontvangen heeft, die het also geleerd heeft? De openbaring van Christus aan de ziel, die ingeving van de Heilige Geest aan het hart bij alle daden van liefde en aanbidding, gebed en lofzang wordt heden ten dage niet meer erkend. De mens wordt bijna overal verheerlijkt, en de Heere en Zijn waarheid zijn bijna algemeen ongeken. Dit is de ware staat van zaken onder het tegenwoordig geslacht. Wat het volgende zal blijken te zijn, weet God alleen. Echter heeft de Heere in weerwil van alle godsdienstige misleidingen dezer dagen, Zijn getuigen, Zijn ware en geestelijke aanbidder. Want de Vader zoekt nog dezulken, die Hem zo aanbidden. Maar ter wille van deze geestelijke aanbidder zal Hij nooit de grens van de uitverkiezende liefde, de kring der vrijmachtige genade overschrijden. Hij zal Zich bepalen tot de huisgenoten des geloofs, Zijn door het bloed vrijgekochte kudde. Het is op grond van deze betrekking, dat het gehele werk des Heiligen Geestes wordt volbracht. „Overmits gij kinderen zijt (niet om u kinderen te maken) zo heeft God de Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, die roept: „Abba, Vader!” Zonder de Geest van Gods Zoon, heeft geen man, vrouw noch kind, in de gehele christenheid, enig recht hoegenaamd, nog enig gezag, om God bij die dierbare Naam te noemen.

Het enig gezag, waarop wij God Vader noemen, is *de Geest der aanneming*. En levende kinderen, rechte huisgenoten, het ware nageslacht van Sion, durven niet zeggen dat God hun Vader, Christus hun Verlosser en Zaligmaker en de Heilige Geest hun Leraar, Indachtigmaker, vertrooster en Leidsman is, zonder het onfeilbaar getuigenis te hebben, door *het getuigenis des Geestes* in hun hart. Want hij, die gelooft „tot zaligheid der ziel,” heeft het getuigenis in zichzelf.

SILAS. — Ik ben een levend getuige van al wat u zegt. Want ik weet zeer goed, dat ik reeds sinds verscheidene jaren gewenst heb, God *‘mijn Vader’* te noemen. Maar dat ik het tot heden niet heb kunnen doen, en ik ben wel overtuigd, dat ik het nooit zal kunnen doen, tenzij de Heilige Geest mij daartoe bekwame en in staat stelle.

PAULUS. — Juist, mijn broeder. U bewandelt in dit opzicht, juist de weg die ik bewandeld heb, gedurende vijf lange en droevige jaren. En even zeker, als ik genade en de getuigenis van de Heilige Geest heb ontvangen, zult ook u die ontvangen. Het mag dikwijls onmogelijk schijnen in uw oog. Maar wat onmogelijk is bij de mensen is mogelijk bij God.

SILAS. — Dat is waar. Ik weet zeer goed, dat de Heere niets onmogelijk is. De zaliging van de moordenaar aan het kruis staat daar als een eeuwig voorbeeld van die waarheid. Maar natuurlijk, hij werd gezaligd, zoals alle andere mensen, op grond van de verkiezing. Ware hij niet van eeuwigheid een kind van God geweest, dan zou de Heilige Geest hem hebben laten sterven even als zijn medemisdadiger, zonder hem een smeking in het hart, een gebed in de ziel te leggen. De vrijmacht des Heeren komt, dunkt mij, zeer duidelijk aan de dag in de zaliging van de moordenaar aan het kruis.

PAULUS. — Dat is klaarblijkelijk. Maar ik beschouw zijn bekering als geen meer schitterend bewijs van Goddelijke vrijmacht, dan de zaliging van Zacheüs en andere van Gods kinderen. Inderdaad Gods vrijmacht komt duidelijk uit in de zaliging van al de voorwerpen van Zijn liefde en Zijn genade.

Naar mijn mening is de bekering van Paulus zeer wonderbaar. Wie zou gedacht hebben, toen men hem zag instemmen in de terdoodbrenging van Stefanus, en hem mannen en vrouwen zag naar de gevangenis en ter dood brengen, alzo ijverig het werk des duivels doende, dat de Heere hem aanzag met gedachten van liefde en barmhartigheid? Wie zou vermoed hebben, dat de uitverkiezende liefde zulk een vermetel vervolger zou hebben afgezonderd, om Zijn Naam tot de heidenen te brengen, om de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te preken, om de heerlijkheid van Immanuël in het licht te stellen, zoals nooit iemand te voren gedaan had?

Inderdaad de handelingen des Heeren met Paulus waren niet die eens mensen. De grote apostel was zich deze zaak zeer wel bewust. Hij zegt, dat de Heere in hem een voorbeeld heeft gegeven van lankmoedigheid, en hij beschouwde zich altijd als „de voornaamste der zondaren en de allerminste van alle heiligen.” Deze uitverkoren apostel kende meer dan de anderen van de gezindheid en de wil van God, van de zegeningen van een welgeordend verbond, van de voorrechten der heiligen, de rechte der burgers van Sion. Zo wordt de vurigste arbeider voor de satan gemaakt, tot de ijverigste dienaar der gemeenten. Hij, die de kinderen het meest vervolgde, zal hen het meest vertroosten. Hij, die de grootste vloek was voor de huisgenoten des geloofs, zal veranderd worden in de grootste zegen. Wel mocht Paulus schrijven van „Zijn grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad, van de uitnemende grootheid Zijner kracht, de werking Zijner macht en de rijkdom Zijner genade, die ons begenadigd heeft in de Geliefde.” Geen apostel werd er zo volkomen door de Heilige Geest toe gebracht, om alles niets te achten bij Christus en Zijn groot werk.

Vleselijke inzetten en geboden van mensen schatte hij uiterst laag, hij achtte alles schade en drek te zijn bij de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, de Heere. Hem te kennen! Dát was zijn grote doel en voorwerp. Hij wenste geheel te vergeten, dat hij de mensen naar het vlees, gekend had en kende de heiligen alleen naar de geest. Want hij wist zeer wel, dat de beste van hen door hun Adams natuur niet beter waren dan distelen, waard om verbrand te worden, en dat de oprechtste onder hen naar het vlees niets waren dan doornstruiken, die schrammen en openrijten.

Hij wist, dat de mens verdorven is en dat de overleggingen zijns harten geheel bedorven zijn. Daarom wendde hij zich nooit tot die doornstruik om hemelse druiven. Ook bezocht hij nooit die distel-natuur om geestelijke vijgen. Hij kon hij verklaren: „In mij, dat is in mijn vlees woont geen goed.” Sprekende van anderen, die alle kenmerken droegen van verworpelingen, doet hij deze vraag aan zichzelf en aan anderen, aan wie hij zijn brief richt: “Zijn wij beter dan zij? Geenszins; want er is geen onderscheid. Want zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods.” Voor Paulus was het vlees, hetzij het bekleed was met heiligheid of niet, bedekt met godsdienstige lompen of niet van geen waarde. Hij verwierp het als een bezoedeld kleed. Hij wist zeer wel, dat al wat het zou zaaien zou geschieden in het vooruitzicht op eigen oogst. Hij wist wel, dat het in tegenstelling met het geloof niet zou zeggen: U alleen zij de eer! „Heere, alle roem is Uwe.”

SILAS. — Het is duidelijk, dat bijna alle godsdienst heden ten dage zich slechts bepaalt tot het willen tonen van een schoon gelaat naar het vlees. Hoe weinigen kennen het heilgeheim! Hoe zelden ontmoet men iemand, die waarlijk door de Heere

geleerd is! Neemt de natuurlijke godsdienst weg en wat blijft er over? Weinig, ik moet het bekennen, zeer weinig. De godsdienst uit een nieuw hart, de rechte geest, wordt slechts hier en daar gevonden. „Gij zijt Mijn getuigen” zegt de Heere tot Zijn volk en zij zijn verplicht Zijn getuigen te zijn. Zij zijn allen Zijn getuigen, sommigen in het verborgen, anderen in het openbaar. Zij moeten getuigenis geven aan deze zaak dat zij slechts nu en dan een geestelijke reisgenoot, een metgezel in de verdrukking ontmoeten. Mede-erfgenamen van hetzelfde koninkrijk, deelgenoten van de genade des levens, worden niet aangetroffen, zoals de vissen op onze kusten in menigte. „Eén in een stad,” „twee uit een familie” of geslacht vinden wij ze. Dank God, dat er enige zijn, die door Hem geleerd, door Hem gezegend, door Hem geroepen en door Hem tot het koninklijke feestmaal gebracht zijn. Het zijn des hemels kleinodiën, waar zij ook gevonden worden. Zij zullen helder schitteren in de Middelaarkroon van Jezus tot in eeuwigheid.

Zij zijn niet begerig om een vertoon van hun godsdienst, een vertoning van hun belijdenis te maken. Zij verlangen naar gemeenschap met de Heere, stellen deelgenootschap met Jezus op hoge prijs. Maar zij moeten dikwijls vasten wanneer zij zouden willen feestvieren, en in duisternis wandelen, wanneer zij zich zouden willen koesteren in Zijn eeuwigdurend schitterend zonlicht. Zij verstaan zeer goed de betekenis van deze tekst: „In het licht van 's Konings aangezicht is leven.” Zijn gunst is als een wolk van spaden regen, van Evangeliezegeningen, van vrije genadegaven. Zij zuchten en wenen dikwijls; en waarom? Omdat alles tegen hen schijnt; en de Heere Zelf soms tegen hen schijnt, en dat is het bitterste van alles. Satan kwelt hun gemoed, verzoekt hun zielen en zegt hun, dat zij geen deel hebben aan de verbondsliefde, geen betrekking op de huisgenoten Gods, geen kenmerken van de inwoners van Jeruzalem bezitten en dat zij buiten het heilgeheim staan. Dat zij zullen sterven, voordat zij de schaduwen voorbijgegaan, het kromme recht, de ruwe plaatsen effen gemaakt, de dood verslonden ter overwinning zien.

Inderdaad, velen van de kinderen hebben sombere gedachten over de dood.

Zij vrezen de ure der ontbinding; zij sidderen bij het vooruitzicht van sterven. Zij voelen, dat zij moeten sterven en meermalen vrezen zij, dat het niet lang zal duren, dat zij opgeroepen zullen worden. Zij zijn overtuigd, dat zij deze oorlog niet kunnen ontgaan en zij weten, dat de scherpe pijl van de dood zijn weg zal vinden, wanneer de boog tot dat doel is gespannen, en de noodlottige plaats zal treffen. Zij geloven, dat de boog niet blindelings zal worden afgeschoten.

Velen beven niet zoveel bij de gedachte aan de dood als bij het denkbeeld van sterven. Want zij weten, dat alles wèl zal zijn aan gene zijde van de Jordaan; zij zijn tevreden, dat de Heere zelf zal komen en hen opnemen, maar zij kunnen zich niet losmaken van de voorgevoelens, die zij bijna dagelijks en soms ieder uur gevoelen. Zij beschouwen het sterven zonder acht te geven op de beloofde kracht, de van node zijnde genade.

Het is veel beter om de wijze van sterven aan de Heere over te laten. Maar het kind van God bevindt, dat hij niet meer macht heeft om dat te doen, dan om de maan vast te grijpen. In dit opzicht blijkt het, dat al zijn kracht van de Heere is; tenminste bij mij is het zo.

PAULUS. — Daaraan twijfel ik niet. Allen, die door genade onderwezen zijn, gevoelen vroeger of later, dat zij niet de minste geestelijke kracht bezitten, dat zij geheel afhankelijk zijn van de eeuwig gezegende Geest voor al wat zij behoeven. En dat te zegevieren over dood en graf een groot, groots en heerlijk werk is van het allerkostbaarst geloof.

Duizenden van de levende kinderen worden zeer geoefend in hun gemoed met betrekking tot de eindelijke ontbinding. Zij vrezen bij hun einde overgelaten te worden aan de vuistslagen des satans. Zij weten zeer goed, dat, als de Heere niet bij hen is, als Hij hun niet Zijn handen en Zijn zijde toont, dat als het Hem niet behaagt, hun toe te fluisteren: „vrede door het bloed des kruises,” en als Hij hen niet met onmiskenbare woorden verzekert, dat zij bemind worden met een eeuwige liefde, ... zij noodwendig zeer troosteloos, zeer duister in hun gemoed, zeer ongelukkig en ellendig moeten zijn. Zij weten maar al te wel, welk een verwoesting satan in hun gemoed aanricht, wanneer de Heere Zijn zichtbare tegenwoordigheid onttrekt, wanneer Hij hen slechts voor een klein poosje aan zichzelf overlaat. Indien zij zeker waren dat, wanneer de laatste ure zal aanbreken, de Heere Zelf met hen zal zijn, in de mededeling Zijner verbondsliefde, in het liefelijk gefluister van Zijn onveranderde genade en in de onthulling van Zijn eeuwige heerlijkheid, dan zou alles wel zijn. Maar als deze voorrechten hun ontzegd, deze genade hun onthouden, deze zegeningen hun geweigerd worden, menen zij dat hun dood hard en hun verscheiden zwaar zal zijn. En toch, hetzij de Heere Zijn tegenwoordigheid onthoudt of niet, zij zijn veilig en zeker. KENT had volkomen gelijk, toen hij zei:

*Veilig in iedere toestand,
Bewaard als Gods oogappel,
Is het wel met hen zolang zij leven.
En wèl, wanneer zij sterven.*

Het staat bij mij vast, dat zij, die de dood het meest vrezen, de minste reden tot vrezen hebben.

SILAS. — Hoezo, mijn vriend? Welk onderscheid kan er zijn, wanneer allen evenzeer bemind en verzorgd worden? U hebt mij dikwijls gezegd, dat de Heere al Zijn kinderen met een gelijke liefde bemint. En als dit zo is, hoe kunnen dan sommigen meer reden hebben om de dood te vrezen dan anderen?

PAULUS. — In zeker opzicht, broeder, heeft geen van hen de minste reden om te vrezen, want hun gezegende Heiland heeft die duisteren weg voór hen bewandeld. Maar u begrijpt, dat ik meen, dat sommigen het sterven zelf meer moeten vrezen dan anderen. Want terwijl het aan het ene kind van God gegeven wordt, zachtkens in de eeuwigheid over te gaan, heeft het andere een zware strijd te strijden met de laatste vijand. Hier handelt de Heere vrijmachtig, evenals in al Zijn handelingen met Zijn vrijgekochten en door de Geest onderwezenen. Sommigen worden uit het kwaad weggenomen en landen veilig in de heerlijkheid aan zonder enige strijd, enige worsteling met de machten der duisternis, enige aanvechting van vlees en zonde, terwijl anderen een hevige strijd hebben tot het einde toe. Wanneer het toneel zal gesloten, de verlostte ziel een vrolijke vlucht zal hebben genomen, dan zal, - hetzij het sterfbed duister of helder was, - alles wel zijn. Want, de dood, die een einde aan het leven maakt, zal ook een einde aan de zonde maken. Opwaarts zal dan het gelukkige kind stijgen en bij Jezus zijn. Wat zal het te zeggen zijn, daar te zijn!

*„O, gelukkige heiligen, die in het licht wonen!
En in witte klederen met Jezus wandelen:
Veilig aangeland aan de vreedzame kust
Waar pelgrims elkaar ontmoeten om nooit weer te scheiden.”*

SILAS. — Wat denkt u zelf, mijn vriend, over uw eigen verscheiden van deze wereld? Ik heb u dikwijls horen zeggen, dat, indien het de Heere behaagde, u graag van de

preekstoel in de heerlijkheid zou worden opgenomen. Zou u zulk een dood boven enigen anderen verkiezen? Acht u het waarlijk begeerlijk, zo plotseling te sterven, zo schielijk te worden weggenomen?

PAULUS. — Broeder, om veel redenen zou ik zulk een dood verkiezen. Er zijn andere redenen te noemen, die het wenselijk zouden maken, meer langzaam te sterven. Sommigen heb ik horen zeggen, dat zij graag uit deze wereld van zonde en smart in de slaap zouden weggenomen willen worden. Maar ik geloof, dat, wat Gods kinderen bij tijden ook mogen wensen, er een overheersende wens is, namelijk: „Uw wil geschiede.” „De Rechter der ganse aarde zal recht doen,” daarvan zijn zij overtuigd. Maar zij weten welke lafaards zij zijn, hoe onderhevig aan twijfeling en vrees soms. Zij weten daarenboven dit, dat Hij gedenkt, dat zij stof zijn. Hij weet bij ervaring, hoe zwak en behoeftig wij zijn. Wees verzekerd, broeder, wij zullen allen kunnen zeggen en zingen bij het einde van dit sterfelijk leven:

Ik weet, dat in alles, wat mij overkwam,

Mijn Jezus alles wel heeft gemaakt.

Wel, in de warmte mijns gevoels, heb ik gezegd dat ik graag zou sterven op de preekstoel; of liever, dat ik wens naar huis te gaan van de preekstoel, komt door de dierbaarheid van Jezus, die mijn ziel heeft ervaren, onder het getuigen van het Evangelie van Gods genade.

Op zulke tijden heb ik zulk een heilig vuur in mij voelen branden, zulk een geheiligde vreugde in mijn hart voelen oprijzen, dat er maar één schrede scheen tussen mijn ziel en de eeuwigheid. Ik kon Paulus verstaan wanneer hij zegt: „Uitwonend uit het lichaam, inwonende bij de Heere.” De dood is verslonden ter overwinning, de zonde uitgewist in het bloed, het eigen ik opgelost in Jezus en al mijn vijanden ter neder geworpen. Toen heb ik gevoeld, dat het was, „Jezus alleen.” Niemand, dan waarlijk door God geordende en gezalfde dienaren weten van deze ervaringen op de preekstoel. Inderdaad zij, die het heilgeheim niet kennen, kunnen het slechts oppervlakkig vermoeden.

Gode zij dank, ik ben zo gelukkig geweest, wanneer ik Jezus en de opstanding preekte, als ik kan wensen te zijn in de woestijn dezes levens in dit land van kuilen en strikken. En toch heeft de Heere mij herhaaldelijk verzekerd, dat ik grotere dingen zal zien dan deze. Waarlijk, broeder Silas, ik kan met heilige vreugde en geheiligde verrukking tot Hem zeggen: „Uw liefde is mij te wonderbaar, zij gaat de liefde der vrouwen te boven.” Van Hem kon ik zeggen met HART,

„Uit liefde voor mij gaf Gods Zoon,

Iedere druppel van Zijn bloed.”

Ja, broeder, en ik kan er bij ondervinding die twee regels aan toevoegen van dat vers:

„Lange tijd volgde ik de afgoden,

Maar nu is een Gekruiste mijn God.”

SILAS. O mijn vriend, duizend werelden zou ik willen geven, om geleid te worden, zoals u, onderwezen zoals u het werd. Maar, helaas hoewel de dingen, waarover u met zoveel warmte spreekt, soms mijn hart van een heilig uur doen branden en een heerlijk gevoel, een blijde gewaarwording in mijn ziel opwekken, zo kan ik toch de hoogte des geloofs niet bereiken, die hem, die het bezit doet zeggen: „Mijn Heere en mijn God.” Gave God, dat ik kon eggen: “Mijn liefste is mijne en ik ben de Zijne!”

PAULUS. — Er zijn duizenden broeder, die geen moeite hebben, om dat te zeggen en om te geloven, dat zij goede reden hebben, om zo te spreken, en toch heb ik niet meer

hoop voor hen dan voor de duivelen. Hun geloof is denkbeeldig, hun hoop oppervlakkig, hun vertrouwen bedriegelijk, hun verzekerdheid zonder grond; dat wil zeggen, dat het niet gegrond is op de Rots der eeuwen. Zij zijn niet van God geleerd. Vroeger of later zal hun geloof hen begeven, hun hoop kwijnen, hun vreugde verwelken en hun vrede en geluk verminderen. Beter broeder, oneindig beter, zijn gehele leven een twijfelmoedig en bevreesd zondaar te zijn, dan een van die hoogvliegers. Inderdaad,

*„Hoogvliegers moeten leren nederdalen,
Dorre kennis maakt iemand slechts opgeblazen.”*

SILAS. — U hebt gelijk, mijn vriend, ik wil liever in de toestand zijn, waarin ik verkeer, hoe twijfelmoedig dan dikwijls ook, dan te behoren tot die misleide menigte valse belijders.

PAULUS. — Tot hen zult u nooit behoren. De Heere zou u niet zoveel getoond hebben, als Hij uw verderf wilde. Hoewel u niet durft geloven voor uzelf, doe ik het voor u. Vat moed, sidderende broeder! Ik zie goede dingen voor u weggelegd, een gezegende toekomst voor u bewaard, heerlijke waarheden wachten u. Geloof u dit?

SILAS. — Wel, mijn goedhartige en bemoedigende vriend, ik kan niet zeggen, of ik het geloof, of dat ik het niet geloof. Hoewel ik aan de enen kant niet kan zeggen, dat de Heere mijn God is, toch durf ik aan de andere kant niet zeggen, dat Hij mijn God niet is en ik geen opgeschrevene ten leven ben. Ik zou niet graag afstand doen van de hoop die ik al heb. Ik zou niet graag alles verloren geven, omdat ik niet kan komen tot de gestalte van een man in Christus. Ik zou niet willen volhouden, dat mijn wonde ongeneeslijk is. Want ik weet zeer wel, dat er balsem in Gilead en dat er een goed Heelmeester is. En als het het welbehagen des Heeren is, mij te genezen, zal het Hem zeker gelukken. Tot in der eeuwigheid zal ik Zijn lof vermelden.

PAULUS. — Ja, broeder, u zult instemmen in her koor der verlostten voor de troon, u zult u koesteren in een onbewolkte zonneshijn, u baden in de oceaan van peilloze liefde, en onophoudelijk de lof verkondigen van Hem, Die u uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn wonderbaar licht. U zult inderdaad onvermoeid staren op Hem, die eens „werd geplaagd, van God geslagen en verdrukt.” U zult eeuwig die verheerlijkte Christus aanbidden, Die voor de bittere beker der verdoemenis dronk. Die voor u al de toorn des hemels, der aarde en der hel verdroeg. Die uitriep in bittere zielsmart: „*Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten!*”

SILAS. — Inderdaad, ik zou hartelijk blij zijn, door het geloof Hem te aanschouwen, van Wie gezegd wordt: „Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen. Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht.” Mocht de Heere het goed achten, in mij de belofte waar te maken: „Met geweene en smeking zal ik hen leiden.” “En zij zullen Hem zien, Die zij doorstoken hebben.” U zegt, dat u daar gebracht bent, en dat het u was, of het hart u zou breken van bittere angst, ziende en gevoelende, wat Hij leed voor u. Geloof u, dat het mij ooit zal ten deel vallen, een dergelijke openbaring te ontvangen?

PAULUS. — Dat kan ik niet zeggen, broeder. Dit geloof ik zeker voor u, dat u bemind bent met een eeuwige liefde, verlost tot eeuwige zaligheid, geroepen met een heilige roeping, geleerd door de eeuwig gezegende Geest van Hem, die Jezus uit de

doden opwekte. En dat u niet zult sterven, voordat u in het volle gezicht des geloofs gezien hebt, dat Christus uw God is. Ik geloof volkomen, dat u binnenkort zult weten, dat uw zonden vergeven, uw overtredingen uitgewist zijn, en dat uw ziel in vrijheid is gesteld. Maar of de Heere u zal brengen naar Gethsémané en naar het kruis en u bittere tranen doen wenen over uw lijdende Heiland, dat kan ik u niet zeggen. Alle huisgenoten worden niet zó geleerd, alle uitverkorenen daar niet gebracht. Allen worden er toe gebracht te gevoelen, dat hun zonden vergeven zijn en te smaken, dat de liefde Gods in hun harten is uitgestort door de Heilige Geest, welke hun gegeven is. Maar duizenden worden nooit door de Heilige Geest gebracht, tot dat zielsdoorvljgend, hartverscheurend deelgenootschap met Christus in Zijn lijden, dat enige weinige van Gods kinderen ervaren. Als de Heilige Geest het nodig acht, wordt het kind daarin en daardoor gebracht. Maar anders wordt hem dat uur van bittere smart bespaard. Niet voor duizenden aan goud en zilver zou ik een herhaling wensen van de zielsangst, die ik toen ervoer. Ook geloof ik niet, dat de Heere mij daarin ooit weer brengen zal. Ik ben daarvan zeker overtuigd, dat, had het lang geduurd, het mij het leven zou gekost hebben.

SILAS. — Maar, mijn vriend, zeg dat niet, want u weet wel, dat de Heere, die u in dat sombere Gethsémané bracht, u kon staande houden, zolang het Hem zou goed dunken u daar te houden.

PAULUS. — Waar, zeer waar, mijn broeder, Hij zou het natuurlijk hebben kunnen doen, maar wij zijn zulke ellendige schepselen en ons spreken is zo gebrekkig, dat wij herhaaldelijk moeten terecht gewezen worden. Ik dank u, dat u mij herinnert aan hetgeen ik voor een ogenblik uit het gezicht verloor, dat de Heere niets te moeilijk is. Zeer zeker zou Hij kunnen en willen ondersteunen, en de zwakste natuur in staat stellen, om alles te doorstaan wat Hij wil dat wij zullen ondergaan.

Christus zeide terecht, toen Petrus, Jacobus en Johannes in slaap vielen: „Het vlees is zwak.” Waarlijk het is zwak, maar de Heere gedenkt steeds, dat wij stof zijn. De genade is deze, dat de ziel van onze Beminde, onze gezegenden en verheerlijkte Christus, zich hecht aan het stof Zijner Gemeente, en zij is met Hem getrouwd, haar Opstanding en haar Leven. Hij zegt dat haar begeerte zal zijn tot haar Man, en dat Hij over haar zal heersen. En zij, de gehuwde vrouw zegt: “Ik ben mijns Liefsten en Zijn genegenheid is tot mij.” En: „Mijn Liefste is de mijne en ik ben de Zijne.” Hij zegt ook „Uw Maker is uw Man, Heere der heerscharen is Zijn Naam.” En verder zegt Hij: „Gij zult zijn voor mij en niet voor een ander man, en zo zal ik ook voor u zijn.”

Paulus verstond de verborgenheid dezer vereniging wel, die verborgen is voor alle natuurlijke Adams-kinderen. Hij zei: “Die zijn eigen vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief. Deze verborgenheid is groot, maar ik zeg dit, ziende op Christus en op de Gemeente. Burnham wist het wel toen Hij zong:

*Christus en Zijn leden vormden altijd
Samen een heerlijk lichaam,
Bemind met de hoogste liefde Gods,
Van vóór de grondlegging der wereld.*

Hij wordt de Zaligmaker genoemd en de geur van het lichaam. Zijn Gemeente is Zijn adem. Zij is de tempel, waarin de Schechinah woont. Zij is een heilige tempel in de Heere. Deze tempel zal altijd vervuld zijn van de heerlijke tegenwoordigheid van Jezus. Zelfs nu worden wij door het gezicht des geloofs veranderd naar Zijn beeld, zodat zelfs nu, wanneer wij opwaken uit het stof des doods en het slijk der zonde, wij verzadigd worden met Zijn beeld. Zo komen wij tot de zegen van te weten, dat,

evenals wij tot hiertoe het beeld des aardsen gedragen hebben, wij nu het beeld des hemelsen dragen. Zo zien wij Hem, zoals Hij is, en wij worden Hem gelijk. Dan vinden wij in waarheid, dat er bij ons geen uitlands God is.

Het is liefelijk aldus gelokt te worden en, in de woestijn gebracht, vertroostend te worden toegesproken. Dan zijn wij niet langer bevreesd voor een sterfelijk mens, wiens adem in zijn neusgaten is. Want dan kunnen wij uitroepen: „Zegepraal door het bloed des Lams.” Dit is de heilige ervaring, broeder, waarvan een vreemdeling niets verstaat. Dit is onvermengd zoet, dat goed doet als een geneesmiddel. Het doet ons terugkeren tot de dagen onzer jeugd. Met KENT kunnen wij dan in verrukking zingen:

*„Nu, terwijl de schaduwen des nachts verdwijnen,
Licht over mij de welkome dag aan,
Goddelijke liefde, die alle verstand te boven gaat,
Verdreef de nevelen der zonde.
Terwijl mijn gemoed,
Zich koesterde in Zijn middagstralen.”*

Dit is een plaats van brede rivieren en stromen, die geen boot met de riemen van de vrije wil kan oversteken, waarop geen sierlijk schip van schepsel-volmaaktheid kan varen. Hier ontmoeten elkaar de twee zeeën van liefde en bloed, en wij worden liefelijk meegevoerd in de peilloze afgrond van Goddelijke barmhartigheid. O, mijn broeder dat u mij hierin kon volgen! Dat de schaduwen van uw gemoed mochten verdwijnen en de duistere nevelen van uw geest optrekken, zodat u in staat mocht zijn om te zingen en te zeggen:

*„Het is de stem van mijn Liefste,
Ik weet, dat ik Zijn dierbaar aangezicht zie,
Stralende van zegeningen, vrede en vergiffenis.
Over de heuvelen naar mij toe komende
Liefelijk zijn de klanken,
Die mij spreken van vrede en vergiffenis.”*

Was dit nu uw gelukkig deel, broeder, dan zouden wij ons samen verblijden! Hoe zouden wij samen de Heere groot maken! Hoe zouden wij de lof verkondigen van Hem, die ons getrokken heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht!

Maar u moet wachten tot de schaduwen wegvallen. De voorbode van die dag zal weldra verschijnen, een schitterende zon opgaan in uw ziel. Het zal een wolkenloze morgen zijn. Het zal een sabbatdag der rust zijn. ‘Uw zon zal dan niet meer onder gaan. Want de Heere zal uw eeuwigdurend licht, uw God en uw heerlijkheid zijn’. De vorige dingen, besmet met het eigen-ik en de zonde, de wereld en de satan, zullen dan vergeten zijn. De armzalige elementen dezer wereld zullen wegsmelten door de vurige hitte Zijner liefde, en de dingen van deze tijd zullen verdwijnen als een kleed. De sterfelijkheid zal dan verslonden zijn in het leven en u zult u liefelijk verdiepen in liefde, kruis en zaligheid. De brandende stralen van de middagzon der Gerechtigheid zullen diep doordringen in uw verheugde borst en de Heere Zelf zal fluisteren: „Wend uw ogen van Mij af, want zij doen Mij geweld aan.” „Gij hebt Mij het hart genomen, Mijn zuster, o bruid, gij hebt Mij het hart genomen met een van uw ogen met een keten van uw hals.”

Deze zielroerende taal zal u in liefelijke verbazing brengen. U zult u inderdaad verwonderen over de genadige woorden, die uit Zijn mond voortkomen en als honing in uw hart afdruipe. Zeker, uw ziel zal met smeer en vetigheid vervuld worden. U zult dan blijmoedig zingen:

*Welke gedachte van vrede en barmhartigheid,
Zijn er in Uw hart, o mijn God.*

SILAS. — Mijn vriend, mijn broeder, mijn boeien verbreken, mijn ketenen vallen af, mijn gekerkerde ziel stijgt op uit haar duistere gevangenis. De woorden van uw lippen, uit uw hart, spreken merkbaar tot mijn gemoed.

*Brandende stralen van Goddelijke liefde!
Dierbare Jezus, U bent de mijne.
Gezegende Heiland, door Uw kracht,
Zit U met mij in de tenten der heerlijkheid.*

*Dierbare Jezus, U bent de mijne:
Door Uw zegen ben ik de Uwe,
Voor eeuwig één met U,
Is de hemel nu in mij begonnen.*

*Dood en hel en zonde en schande,
Ken ik nu alleen bij naam;
De schuld is uitgewist in Uw bloed,
O, Gij gezegende Verbonds-God.*

*Dierbare Jezus, Uw liefde
Voert mij verre, verre naar boven!
Hoe verhef ik mij en zweef naar U heen,
Met een lichte, vrije geest.*

*Welk een wonder hebt U gewrocht!
Welk een zondaar hebt U vrijgekocht!
Welk een Zaligmaker bent U nu!
Uw geliefd hoofd wordt met ere gekroond.*

*O Gij vruchtbare, bloedende wijnstok,
Die mij kostbaren wijn verschaft!
Laat mij met U opvaren,
Naar de verblijven van eindeloos licht.*

PAULUS. — Houd op, broeder, van waar die snelle vlucht? Is uw last waarlijk ontvallen. Zijn uw boeien waarlijk verbroken? Heeft de Heere waarlijk een nietige worm, zoals ik ben, gebruikt, om zulk een gezegende boodschap aan uw ziel te brengen?

SILAS. — Ja, ja, veel geliefde broeder, ik moet nu naar het land overvloeiende van geestelijke melk en honing. De warme woorden van uw lippen zijn in mijn ziel gevloeid en de Heere heeft mij vrede ingestort als een rivier. Ik hen nu gelukkig, meer dan gelukkig. De Heere is met mij. Hij is mijn God. Hij is mijn Herder. Hij is mijn Bruidegom. Ik kan nu uit de grond van mijn hart van Hem zingen:

*Hij is al, wat groot en goed is,
Alles, wat ik kan bewonderen,
Alles wat dierbaar is voor mijn ziel,
En al de begeerte mijner ziel.*

*Spoedig zal ik ten hemel opvaren,
Opvaren om niet meer neer te dalen;
Daar zal ik met duizenden vurige tongen,
Hem grootmaken, Die mijn Alles in alles is.*

Hoe goed, barmhartig en genadig van de Heere, om zó aan mijn ziel te verschijnen. „Verwondert u hemelen, aarde ontzet u.” Ik ben overtuigd, dat ik een wonder van barmhartigheid, een gedenkteken van genade ben. Ik gevoel, dat al had ik duizend tongen, zij allen Hem zouden loven, Hem zouden danken, Die mij zo rijkelijk heeft gezegend. O mijn broeder, aanbid, loof en verheerlijk met mij die dierbare Jezus, Die zich zó genadig jegens mij heeft getoond, zó teer tot mijn verontruste ziel heeft gesproken van vrede en vergiffenis! Dat alles, wat adem heeft, de Naam des Heeren verheerlijke. „Mijn Heere en mijn God!”

PAULUS. — Wees verzekerd, broeder, dat ik uw blij gewaarwordingen zeer wel kan verstaan. Ik weet goed, waar u staat. De dag des heils is ten laatste angebroken voor uw gelukkig gemoed. U wordt nu beschenen door het licht des Evangelies en deelt nu in de gezegende vrijheid. Uw schulden zijn betaald, uw zonden uitgewist en Jezus is voor u „de Voornaamste onder tien duizend; al wat aan Hem is, is gans begerlijk.” U mag staan op de berg der verheerlijking. Het deksel dat een lijdende Jezus voor uw gezicht verborg, is weggenomen en de dood is verslonden ter overwinning. Zijn vlees is „waarlijk spijs” voor uw ziel, en „Zijn bloed waarlijk drank” voor uw gemoed. U kunt nu duidelijk de geestelijkheid van die tekst verstaan, die zegt: „Toen werd onze mond vervuld met lachen en onze tong met gejuich.” U hebt inderdaad grote reden, om de machtige daden des Heeren te vertellen, Die zulke grote dingen aan u heeft gedaan. Deze verlossing van slavernij tot vrijheid was het wachten wel waard. U bent nu gekomen tot de kennis der waarheid van uw eigen zaligheid en door het getuigenis des Heiligen Geestes kunt u uitroepen: „Abba Vader.” Deze eer genieten vroeger of later alle heiligen en deze eer geniet u nu.

SILAS. — Thans, heb ik geen onrustig gemoed, geen beschuldigend geweten meer, want de woorden, de zieldoordringende, hartvertroostende woorden ruisen nu liefelijk in mijn hart. „Ik delg uw overtredingen uit als een nevel en uw zonden als een wolk: keer weer tot Mij, want Ik heb u verlost.” O broeder, hoe wonderbaar schijnt het, dat de Heere tot mij wil zeggen, dat Hij mij verlost heeft, dat ik de Zijne ben, en dat Hij de mijne is. Ik kan nu duidelijk lezen in Zijn genadig liefdehart. Ik kan zien, dat Hij altijd gedachten des vredes over mij had. Mijn naakte ziel is bekleed met de mantel der gerechtigheid; dat wil zeggen, toegerekende gerechtigheid is mij goedgunstig geschonken, zodat ik nu het koninklijk gewaad, het schitterend kleed des hemels, de klederen des lichts van de heiligen kan dragen. Zo gelukkig is mijn geest, zo verblijd mijn hart geworden, dat ik schijn te leven in een andere atmosfeer, dat ik een andere lucht inadem. Ik bezit nu de zekerheid des geloofs, de verwachting des hemels, de eerste vrucht der eeuwige heerlijkheid, de voorsmaak van eeuwige vreugde. De hemel is nu al hier op aarde begonnen. Vrede, liefelijke vrede, woont in mijn hart. Mijn blijdschap is vervuld. Inderdaad ik ben vervuld met de volheid Gods. Hoe wonderbaar is het, hoe groot en heerlijk schijnt het! Hoe dierbaar is Jezus nu geworden! Ik heb niemand in de hemel dan de Persoon mijns Geliefden, en er is niemand op aarde, dan de Herder en Overste mijner ziel, naar wie ik verlang. Mijn grote Hogepriester is ingegaan in het heilige der heiligen voor mij. Hij verschijnt in de tegenwoordigheid Gods voor mij. O wonder aller wonderen! Genade aller genaden! Hij woont nu in mijn

hart door het geloof. Ik ben één met Hem, en kan zien en gevoelen, dat deze vereniging niet kan ontbonden, deze eenheid niet kan veranderd worden. Hij kust mij met de kussen Zijnsmonds, Hij verrukt mijn hart met Zijn liefde. Hij vertedert mijn ziel door Zijn genade. Nu kan ik met Paulus zeggen, die mij liefhad en Zichzelf voor mij overgaf. Met Job durf ik zeggen: „Ik weet, dat mijn Verlosser leeft.” Met de kerk kan ik nu instemmen en uitroepen: „mijn Liefste is mijne en ik ben de Zijne.” *Hij zal mij nooit verlaten*, zegt Hij. Hij verzekert mij, door overstelpende liefde en overweldigende barmhartigheid en genade, dat, daar ik dierbaar ben in Zijn ogen. Wat ook mijn smeking, wat ook mijn verzoek moge zijn, Hij het mij geven zal. Inderdaad nu kan ik die eeuwig blijvende woorden in mijn hart voelen ingaan: „Alles is het uwe, gij zijt van Christus en Christus is Godes.”

Nu heb ik geen wens, die niet vervuld, geen begeerte, die niet bevredigd wordt. Al wat u van mij zei, wordt nu op een gezegende wijze door mij ervaren, hoewel toen de genade te groot, de zegen te rijk scheen. Echter bent u mij een waar profeet gebleken. De Heere heeft uw woorden aan mijn ziel gezegend. Ik bezit het getuigenis in mij. De Heilige Geest heeft mij verzegeld tot de dag der verlossing. Ik verwacht nu de gezegende voltooiing, wanneer Hij tot mijn ziel zal zeggen: „Sta op Mijn vriendin, mijn schone en kom.” Dan, o dán zal ik Hem zien in Zijn alles overtreffende heerlijkheid, in al Zijn schoonheid en uitmuntendheid. Reeds nu is de, sterfelijkheid verzwolgen in het leven van vol genot en de bron van levend water ontspringt in mijn ziel.

PAULUS. — Uw beste wensen zijn nu verhoord broeder. Ik geloof, dat het satan zelf in verlegenheid zou brengen, u het roemen te beletten, nu de zon u zo warm en zo helder beschijnt. Zolang de Heere gemeenschap met u houdt zal het feest duren, het zingen voortgaan, de vrolijkheid voortduren. Maar wanneer Hij Zich onttrekt, hoe verschillend zal dan het toneel zijn! Hoe zal dan alles een ander voorkomen hebben aangenomen! Maar ik hoop, dat u in staat zult zijn uw vertrouwen lang te bewaren, dat u uw Beminde gedurende veel dagen liefdevol zult omarmd houden. Ik ben geweest, waar u nu bent, zowel als waar u was vóór u de verlossing gevoelde. Ik ben bevoorrecht, herhaaldelijk gemeenschapsoefening met Jezus te houden, en uw tegenwoordige blijdschap is mij niet vreemd. Duizenden levende kinderen zouden opspringen van vreugde in het vooruitzicht van te ondervinden, wat u nu gegeven wordt te genieten. Dit zijn, - zoals ik u zei, dat het zijn zouden, - gelukkige dagen, zegenrijke uren van waar genot, liefelijke tijden van heilige blijdschap voor u.

U hebt nu de Persoon, de liefde, de ring, de kus en het feest uws Vaders. De Bruidegom is met u, en in deze dagen kunt u niet vasten. U hebt lang gewenst om de dagen van de Zoon des mensen te zien, en nu wordt u met dat gezicht begenadigd. Hij heeft u in het huis der maaltijden geleid en u kunt zeggen van het feest:

*„Het is olie, het is honing, het is melk, het is wijn;
Het is levenwekkend voedsel, het is geheel Goddelijk voedsel.”*

SILAS. — Het is geheel Goddelijk en levenwekkend voedsel en ik zou mij verheugen, als ik van velen van Gods kinderen hoorde, die hetzelfde feest vierden. Ik kan nu duidelijk zien, dat al die kleine druppels van vertroosting en stralen van licht, die ik op verschillende tijden genoot, even wezenlijk, en levend en van de Heere waren, als wat ik nu geniet. Het enige verschil is in de mate en de graad. Zij waren alle voorlopers van deze gezegende openbaring, een voorsmaak van deze heerlijke verlossing. Zij waren even zoveel kleine voorbeelden van deze grote ervaring, kleine onderpanden van het grote onderpand. Het is nu volkomen duidelijk voor mijn ziel, dat niemand

ooit een druppel liefde ervaart, tenzij de gehele oceaan der liefde de hunne is; dat niemand begenadigd wordt met een enkele straal van licht, tenzij de gehele dagtoorts hun deel is. O, dat de kleinen onder de huisgenoten Gods dit konden geloven! Hoe waar zijn deze regelen van HART.

*„Zo Jezus u ooit heeft beschenken,
Dan is Jezus voor eeuwig de uwe.”*

PAULUS. — U hebt volkomen gelijk. Want de Heilige Geest onderwijst slechts uitverkoren vaten der genade en deze alleen smaken ooit, dat de Heere barmhartig is. Geen druppel liefde, geen straal van geestelijk licht wordt ooit medegedeeld buiten de kring der huisgenoten, buiten de grens van de verkiezing der genade. Het werk van de eeuwig gezegende Geest bepaalt zich ten allen tijde tot de huisgenoten des geloofs. Goddelijke ingeving, geestelijk onderwijs worden niet gekend in de godsdienstige wereld. Het is nu volkomen duidelijk voor uw geest, daar u in staat bent, het licht te zien in Zijn licht, dat de Heere u geleid en geleerd heeft gedurende een lange tijd en u bent volkomen overtuigd dat, „waar de Geest des Heeren is,” - in openbaringen van Goddelijke liefde, - „daar is vrijheid,” heilige vrijheid, onbelemmerde toegang tot de genade, waarin wij staan.

„Hij die vreest,” wordt ons gezegd, „is niet volmaakt in de liefde.” En waarom? Omdat „die vreest heeft pijn.” „Volmaakte liefde,” geopenbaard aan de ziel uitgestort in het hart, „drijft de vrees buiten.” Hij die in de liefde blijft, „blijft in God en God blijft in hem.” De zodanige kan zeggen, en u en ik kunnen zeggen „O Heere, U bent een toevlucht van geslacht tot geslacht!” En wij lezen, dat „die gezeten is in de schuilplaats des Allerhoogsten, zal vernachten in de schaduw des Almachtigen.” Van Benjamin, zeide Hij: “De beminde des Heeren. Hij zal zeker bij hem wonen. „Hij zal hem de gansen dag overdekken en tussen zijn schouders zal Hij wonen.”

Dus zullen de sterkten der steenrotsen zijn hoog vertrek zijn; zijn brood wordt hem gegeven en zijn wateren zijn gewis. “Want, die Mij eet, dezelve zal leven door Mij. En een iegelijk die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid!” “Zij kunnen niet sterven, want zij zijn kinderen Gods, dewijl zij kinderen der opstanding zijn.” Dus leven zij allen in de gezegende staat van het leven der opstanding met Hem, die hun Opstanding en hun Leven is. Hun zonde is geboet, hun overtredingen zijn uitgewist, hun schulden betaald en wanneer zij door het geloof deze zegen genieten, dan kunnen zij door de kracht des Geestes allen zingen:

*„Noch toekomstende, noch tegenwoordige dingen,
Noch enig ding op aarde of in de hemel,
Zal Hem van Zijn voornemen afbrengen,
Of mijn ziel van Zijn liefde beroven.”*

Paulus was geheel van deze zaak overtuigd toen hij aan de gemeente te Rome schreef: „want ik hen verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstende dingen, noch hoogte, noch diepte; noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere.” Paulus wist zeer wel, dat alzo Hij de Zijnen, die in de wereld waren, liefgehad had, zo heeft Hij hen liefgehad tot het einde.” Dat de hand der liefde nooit de voorwerpen der liefde kan laten varen, dat het zoutverbond een eeuwig en onveranderlijk verbond was, dat ieder uitverkoren vat der genade, opgenomen in het bundelke der levenden, veilig zal geleid worden door al de stormen des levens. En dat het onderpand van Jezus niet verbeurd, Zijn beloften niet kunnen verbroken worden, waarin Hij zegt „en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid en

niemand zal ze uit Mijn hand rukken.”

Mijn broeder, wij zijn veilig, ten allen tijde veilig in Jezus, hoe groot ook onze vrees en onze twijfelingen zijn mogen. De Heere zegt nog en Hij meent, alles wat Hij zegt: „Mijn goedertierenheid zal Ik van hen niet wenden, en zij zullen niet van mij afkeren.” „Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.” Want, „dit volk heb Ik mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen.” “Ik zal u stellen tot een eeuwige heerlijkheid tot een vreugde van geslacht tot geslacht.” Het was om de vreugde, die Hem was voorgesteld, dat Hij het kruis heeft verdragen en de schande veracht. Tot hen zegt Hij ook in woorden van blijvende kracht: „Uw zon zal niet meer ondergaan en uw maan zal haar licht niet intrekken. Want de Heere zal u tot een eeuwig Licht wezen; en de dagen uwer treuring zullen een einde nemen. Uw volk zullen allen te zamen rechtvaardigen zijn; zij zullen in eeuwigheid de aarde erfelijk bezitten, zij zullen zijn een spruit mijner plantingen, een werk mijner handen, opdat Ik verheerlijkt worde. Voor uw dubbele schaamte en schande zullen zij juichen over hun deel; daarom zullen zij in hun land erfelijk het dubbele bezitten, zij zullen eeuwige vreugde hebben. En zij zullen hen noemen, het heilige volk, de verlost des Heeren. En gij zult genoemd worden de gezochte, de stad, die niet verlaten is.” Want Hij heeft gezegd: „Ik zal u niet begeven, Ik zal u niet verlaten.” Welke dierbare en eeuwige waarheden zijn dit broeder!

En wanneer de Heilige Geest ze geest en leven maakt voor de ziel, hoe roemen wij dan in de Heere en verblijden wij ons in de machtige God Jakobs, zeggende: „deze, God is onze God eeuwig en altoos. En Hij zal ons geleiden tot de dood toe.”

SILAS. — Deze dierbare waarheden verkwikken mijn hart en maken de heerlijke Christus dierbaar aan mijn ziel. Gekomen tot de stille wateren, kan ik spreken van de heerlijkheid van Zijn koninkrijk en van Zijn macht. Ik bevind, dat het door de uitnemende grootheid Zijner kracht is, dat ik bekwaam gemaakt ben te geloven tot de blijdschap mijns harten en de vreugde mijner ziel. Ik gevoel nu, dat ik nooit weer zal twijfelen aan Zijn liefde of aan Zijn getrouwheid. Nu kan ik terugzien op de gehele weg, die Hij mij geleid heeft door deze woestijn en het is mijn genadig voorrecht te zeggen: „genade en barmhartigheid zullen mij volgen al de dagen mijns levens; en ik zal gedurig bij U zijn.” Want liefelikheden zijn in Uw rechterhand, eeuwig. Het is nu mijn vreugde terug te zien en te zien, dat mijn naam daarboven is opgeschreven en dat hij voor eeuwig was gegraveerd in het hart van Jezus.

PAULUS. — O broeder, dit zijn grote voorrechten! Graag zou ik er velen ontmoeten, die kunnen getuigen van dezelfde genade, die kunnen spreken van dezelfde barmhartigheid. Maar ik bevind en u zult ook bevinden, dat zeer weinigen zelfs onder hen, die een gezond geloof hebben, en die heldere inzichten in de waarheid hebben, zich weinig bekommeren of verontrusten over deze eeuwige waarheden. Persoonlijke ervaring van Gods liefde en persoonlijk deel aan Zijn genade zijn hun geheel vreemd. Toch, als u onbevreesd en eerlijk hem zou zeggen, wat u denkt van hun staat, dan zou ge u de grootst mogelijke toorn en haat op de hals halen.

SILAS. — Het schijnt zeer vreemd, broeder, dat mensen het een jaar uit het andere in kunnen verkeren onder de beademing des evangelies en de hartdoorzoekende arbeid van een bedienaar des Woords, *geheel ontbloot van het geestelijk leven, vreemd aan de wedergeboorte zijn, en geheel staan buiten de heilgeheimen Gods*. Hoe verklaart u deze dingen?

PAULUS. — Het schijnt uiterst moeilijk te verklaren. Want waar de dienstknecht des Heeren getrouw met de mensen omgaat, en van tijd tot tijd aandringt op de noodzakelijkheid, dat het een werk des harten, een ervaring der ziel moet zijn, en dat het aankomt op de kennis van zichzelf en van de zonde, gepaard met ervaring van de leidingen en onderwijzingen des Heiligen Geestes en dat zij, die het inwendig getuigenis missen, moeten zien, hoe zij de zo duidelijk in de Schrift beschreven karaktertrekken der huisgenoten des geloofs missen, ... daar zou men denken, dat die mensen, afkerig van dat alles zouden uitroepen: “Er is ook niets behalve dit, manna voor onze ogen.” En toch nemen zij van sabbat tot sabbat hun plaatsen in bij de verkondiging des Woords. Waarlijk hun geweten moet toegeschroeid, hun hart moet gesloten zijn voor het Evangelie.

SILAS. — Een zaak is er, broeder, die doorgaans wordt gemist bij hun uitwendige aanbedding en een andere, die wij wel zullen doen op te merken.

PAULUS. — Welke zijn die twee zaken. Want ik heb ze niet opgemerkt.

SILAS. — Ik zal ze u noemen, hun zitplaatsen zijn zelden bezet in een wekelijkse avondbeurt en zij hebben gewoonlijk zeer veel op met de wereld. Ik heb herhaaldelijk opgemerkt, dat dit het geval is met die Zondags ter kerk gaande belijders. Ik geloof en u zult het ongetwijfeld met mij eens zijn, dat zij, die geregeld de wekelijkse avondbeurten bijwonen, het puikje van de gemeente zijn, dat deze gewoonlijk tot Gods volk behoren en dat hun de Evangelieverkondiging op Woensdag even veel waard is als die op Zondag.

PAULUS. — U hebt zeker gelijk, broeder, want gedurende een tal van jaren is het mij volkomen duidelijk geworden, dat zij die in de week het huis Gods vermijden, zonder wettig verhinderd te zijn, een treurig bewijs geven van gebrek aan het werk der genade in hun hart. En ik heb daarenboven opgemerkt, dat men zeer zelden onder hen, die slechts des Zondags de prediking bijwonen, iemand aantreft, die kan spreken van 's Heeren leidingen en daden, die iets kent van het bloed der besprenging en die kan spreken van deelgenootschap aan Jezus, gemeenschap met de Heere. Terwijl ik mij aldus uitlaat over hen, die de wekelijkse avondbeurten verzuimen, weet ik wel, dat huiselijke plichten de mensen kunnen beletten om op te gaan. En dat, hoewel hun lichamelijke tegenwoordigheid gemist wordt, zij daar zijn met hun hart. Maar, waar ik belijders zie, die geregeld Zondags ter kerk gaan, maar zich geen driemaal in 't jaar in de weekbeurt laten zien, terwijl ik weet, dat zij konden gaan, indien zij het wilden, moet ik daaruit besluiten, dat de godsdiensttoefening hun verveelt, dat zij van de bediening des Woords geen voordeel hebben, dat de tafel des Evangelies niet voor hen bereid is. En dat de armzalige dingen dezer wereld voor hen de grootste aantrekkelijkheid hebben. Christus zegt en Hij meent het: „Zoek eerst het koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid;” terwijl deze belijders, indien zij het al zoeken, het zeker het laatst zoeken. Tot hen zou ik wel willen zeggen: „Ik twijfel aan uw staat.”

PAULUS. — Het doet mij genoegen, broeder, u zo te horen spreken. Want ik beschouw deze zaak juist zoals u. En ik ben zeker, dat als de zodanigen konden horen, wat u zegt, het bloed hun naar het aangezicht zou stijgen en zij u goed zouden aflossen met 'dat moeilijk te besturen lid', „die wereld van ongerechtigheid,” de tong genaamd. Het doet mij intussen genoegen, dat u hun toornig woord niet vreest, niet uit het veld geslagen wordt door hun wraakzuchtige blikken. De Heere gaf de profeet deze belijders, goed te beschrijven toen Hij zeide: „En zij komen tot u, gelijk het volk pleegt te komen, en zitten voor uw aangezicht, als Mijn volk en horen uw woorden; maar zij doen ze niet.” Maar de tijd is niet meer ver, wanneer eens iegelijks werk beproefd zal worden, en de grote dag Zijns toorns zal spoedig komen en wie zal dan kunnen bestaan? Niemand dan zij, die gebouwd zijn op de eeuwige Rots; niemand dan de vrijgekochte zonen en dochteren; niemand dan Uw volk, wier namen geschreven staan in het boek des levens. Deze en deze alleen zullen kunnen bestaan. Deze en deze alleen zijn de rechtmatige erfgenamen van Sions Koning en deze alleen zullen Zijn paleis binnengaan. De Heere zegt van ieder van hen en van allen samen, „zij zullen de Mijne zijn op die dag, wanneer Ik mijn juwelen zal bijeenbrengen.”

Helaas broeder, bij de meesten is de godsdienst slechts een ijdel vertoon. Er wordt ons geleerd, dat er in het laaste der dagen boze tijden zullen aanbreken, en ik twijfel niet, of die gevaarlijke tijden zijn reeds gekomen. Geloof wordt niet gemakkelijk op aarde gevonden. De getuigen des Heeren zijn zeer verspreid. De godsdienstige wereld wordt meegesleept door een schitterend uiterlijk, maar de levende kerk kan slechts bevredigd worden door Gods getuigenis. Dat hoog is onder de mensen, is een gruwel voor God. De Heere ziet het hart aan, zoals bij David, en Hij ziet niet naar de gestalte, de grootte en de schoonheid der valse belijders. Het uitwendige van godsdienstig vertoon moge zijn opgeblazen aanhangers behagen, maar de levende kinderen zoeken ijverig door het geloof het inwendige van „het welgeordend en zeker verbond,” met al het zaad. Dit is al hun zaligheid en al hun begeerte.

Er wordt gezegd: „het is Gods eer een zaak te verbergen: maar de eer der koningen een zaak te doorgronden.” Deze „zaak” is ongetwijfeld die heilige zaak, het beloofde zaad en „deze zaak” is ontegenzeggelijk „de wortel der zaak, waarvan Job spreekt. God, de Vader, verbergt deze zaak in het Woord der waarheid en in het hart Zijner kinderen. Het is de eer van geestelijke „koningen in God,” deze zaak te doorgronden, zowel in het Woord des levens als in hun harten. Maar hun doorgronding zou vruchteloos zijn, als de Heilige Geest hen niet aanspoorde tot die doorgronding en als het Hem niet behaagde deze dierbare Christus aan het hart en in het geestelijk verstand te openbaren. Dit is de schat in de akker verborgen en de parel van grote waarde. Zalig zij allen, die deze vinden. Duizenden zoeken zonder ooit te vinden. En waarom? Omdat zij de Heilige Geest niet hebben. Christus beloofde deze Leraar, Leidsman, Vertrouster, Gids en gezegende Indachtigmaker aan Zijn discipelen. Geen dan Zijn geestelijke volgelingen, zijn de voorwerpen, die Hij leidt en onderwijst. Wij lezen. „waar de Geest des Heeren is, daar is vrijheid.” Dat „hij die gelooft het getuigenis in zichzelf heeft,” en dat „de Heilige Geest medegetuigt;” en „gij hebt niet ontvangen de geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze, maar de Geest der aanneming, waardoor wij zeggen: Abba, Vader.” Daarom, wat kunnen wij zonder deze inwendige Getuige deze onfeilbare Leraar, deze dierbare Vertrouster, deze heilige Indachtigmaker, kennen van Christus, van de volheid Zijner liefde, van de rijkdom Zijner genade, en van de schoonheid, waardigheid, uitnemendheid en heerlijkheid van Zijn genadige Persoon? Volstrekt niets. Wij zijn geheel afhankelijk van de Heilige Geest. En toch hoe weinigen zijn er, die hun behoefte aan de Heiligen Geest erkennen!

PAULUS. — Waar, maar al te waar, broeder! Zowel leraars als leken kunnen het over het algemeen vrij wel stellen zonder Zijn Goddelijke hulp. Inderdaad, zij zijn dood in zonden en dood in hun belijdenis en hebben daarom Zijn levendwekkende kracht niet van node. Negen honderd negen en negentig preken van de duizend, zijn vol van alles behalve van de bedauwing en de zalving des Heiligen Geestes. In waarheid zij worden gepreekt in lijnrechte tegenspraak met de waarheid Gods en de ervaring der heiligen. Zal God deze eren? Zal de Heilige Geest zich van deze bedienen tot het welzijn van Sion en de heerlijkheid Gods? Nee, nee, want de Heere erkende nooit de leugen en stelde nooit een dienstknecht des satans aan.

Ik heb soms gelezen van mensen, die voorgeven de waarheid te kennen, en die de eerste Goddelijke werking in hun zielen bemerkten onder het horen naar de prediking van een leraar, die voorstander was van de vrije wil. Maar het zou mij uiterst smarten, alzo deel te hebben met de goddelozen, en hun de eer te geven van door de Heere mij ten zegen te zijn geweest. Wij geloven niet, dat de Heere het getuigenis van een gezant des satans van kracht doet zijn. De Heere zegt eerder van hen: “Ik heb hen niet gezonden en zij zullen dit volk geen nut doen.” Het is een armzalige ervaring, die begint in een Methodistische kerk of in een waar de vrije wil wordt gepredikt. Ik geloof volkomen, dat de Heere genoeg openbare dienaars zal hebben, om Zijn Goddelijke eer op te houden en Zijn kerk ten zegen te zijn, zonder dat Hij een dienaar des satans behoeft, en zijn bediening zegent ter wille van een kind van God. Nee, nee, broeder. Dit is verre van de Heere.

Het is waar, Judas was een duivel en toch een van de twaalven, maar ik kan niet geloven, dat God ooit zijn bediening erkende of zegende voor Zijn vrijgekocht volk. Zie, hoe hij in het huis van Simon, toen de geliefde Maria (gezegend zij haar nagedachtenis) haar Goddelijke Heere en Meester zo liefhad, dat zij de kostelijke fles met zalf verbrak om Zijn heilige voeten te zalven, zijn bittere vijandschap tegen haar uitbraakte, door haar te beschuldigen van verkwisting en voor te geven, dat hij slechts sprak uit bezorgdheid en liefde voor de armen. Terwijl het Woord zegt: „Niet omdat hij bezorgd was voor de armen. Maar omdat hij een dief was en de beurs had en droeg hetgeen gegeven werd.” De beurs met goud was veel behaaglijker voor die hebzuchtige man, dan de tranen die vloeiden uit de ogen van die vrouw. Zij had veel lief; haar werd veel vergeven. Zowel Simon, de melaatse, als Judas, de gierigaard, waren hoogst' verontwaardigd over wat zij zagen en hoorden bij die gelegenheid.

Maar de arme Maria ontving niettemin een zegen. Maar, „verwondert u, o hemelen, wees verbaasd, o aarde, want de Heere heeft het gedaan!” Gezegend zij Hij, Hij alleen kon dit doen! Ik zal altijd in mijn hart liefde voor Maria gevoelen, uit wie de Heere zeven duivelen uitwierp. Zij is een ware zuster van mij, en hoewel ik bewaard ben geworden van zo in de zonde te vallen als zij klaarblijkelijk in de zonde viel, toch ben ik geen zier beter dan zij. En ik heb even grote behoefte aan Jezus' liefde, aan Zijn dierbaar bloed, als die bijzondere getuige van schuldvergevende genade, die schitterende parel in de kroon van de Verlosser. Het bloed, dat de zonde van Maria's ondeugd, afgaste, gaat de zonden van de deugd der braven voorbij. Zodat zij naar de hemel gaat op grond van 's Heeren verdiensten, terwijl zij naar de hel gaan, op grond van hun eigen onwaardigheid. “Hoeren en tollenaars,” zegt de Zaligmaker, „zullen u voorgaan in het koninkrijk der hemelen,” gij eigengerechtigte Farizeeën! Zo worden de vromen, de beminnelijken, de rechtvaardigen en de goeden in eigen oog, weggezonden „in de poel des vuurs, die met sulfer brandt.” Terwijl het uitvaagsel, de verworpenen en verachten worden opgenomen in de eeuwige verblijven des lichts. Aldus handelt de Heere, aldus handelt niet een mens. De mens zou de verblijven der

gelukzaligheid bevolken met de eigengerechte en trotse belijders. Maar de Heere zegt: "Ik ben niet gekomen, om rechtvaardigen maar om zondaars te roepen tot bekering." Ik begeer de goeden, de sterken, de edelen, de wijzen, de rijken en de eerwaardigen niet. Maar, „Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op de naam des Heeren betrouwen.”

Keer achterwaarts gij stijve en strakke, trotse en hooghartige belijder; maak plaats voor deze arme en ellendige zondares, die door vrijmachtige genade is vrijgekocht uit het uitvaagsel van de mensheid. Dat zij kome met al haar wonden en kwalen, zonde en mismaaktheid, ellende en smart en uit Mijn handen gezondheid en genezing, liefde en genade, medelijden en ontferming, deelneming en hulp ontvang. „Wat God gereinigd heeft,” in het bloed des Verlossers, „zult gij niet onrein achten.”

SILAS. — Het doet mijn hart goed broeder, naar u te luisteren terwijl u roemt in de genade Gods en plaats vindt aan 's Heeren tafel voor hen, voor wie geen plaats is aan de tafel des mensen. Zo doet u het werk van een Evangelist en geeft u een volledig bewijs van uw bediening. Het doet mijn vaak zo koud hart gloeien van geheime en heilige aandoening wanneer ik u zo hoor getuigen van die kostbare genade, die de ellendigen zaligt. Deze zijn de sieraden des hemels, de kleinoden des Zaligmakers, de ware kinderen des Vaders. En deze, ja deze, zijn mijn deelgenoten in de verdrukking! Wel mocht de Heere van Zijn Sion zeggen, dat geen mens zich om haar bekommert en dat geen mens naar haar vraagt. De valse kerk wordt hoog verheven, terwijl de ware kerk met voeten getreden wordt.

Maar de dag zal openbaren, dat de gedachten des Heeren, de wegen des Heeren, de werken des Heeren niet alzo zijn. Want de Heere noemt de valse kerk met de meest lelijke namen, terwijl Hij van Sion, Zijn ware bruid zegt: „dit zal de naam zijn, waarmede men haar noemen zal, *de Heere, onze gerechtigheid*.” En de profeet die de kerk, de vrouw des Lams, schilderde, zei: „want ik ben naar Uw Naam genoemd, o Heere, God der heirscharen!” En de Heere zegt: „Ik zal zeggen tot het noorden: geef! En tot het zuiden: houd niet terug, breng Mijn zonen van verre en Mijn dochters van het einde der aarde! Een ieder, die naar Mijn Naam genoemd is. Waarlijk, dit is hoge en heilige roeping. Als de Heere een arm zondaar noemt naar Zijn zaligmakende naam, Zijn heerlijke naam, dan is het onverschillig met welke naam de mens of de duivel hem noemt. Nee, nee de Heere noemt hem bij een goede naam, de beste, de grootste, de verhevenste van alle namen. Dus, wat geeft het, met welke naam de mens of de Satan hem noemt?

PAULUS. — Zij noemden onze genadige Heere Jezus, Beëlzebul, de overste der duivelen. Wij moeten niet verwachten, beter behandeld te worden door mondbelijders. De goede naam en de beste wensen der godsdienstige wereld zouden een oneer voor ons zijn. Wee ons, indien wij die ooit zouden najagen, zoeken of begeren! Wij moeten ons tevreden stellen, de Heere te volgen, hoe krom het pad, hoe ruw de weg ook is. Onze reis hier zal spoedig een einde nemen, onze loop zal spoedig gelopen zijn, de laatste week, de laatste dag, het laatste uur van ons aardse leven zal spoedig aanbreken. En dan o dan ...! Wat dan? De Heere zal ons bijstaan in onze ziekten, ons nabij zijn op ons ziekbed. Hij zal meer voor ons zijn dan wij gedacht hebben in al ons twijfelen en vrezen.

Naar onze dag is, zal onze sterkte zijn. Hij zal met ons gaan door de donkere doodsvallei. Hij zal ons ook daar voor vrezen behoeden. Vertrouw er op, Hij zal ons het sterven veel gemakkelijker maken, dan wij soms gemeend hadden. Duistere vrees en zwaarmoedige twijfel verontrusten dikwijls de kinderen, want zij hebben een wrede

vijand te weerstaan, een listige duivel, die hen bemoeilijkt op hun weg naar het Vaderhuis. Hij tracht hen gedurig wijs te maken, *dat zij ten laatsten bedrogen zullen uitkomen*; dat zij zich misleiden in dit leven, maar dat hun ten laatste de ogen zullen opengaan in de hel.

Maar ieder levend kind, iedere verzochte zal het ondervinden, dat satan een leugenaar is en dat zijn woord niets betekent. Want alle huisgenoten Gods zijn van hun geboorte af erfgenamen der heerlijkheid en sterven als overwinnaars. Door het bloed des Lams zullen zij zegevieren, door het Woord hunner getuigenis zullen zij overwinnen. Al hun vijanden zullen leugenaars bevonden worden. Zij mogen hen kwellen, en verontrusten, maar zij zullen ten laatste niet over hen zegevieren. Jezus, de Bewerker van hun zaligheid heeft hen door Zijn bloed met God verzoend, door dat bloed hebben zij vrije toegang tot God. En wanneer zij de waarde van dat dierbaar bloed der verzoening in hun harten mogen gevoelen, dan kunnen zij gemakkelijk, vrij en vrolijk uitroepen: „overwinning door Zijn bloed.” De vrede Gods heerst en woont dan in hun hart, de liefde Gods is uitgestort in hun ziel en zij zijn gelukkig als koningen, als blijde vorsten. Dan benijden zij niemand zouden met niemand van lot willen ruilen. Zij zijn waarlijk tevreden, zij zijn volkomen voldaan. Zij zouden geen enkel tijdelijk of geestelijk ding anders wensen.

SILAS. — Ik ben een levend getuige, broeder, van alles, wat u zegt. Want ik kan u verzekeren, dat ik nu zo tevreden ben, als een sterveling slechts bij mogelijkheid zijn kan, zo gelukkig als ik aan deze zijde van het graf kan zijn. Inderdaad, ik heb thans in mijn ziel een voorsmaak van eeuwige gelukzaligheid. De Heere heeft mij lieflijk verzegeld tot de dag der verlossingen. Als nu tien duizend mensen of duivelen vóór mij stonden, om mij te veroordelen, zou ik blijmoedig en gelukkig kunnen zeggen: „er is nu geen verdoemenis meer.” Ik ben verlost van zonde, dood en hel. Jezus heeft mij verlost, mijn gezegende Heere heeft Zichzelf aan mij geopenbaard. Mijn voeten staan op de rots, mijn verwachting is van Jezus, mijn hart vertrouwt op mijn Liefste. Al mijn genegenheden gaan uit naar Hem, die voor mij „de voornaamste onder tienduizenden is”; ja „de geheel Begeerlijke.” De blijdschap en verrukking, die ik nu in Hem gevoel, gaan alle beschrijving te boven. Als ik de taal der engelen sprak, dan zou ik nog onuitputtelijk zijn in het vermelden van alles, wat ik uit Zijn ziele geniet. Ik zie in Hem, wat ik nooit zag. Hij is dierbaar, onuitsprekelijk dierbaar.

PAULUS. — Broeder, ik ben verheugd, dat de Heere u zo heerlijk heeft in de ruimte gesteld, dat Hij zo genadig, en liefderijk u een nieuw lied heeft op de tong gelegd en dat Hij u zo liefelijk Zijn gemeenschap doet ondervinden. Hoe genadig bekomt het u, om de lof te verkondigen van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht, om de machtige daden te verkondigen van Hem, Wiens gerechtigheid tot in eeuwigheid is. Ik zei u tevoren wat u wachtte, hoewel u traag van hart was om het te geloven. Ongetwijfeld dacht u, dat het te heerlijk was, om waarheid te worden voor u, omdat u er uzelf te onrein voor achtte, omdat ge in uzelf niets vindt dan onwaardigheid en melaatsheid. Nochtans, al die dingen welke als zoveel struikelblokken schenen voor uw gemeenschap met de Heere, zoveel hinderpalen tot de toegang tot de genade, waarin wij staan, waren noodzakelijke vereisten voor de openbaring van een gekruiste Heiland aan uw ziel. Toen Hij op aarde was, kwam Hij niet om rechtvaardigen maar om zondaars te roepen tot bekering. Nu komt Hij nog door krachtadige werking des Heiligen Geestes alleen tot zondaren. Hij zaligt slechts de zodanigen. Hij houdt slechts gemeenschap met de zodanigen. Hij zit slechts aan met de zodanigen.

SILAS. — Geliefde broeder, Hij is dierbaar! Dierbaar boven alle beschrijving. Ik gevoel, dat ik zou kunnen doen, wat Maria deed, Zijn heilige voeten besproeien met hete tranen van heilig berouw, en Hem innig liefhebben, omdat Hij mij zo vrije vergiffenis heeft geschonken. Ik ben die schuldenaar, die vijfhonderd talenten schuldig was, ik acht mezelf Zijn opmerkzaamheid ten enenmale onwaardig, en toch, in weerwil van dit alles, wil Hij mij geheel schoon, zonder vlek of rimpel geheel heerlijk maken. Ik ben een levend getuige, dat Hij de goddelozen rechtvaardigt. Want ik ben overtuigd, dat mijn natuur nog even goddeloos, nog even verdorven, nog even melaats, nog even vijandig jegens God is.

PAULUS. — Het is de grootste genade, die er bestaat, toegelaten te worden tot de tegenwoordigheid des Konings, terwijl wij nog in het vlees zijn. Ongetwijfeld verlangen honderden levende kinderen vurig naar deze gunst, en de Heere zal die genadig verlenen op Zijn tijd. Het hart vloeit dan over van liefde, verlossing en zaligheid. Mochten wij beiden, broeder, meer leren kennen van deze zalige gemeenschap, en heilige gemeenschapsoefening.

SILAS. — Wat denkt u van die belijders, die geloven in de leer der genade, die de noodzakelijkheid erkennen van de bevindelijke kennis dier leer en toch elke Zondag onder het gehoor komen van hen, die geheel vreemd zijn aan de waarheden Gods!

PAULUS. — Het is onmogelijk, dat de zodanigen persoonlijk kennis hebben aan de waarheid, die geleerd wordt door de Heilige Geest. Zij mogen haar kennen met het verstand, of in tegenwoordigheid van Gods kinderen belijden, haar lief te hebben, maar zij zijn klaarblijkelijk vreemd aan dat gebod des Heeren, dat zegt: „scheid u af uit het midden van hen en zonder u af van de onreinheden.” Veel van 's Heeren kinderen vermengen zich voor een tijd met de uitwendig belijdende kerk totdat zij anders door de Heere worden geleerd en dan worden zij meer en meer onbevredigd door wat zij horen wanneer zij nu en dan zich vrijuitlaten en geheel uit de „vergadering des doods” uitkomen „want de doden weten niets van zaligmaking.” Iemand, die de waarheid door ervaring kent, en gebracht is tot de vrijheid des Evangelies en woont in een stad, waar de waarheid niet gepreekt wordt in de kracht des Heiligen Geestes - en er zijn veel zulke steden in ons land - zal veel liever het ganse jaar thuis blijven en God in Zijn eigen woning aanbidden, dan zich mengen onder valse en vormelijke belijders. Hij weet wel, dat God de mensen nooit zendt, om leugens te preken en de leugens, die gepredikt worden, nooit zegent. Hij wil ook in dit zijn gedrag 's Heeren goedkeuring ontvangen terwijl hij, indien hij samenkwam met dienaars van de satan of met haters der waarheid of voorstanders van dwalingen, de „nog zwakke stem” sterker dan veel wateren in zijn oor zou horen weerklinken als: „wat draalt u hier, Elia?” 's Heeren volk wordt een afgezonderd volk genoemd. Zij worden niet gerekend onder de natiën noch onder de mondbelijders. Zij moeten niet samenkomen noch aanbidden met dat verdraaid geslacht, dat rein is in eigen oog, maar dat nooit gewassen werd van zijn onreinheid in het verzoeningsbloed van Jezus. Nee, nee broeder, verre zij het van Gods vrijgekocht volk, dat door de Geest geleerd is, met dezulken een verbond aan te gaan. Het betaamt hun, hun klederen rein te bewaren. Het is op zijn minst genomen, hoogst ongepast voor hen zich te vermengen niet de heidenen en hun wegen te leren van godsdienstige vijandschap jegens de Heere en Zijn gezalfde, Zijn waarheid en Zijn kerk.

SILAS. — Ik beschouw dit zoals u, broeder, en ik gevoel, dat het 's Heeren volk betaamt in deze duistere dagen van godsdienstig licht zeer behoedzaam te zijn in de vereniging met hen, die de naam hebben, dat zij leven, terwijl zij dood zijn. Want er kan geen vereniging zijn tussen het licht en de duisternis en geen gemeenschap van Christus met Belial en de gelovige kan geen deel hebben met de ongelovige. „De Heere heeft hem, die godvrezende is, voor Zichzelf afgezonderd,” en dit sluit alle Godvrezende leden van het Goddelijk lichaam, waarvan Christus het Hoofd is, in. Christus zegt aan Zijn vrijgekocht volk, wat de wijsheid zegt in: Spreuken 8: „Mijn vermaken zijn met de mensenkinderen.” Hoe wonderlijk schijnt het, dat Hij vermaak zou hebben in ons, of over ons, voordat wij geboren waren! Onze gedachten verzinken in de beschouwing van deze heerlijke waarheid. Wij kunnen er niet bij. Paulus spreekt door de Heilige Geest van 's Heeren „erfenis in de heiligen.” Wij lezen in een van de Boeken van Mozes, „want des Heeren deel is Zijn volk, Jacob is het snoer Zijner erve.” Welk deel! Welke erve! Waarlijk de Heere ziet niet zoals de mens ziet. Want dan zou Hij niets te doen willen hebben met zulke verdorven zondaars, zulke verachtelijke, melaatse Adamskinderen. Maar het groot geheim ligt daarin, dat Hij hen aanziet in Zijn Zoon. Hij ziet hen aan in de man Zijner rechterhand. Zij zijn, zoals de Heilige Geest het door Paulus uitdrukt, „volmaakt in Hem, aangenomen in de Geliefde.” Vlekkeloos en rein worden zij steeds aangezien in Hem. En zij worden Zijn kleinodiën, zijn uitgelezenste schat genoemd. Neem de Kerk weg en Christus heeft deel, noch erve, kroon; noch diadeem, kleinodiën, noch juwelen, lichaam, bruid noch schat. De Kerk is alles voor Hem, Hij is alles voor de Kerk. Hij heeft het recht des Mans op haar; zij het recht „der vrouw op Hem.” Zij zijn niet meer twee, maar één vlees, en niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat.

*O heerlijke kerk, o liefelijke bruid!
En liefelijker nog de liefde, die de band legde.
Welke nooit meer kan ontbonden worden.
Die de kerk en Christus samen verbindt.*

*Daar zal Jezus, gezeten op Zijn troon
Zijn schone bruid, been van Zijn been,
Laten delen in het eeuwig genot des Hemels,
Dat alles in zich sluit, waaraan niets meer ontbreekt.*

*Ja, de grootheid der gelukzaligheid bestaat daarin,
Dat Hij de mijne is, en ik de Zijne ben.
Nooit kan die band weer worden losgemaakt,
Ook kan het eeuwig leven nooit sterven.*

*In dat leven der heerlijkheid is de tijd niet meer.
De tijd houdt mij daarvan nu verwijderd.
Haast u, o tijd, volbreng uw loop,
Die mij afhoudt van de armen mijns Heeren.*

PAULUS. — Broeder, u schijnt in vuur te geraken, en terecht, door te spreken over dit dierbaar onderwerp, u kunt nu door ervaring deze erve als de uwe aannemen. „Mijn overdenking van Hem zal zoet zijn.” „Ik zal mij verblijden in den Heere.” Inderdaad er is niets anders, dat de overdenking van een uitverkoren vat der genade waard is. Maar het zal met u zijn, zoals het met Nathanaël was. „Gij zult grotere dingen zien

dan deze." Geloof mij, de vrijmoedigste gedachte kan onmogelijk een miljoenste deel bevatten van de zegen en de gelukzaligheid, die aan onze zielen zal geopenbaard worden. De ervaring van de eeuwige erfenis is een wezenlijk onderpand van de blijdschap der gelukzaligen, welke ons wacht in de opperste verblijven van licht en heerlijkheid. Maar het is slechts een zeer kleine openbaring van de volle zegen, die wij eeuwig zullen genieten. Zolang wij hier op aarde zijn, hebben wij veel, dat onze gemeenschap verstoort, veel dat ons hindert in ons deelgenootschap aan Christus; veel trekt ons naar de aarde, ons wikkelt in de beslommingen dezes levens. Maar wanneer de sterfelijkheid verslonden zal zijn door het leven, hoe onuitsprekelijk zal dan het toneel zijn dat zich zal vertonen aan onze verrukten blik! Het zal zijn in al de volheid der zaligheid. Al onze smarten achtergelaten. De hemel verwisseld met de aarde.

Dan zullen wij voor altijd zijn waar „de bozen ophouden van beroering en de vermoeiden rusten van kracht". Wij zullen onze Heere, onze gezegende Jezus zien, zonder dat er een sluier tussen ons is. O verrukkelijk gezicht! O hartverheffende aanschouwing! Zelfs vóórdat wij de Jordaan, de donkere rivier des doods doorgaan, zal ons hart zó bemoedigd, onze ziel zó verrukt zijn, dat wij onze Liefste zullen welkom heten, die ons komt losmaken uit onze aardse tent, ons vleselijk omhulsel. Wij zullen in vervoering uitroepen, - als Hij ten minsten ons op ons sterfbed verwaardigt met Zijn tegenwoordigheid: -

*Kom, mijn Geliefde, kom over heuvel en dal,
En toon mij Uw gelaat zonder sluier:
Ja vertoon U, zoals U bent in heerlijke glans,
Want ik ben voorbereid op dat gezicht
Want in dit vlees kon ik het gezicht niet verdragen.
Dat ontroerend heerlijke en grootse gezicht!
Wanneer ik verschijn in het kleed der onsterfelijkheid,
En staar op Uw zo Goddelijke schoonheid,
Zal ik vervoerd worden door Uw liefdeblikken,
Zoals het Uw eigene, reine, vlekkeloze duive past,
Op U zal ik zien, met gedurige blik,
En geheel ontbranden in innige liefde,
In heilige, onuitsprekelijke verrukking,
En eeuwig schijnen in vlekkeloze reinheid.
Kom dan, mijn Liefste, bevredig
Mijn verlangend, hijgend hart, en vurige bede
Haast U, o haast U, en loop oer de heuvelen van specerijen
Voltooi in de hemel, wat U op aarde begon.
Ik verlang, Uw eigen dierbaar glimlachend gelaat te zien,
En mij te bevinden in Uw liefdearmen,
Niet langer deel te hebben aan de strijd des levens,
Maar te zijn, waar de Roos van Saron steeds
Goddelijke geur verspreidt boven alle andere bloemen
In het Paradijs, de priëlen van Eden:
Wanneer ik de adem mijns Liefste zal ruiken,
En in hemelse taal zal uitroepen „Alles is wel!"*

Op dit vurig verlangen der ziel, zal de Liefste met warmte antwoorden:

*Mijn Liefste, mijn duive, mijn onbesmette. Ik kom,
Over bergen en heuvelen, om u naar huis te halen,*

*Uit deze ijdele wereld van smart en tranen,
Van zonde, ellende en bitter geklag.
Spoedig zult u een lang, lang vaarwel zeggen
Aan de aarde en Mijn steeds nieuwe wijn drinken,
Die zo zacht neervalt, en de lippen ontsluit
Van hen, die slapen, wanneer zij nog slechts
Enkele teugen hebben genoten;
Maar wanneer ik u veilig hier zal hebben
Zult u volle teugen drinken en Mij steeds bij u hebben.*

Hierop zal het antwoord der ziel zijn:

*Uw stem verdringt het duister; ontsteekt heilig vuur
In mijn borst; doet mijn begeerte stijgen
Dat mijn Liefste zich haaste over Bether's top
En de loop van de wrede tijd der scheiding afsnijde.*

De Liefste antwoord hierop en zegt:

*Zie op, Mijn schone, zie! o kom mede
Laat de bergen der luipaarden u niet ophouden.
Noch het leger van de leeuw, noch de priëlen van Eden
U één uur langer van Mij afhouden.*

Op deze hartelijke oproeping en verwelkoming zingt zij vrolijk:

*Ik ben gereed en volkomen gewillig om op te staan,
Ik verlang opwaarts te vliegen door de geopende hemelen
Dat hemelse Paradijs van vreugde te vinden,
Waar de lof van mijn Liefste door al die menigte
Van grotelijks begenadigden wordt verkondigd,
Die zonder ophouden een lied ter Zijner ere aanheffen!
Heerlijk zal het zijn, de lier op te nemen
En een toon van lof te mengen in de hemelse koren
En mij steeds te koesteren in het vuur van mijn Liefste!*

De Liefste beantwoordt deze warme gevoelsuiting door te zeggen:

*Mijn hart is verrukt, Mijn zuster, o bruid,
Over uw heldere, doordringende ogen!
Ik wil opstaan en u verre, verre weghalen.
En niets zal Mijn vlugge voeten weerhouden.*

Een straal van de heerlijkheid, die zich voor haar blik vertoont opvangende, beantwoordt zij met vuur:

*O, kom, mijn Liefste vertoef niet,
Maar breng uw vurige paarden in veiligheid,
Voer mij weg naar de straten, schitterend van goud,
Waar muren van saffier de stad omgeven!*

De Liefste besluit door de scheidende geest in Zijn eigen gezegende tegenwoordigheid op te nemen en zegt:

*'t Is voorbij, mijn dierbare, o kom in Mijn armen
En Ik zal u bewaren voor alle leed.
In dat land van ruste, van vrijheid, van liefde,
En waar de meest Geliefde van allen*

*In alles zal uitmunten en Zijn geliefde bruid
Tonen, dat alles wèl is.*

SILAS. — Mijn broeder, u hebt mij in de geest geheel meegevoerd, zodat ik een voorgevoel krijg van de heerlijke tonelen, die mij wachten in de ure des doods. O, mochten slechts alle kinderen op hun sterfbed zulk een geluk genieten, als u daar beschreven hebt, dan zouden zij wel met heilige verwachting en vreugde die dag tegemoet zien. Natuurlijk broeder, zal voor de ziel het gehele onderscheid daarin bestaan, of de Bruidegom bij die gelegenheid tegenwoordig of afwezig is. Is Hij tegenwoordig, dan zal dat alles en nog veel meer worden gesmaakt. Maar is het Zijn welbehagen, afwezig te zijn, dan zal het tegenovergestelde van dit alles worden ervaren.

PAULUS. — U hebt volkomen gelijk, broeder. Maar hetzij Hij bevindelijk afwezig of tegenwoordig is, alles zal wel zijn; „want te sterven en met Christus te zijn is veel beter,” dan te blijven in de moeitelijke woestijn van dit leven. En na alles, als Hij niet tegenwoordig is, is het toch slechts een korte afwezigheid. Want zodra de ziel, dit aardse omhulsel zal verlaten hebben, zal zij de volheid van de zegen van deze woorden ervaren: „De Heere zal u tot een eeuwig licht zijn en de dagen uwer treuring zullen een einde nemen.”

SILAS. — Maar gelooft u niet, dat de ervaringen der heiligen op hun sterfbed even onderscheiden zijn, als de trekken van hun gelaat? Zijn er niet veelvuldige voorbeelden, dat Gods kinderen vreugde noch droefheid gevoelen, wanneer zij op het punt zijn het toneel dezer wereld te verlaten. Horen wij niet dikwijls, dat een oud veteraan in de Waarheid, iemand die gedurende veel jaren met God heeft gewandeld, een ongeschokte zielsvrede, een vast vertrouwen op de trouw van de God van zijn zaligheid, maar geen zielsvervoering heeft? En als men hem vroeg, wat zijn verwachting was, dan zou hij eenvoudig antwoorden met kracht en nadruk: „Ik weet Wien ik geloofd heb en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand bij Hem weggelegd te bewaren tot die dag.” Hij zou ongetwijfeld ook door de Heilige Geest met Paulus zeggen: “Ik heb de goeden strijd gestreden, Ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter in die dag geven zal. En niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning hebben liefgehad.” Niemand kan bij mogelijkheid Zijn verschijning liefhebben bij zijn sterven, tenzij hij wete, wat het is een voorwerp te zijn van Zijn rijke en vrije genade. Het kind, dat eens Zijn liefde heeft gesmaakt, Zijn tegenwoordigheid ervaren, wenst weerom die gunst te genieten, die zegen te ondervinden. En dat kind zal dikwijls uitzien naar het uur der ontbinding. De dood is bij tijden een ernstige zaak voor hem. Hij weet zeer wel, dat,

*„Wanneer ik werd opgeroepen
Om de koning der verschrikking te ontmoeten,
En wanneer liefde mijn sterfbed spreidde,
En genade mijn ziel ondersteunde,
Ik dan, alvorens deze wereld te verlaten,
Mijn zwakke stem zou verheffen en zeggen:
Zegevierende genade heerst!”*

Maar aan de anderen kant weet hij, dat als het de Heere behaagt Zijn heerlijkheid terug te houden, en Zich niet dierbaar te maken aan de ziel, er bij die plechtige gelegenheid geen reden tot zingen zal zijn.

PAULUS. — U hebt volkomen gelijk, broeder. De een heilige is in deze geen maatstaf voor de anderen. De Heere handelt met Zijn volk, gelijk het Hem goeddunkt. De een sterft in gezegende geestverrukking, een ander sluit de ogen in kalme en vaste vrede met God. Beider wijze van sterven is gelukzalig. Veel erfgenamen des hemels hebben ongetwijfeld hevige aanvechtingen bijna tot het eind van hun leven, en ontegenzeggelijk sterven er velen zonder te getuigen tot hen die rond hen staan. Toch gaan zij even rechtstreeks naar Abrahams schoot, als de meest juichende onder de kinderen Gods. Veranderingen en strijd moeten eindigen aan deze zijde van de Jordaan. Wat mij aangaat, ik moet bekennen, dat ik, wanneer ik wordt opgeroepen om te sterven, zeer graag de gezegende openbaring van Christus' tegenwoordigheid zou genieten. Want ik moet eerlijk bekennen, dat ik een lafaard ben en ik ben niet onbekend met de listen des satans. Zodat ik zeer wel weet, dat het zijn schuld niet zal zijn, indien ik op mijn sterfbed geen heftige aanvechting ondervind.

Maar ik bid mijn dierbare Jezus, satan bij die gelegenheid te weerhouden en mij genadig een schuilplaats te geven aan Zijn warm liefdehart. En het is heerlijk zich te herinneren dat Hij steeds gedenkt „dat het vlees zwak is.” De Heilige Geest drukt het zeer schoon uit bij Paulus, waar wij lezen, „want wij hebben geen Hogepriester, die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, maar zonder zonde.” Hij kan medelijden hebben en heeft het ook met de onwetenden en als Hij fluistert: „uw hart worde niet ontroerd en wees niet versaagd.” Dan zal de ziel zachtkens in Hem rusten.

Geen andere stem kan mijn hart tot rust brengen,

Of de woedende zee bedaren;

Maar wanneer Hij fluistert: „Vertrouw op Mij,”

Dan verlies ik mij in de Godheid.

*O, hoe doet Zijn stem in mijn hart
Een vurig verlangen ontstaan!
O, zulk een liefde schenkt Hij,
Mijn ziel is geheel brandende in mij!*

*Ik gloei van vurige liefde,
Ik geniet hier beneden reeds de hemel.
Ik ben niet beangst voor wind of storm,
Wanneer Hij Zijn aangezicht vertoont*

*En als Zijn stem nu reeds zo zoet is,
Terwijl ik nog verkeer in dit ondermaanse,
Wat zal het dan zijn, als wij eens allen ontmoeten
En niets dan liefde ademen.*

SILAS. — Wel, het is geheel onmogelijk enig denkbeeld te vormen van de eeuwige heerlijkheid. Wij weten, dat het wel zal zijn en wij weten dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen. “Want wij zullen Hem zien gelijk Hij is.” Wij weten daarenboven, dat wij eeuwig met Hem zullen zijn. Wij zullen Hem loven en aanbidden. Hij zal eeuwig het doelwit van onze zangen zijn. Zalig, gezegend, hoogst begenadigd zijn zij, die deze hoop, zo vol van onsterfelijkheid, in zich hebben.

Gode zij dank, broeder, dat wij beiden een hope bezitten, voor ons weggelegd in de hemelen en dat het geen zelfmisleiding bij ons is. Want wij bezitten nu het Onderpand

en zijn verzegeld door die Geest der belofte, die de waarborg is onzer erfenis. Daarom komt het er niet op aan hoe ruw en moeilijk onze levensweg hier is, hoe ingespannen onze geest, hoe gedrukt ons gemoed, hoe geslingerd onze ziel hier beneden is. De Heere zal spoedig zeggen voor eeuwig en altoos: „Kom haastelijk mijn liefste!” Dan zal het sterfelijke van het leven verslonden worden en zullen wij voor eeuwig ervaren, dat de Heere „ons eeuwig Licht, onze God en onze Zaligheid is.” Amen. Hallelujah. Voor heden vaarwel, broeder. De Heere zij eeuwig dank, dat ik u mocht ontmoeten.

PAULUS. — Vaarwel, zeer geliefde broeder! „Hem nu, die machtig is u van struikelen te bewaren en onstraffelijk te stellen voor Zijn heerlijkheid, in vreugde; de alleen wijzen God, onzen Zaligmaker, zij heerlijkheid en majesteit, kracht en macht, beide nu en in alle eeuwigheid Amen.”

“De God nu des vredes, die de groten Herder der schapen door het bloed des eeuwigen testaments uit de doden heeft wedergebracht, namelijk onze Heere Jezus Christus, Die volmake u in alle goed werk, opdat gij Zijn wil moogt doen; werkende in u hetgeen voor Hem welbehagelijk is door Jezus Christus; Dewelken zij de lof en eer in alle eeuwigheid. Amen.”

Nog eens, vaarwel!